

SANDRA BROWN

EDITURA MIRON

PREȚUL PARADISULUI

Marea autoare de bestseller-uri din **New York Times**
a făcut o adevărată senzație cu această ultimă carte...

Heaven's Price

by Sandra Brown

© Copyright 1986 by Sandra Brown

© Copyright for romanian language
by MIRON

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V.

All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

SANDRA BROWN

Pretul paradisului

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
Bucuresti

Capitolul 1

Blair urcă ultimele trei trepte, cu cutia în brațe. Înghesuindu-se pe lângă tocul ușii, o strecură înăuntru și o trânti peste celelalte două depuse chiar lângă prag. Brațele îi tremurau de efort. Picioarele o dureau.

– Slavă Domnului că asta-i ultima, spuse ea de una singură, pe o expirație care i se desprinse încet, alene, de pe buze. Cu brațele rigide, se opinti deasupra cutiei, încercând să-și tragă respirația. Când se ridică, simți crisparea mușchilor

din josul spatelui și gemu. Mai era vreo parte din trup care să n-o doară?

Cînd își privi ceasul de mină, buzele i se subțiară de enervare. Telefonase la Y.M.C.A. în urmă cu două ore, cerînd să i se trimită un masor. După ce, timp de peste opt ani, nu-și schimbase domiciliul, uitase cît de obositoare puteau fi mutările. Un masaj era cel mai relaxant lucru la care se putea gîndi. Întrucît încă nu i se instalase telefonul, mersese cu mașina pînă la cea mai apropiată stație service și îl folosisese pe cel public. Recepționera care răspunsese la telefonul de la Y.M.C.A. o asigurase că avea să-i trimită pe cineva, în cel mult o oră.

— Atît în materie de eficiență, bombăni Blair, smulgîndu-și eșarfa cu imprimeuri gen bandana, pe care și-o legase în jurul părului lung și negru. Aceasta i se rostogoli pînă la talie, ca un sul de satin desfășurat. Dacă personalul de la Y.M.C.A. era reprezentativ pentru ritmul vieții din acel izolat oraș de provincie, într-o săptămînă avea să devină o nebună furioasă.

Privi prin apartamentul cu trei camere, care avea să fie căminul ei pentru următoarele șase

luni. Nu arăta prea grozav, acum, cu cutiile și pachetele îngrămădite pe podelele din lemn de esență tare, dar, cu un strop de imaginație, spera să-l poată face cel puțin locuibil. Pam o asigurase că era cel mai elegant și mai discret loc din oraș, „...doar dacă nu vrei să stai în vreunul dintre complexe alea sterile de apartamente, ceea ce sînt convinsă că nu e cazul,” adăugase ea.

La sosirea din oraș în mica urbe de pe malul dinspre Atlantic al Long Island-ului, unde se mutase cu cîțiva ani în urmă prietena ei, Pam Delgado, Blair trebuise să admită că viața într-un apartament de deasupra garajului, în spatele unei case victoriene, pe o stradă liniștită și umbrită de copaci, era mai atrăgătoare decît traiul într-o cutie de chibrituri dintr-un bloc de beton.

Ocoli labirintul de cutii, croindu-și drum spre bucătărioara din cealaltă parte a camerei mari, care servea atît drept living, cît și ca dormitor. Fusese încîntată să vadă că frigiderul nu era mai vechi de două decenii și avea în congelator o găleată, unde să golească tasele pentru gheață. Luînd cîteva cuburi, le lăsă să cadă într-un pahar înalt pe care reușise să-l găsească mai devreme,

și scoase capacul unei cutii cu suc dietetic. Exact în clipa cînd spuma se scurgea peste gheață, bătu cineva la ușă.

– Ce să-ți povestesc, mormăi Blair.

Luînd o sorbitură din băutura încă nerăcită, se strecură din nou printre cutii și deschise ușa.

– Era și timpul, spuse ea, certărează.

– Mă scuzați, răspunse omul din prag.

Ochii verzi ai lui Blair se aflau la același nivel cu pieptul lui masiv și trebuia să și-i ridice pe o distanță considerabilă, pentru a vedea cea mai neliniștitoare pereche de ochi, pe care o întîlnise vreodată. De un albastru șocant, erau înconjuțați de gene dese, arcuite, cafenii-închise la rădăcină și aurite la vîrfuri. O rețea de riduri subțiri, albe pe fondul pielii intens bronzate, se întindeau de la colțurile ochilor, dispărînd treptat spre temple. Sprîncenele bine definite, dar groase, se arcuiau deasupra ochilor care o examinau la fel de atenți cum făceau și ai ei.

Pentru a evita studiul acela iscoditor, își coborî repede privirea, făcînd greșeala de a crede că ar fi fost atitudinea cea mai sigură. Nu era pregătită să descopere mustața șaten-aurie, exact

de culoarea sprîncenelor ce încadrau acei ochi. Mustața se curba peste o gură lată, senzuală. Sub buzele sculpturale se afla o bărbie puter-nică, fermă, cu o brazdă verticală adîncită în centru. Evită și analiza acesteia, ridicînd ochii pentru a observa un nas precis conturat, obraji ușor concavi și pomeți îndrăzneți, ceea ce o readuse la studiul ochilor. Nu se abătuseră din-spre fața ei.

Una peste alta, era cel mai minunat ansamblu de trăsături masculine, pe care-l văzuse Blair în viața ei. Fu gata să se bîlbîie, dar reuși cumva să n-o facă atunci cînd întrebă:

– Nu v-a spus nimeni cum să ajungeți aici?

Omul clătină din capul acoperit cu păr blond, ondulat, ușor argintat la temple.

– Nu.

– Ei, nu-i de mirare că ați întîrziat mai mult de o oră. Nici una dintre străzile orașului ăstuia nu are tăblițe inscripționate, comentă ea ursuză. Pășind într-o parte, adăugă: Pofțiți. Acum am și mai multă nevoie de dumneavoastră, decît atunci cînd v-am telefonat.

Bărbatul intră, iar Blair închise ușa în urma

lui pentru a menține aerul revărsat prin aparatul de aer condiționat, fixat în singura fereastră a camerei, ce răcorea întregul apartament. Nu-și adusesese cu el nici un echipament, ci numai un trup care l-ar fi intimidat până și pe cel mai înfricoșător atacant fotbalist de profesie.

Echipat în șort alb și tricou bleumarin, omul arăta formidabil. Blair putu vedea că bronzul de pe față, precum și părul auriu, cîrionțat, îi acopereau și restul trupului. Avea picioarele lungi și suple, dar dotate cu mușchi ce se unduiau pe pulpe și coapse cînd înaintă prin jurul primelor cutii ce-i stăteau în cale. Blair își scuză interesul față de acei mușchi, sub pretextul că era strict profesional. Cunoștea bine toți mușchii trupului omenesc, rolul fiecăruia și modul de a-l trata.

– N-ai adus cu dumneavoastră un pat portabil, o masă, nimic?

Omul se opri pe neașteptate, întorcîndu-se cu fața spre ea.

– Nu.

– Mai bine, oftă Blair. Nu știu unde l-am fi pus. Am întins deja o pătură pe masa din bucătărie. Va fi bine așa?

Prețul paradisului

Bărbatul întoarse capul, privind îndoielnic spre masă.

– Canapeaua încă n-am montat-o, continuă ea, și nu voiam să cotovălesc după cearceafuri prin toate cutiile astea. Am nevoie de dumneavoastră cît mai repede. Vă deranjează dacă o facem pe masa din bucătărie?

Ochii lui se încrețiră la colțuri, dar mustața nu-i tresări nici în cel mai mic zîmbet, cînd răspunse simplu:

– Cîtuși de puțin.

Replicile lui laconice o nemulțumeau. Se simțea ca o cretină vorbăreată, în timp ce el rămînea trufaș, privind-o cu o indulgență amuzată. Nici măcar nu-și ceruse scuze pentru întîrziere. Dar, în fond, nu arăta ca un om căruia să-i fi venit ușor scuzele. O privea ferm, cu o curiozitate pe care nu reușea să și-o ascundă. Blair avea marea bănuială că imediat sub trăsăturile lui placide se ascundea un rîs tunător, arzînd de nerăbdare să se elibereze. De ce anume, nu-și putea închipui.

Bărbatul își coborî ochii în lungul trupului ei mignon. Necunoscînd în toată viața ei nici un mo-

ment de pudoare, bruscul impuls de a se acoperi îi fu străin, dar incontestabil. Ochii lui păreau s-o scalde, lăsând în urmă pete roșii prin toate locurile pe care le atingeau. Categorie, îmbrăcăminte la Blair nu avea nimic ațâțător, și totuși măsurarea aceea lentă și tăcută îi dădea senzația că blugii tăiați și maioul decoltat la gât ar fi alcătuit cel mai sumar *negligée*.

Dacă ar fi făcut vreo remarcă lascivă, ca acelea care i se aruncau adeseori pe străzile din New York, Blair i-ar fi ripostat cu o insultă usturătoare. Sau, dacă ar fi comentat cinic asupra bunului ei tonus muscular, a lungimii și a formeii picioarelor sau a ținutei grațioase, i-ar fi mulțumit fără să stea prea mult pe gânduri. Știa să se descurce cu comentariile de acest gen. Pentru cele transmise cu atita elocvență de ochii lui însă nu avea nici o replică.

– Ei, începem? o întreabă, colțurile gurii lui ar-
cându-se într-o sugestie de zîmbet.

Glasul îi trimise un fior delicios pe șira spinării. I se părea că-i mîngîia urechile cu timbrul său profund, vibrant. Cum s-ar fi putut altfel, de vreme ce provenea din pieptul acela?

Prețul paradisului

- Vreți mai întii să mă dezbrac?
- O sprînceană tresări într-un arc întrebător, deasupra ochiului.
- Cred că da. Da.
- Atunci, vin într-un minut.

Între grăbită în baie, unde își dusesse mai înainte un cearceaf vechi, luat dintr-o cutie. Degetele îi moșmondiră la nasturii pantalonilor scurți. Ce se întîmpla cu ea? De ce era atât de nervoasă? Mai făcuse masaje și altădată, în intimitatea apartamentului ei din Manhattan. Niciodată nu o neli-
nișiseră. Poate că, dacă individul o deranja atât de mult, era mai bine să nu continue.

Un junghi de durere la un picior o înștiință că ar fi fost o neghioabă să piardă acea ocazie. Mușchii maltratați aveau nevoie de relaxare, iar medicul îi recomandase acest gen de terapie. În cei aproape treizeci de ani ai vieții sale, niciodată n-o intimidase nimic. Înăfășurîndu-și trupul gol cu cearceaful, deschise cu hotărîre ușa băii și ieși.

- Deduc că nici loțiune n-ați adus, spuse, trecînd cu nepăsare pe lîngă el.
- Nu, nici loțiune n-am adus.

- Mă bucur. Uneori, loțiunile de masaj au miros medicinal. O puteți folosi pe asta. Blair îi dădu sticluta de plastic cu unguent, pe care o adusese din baie; era parfumată cu mireasma ei favorită. Și sint aici și câteva prosoape pentru când... când aveți nevoie, încheie ea jenată, întinzându-i prosoapele flaușate împăturite.

Își dorea să n-o fi privit-o de parcă era pe punctul s-o devoreze. Folosise cabine, cît o cutie de chilbrituri, în comun cu alți bărbați și femei, toți grăbindu-se să-și schimbe costumele pentru scena următoare. Adeseori, fusese silită să renunțe la drumul pînă în vestiar și să se schimbe în culise, fără nici un paravan. De ce, acum, o cuprindea o jenă atît de feciorelnică a goliciunii sale pe sub cearceaf?

În speranța de a-l distra de la studiul ume-
rilor ei goi, continuă:

- Am... Tocmai beam un suc, cînd ați sosit. Serviciu unul?

- Nu, mulțumesc. Poate după ce terminăm.

Își mută privirea de la el, uitîndu-se spre masa dreptunghiulară din bucătărie, lungă cît să se culce pe ea. O învelise într-o pătură veche, găsită

Prețul paradisului

pe raftul de sus al uneia din cele două debarale din apartament.

- Pare confortabilă, observă el.

- Masa?

- Pătura.

- Aha. Blair își coborî privirea spre cuvertura decolorată. Așa cred. Nu-i a mea. Era în apartament.

- Deduc că tocmai v-ați mutat.

- Da.

Îi întoarse spatele și se culcă pe masă cu fața în jos, întinzîndu-se pentru a se potrivi cît de comod putea. Pătura nu prea reușea să căptușească suprafața dură. Ridicîndu-se în mîini, des-făcu cearceaful și îl întinse de-o parte și de alta, pînă ajunse cu abdomenul direct pe pătura rărită de prea multe spălări. Împreunîndu-și mîinile una deasupra celeilalte, întoarse fața în partea opusă lui.

- Vă place apartamentul?

- E O.K., ca locuință temporară. Voi sta aici șase luni, cel mult.

- Sînteți din New York?

- La origine, nu, răspuse Blair. Își ținu un

moment respirația, când îl simți ridicînd cearceaful și așternîndu-i un prosop peste șolduri pentru a i le acoperi.

- La origine, de unde sînteți?
- Din Minnesota.

Cuvîntul ieși într-o rafală de aer, cînd palma lui îi rezemă prosopul pe șolduri, în timp ce trăgea cearceaful în lături. Complet goală, cu excepția prosopului care i se părea cam la fel de mare ca un leucoplast pus peste posterior, aproape că simți privirea pîrjolitoare a acelor ochi albaștri cuitreierîndu-i întinderea de piele dezgolită.

Trecură cîteva momente. Bărbatul nu vorbea. Blair nu respira. Nici unul nu se mișca. În sfîrșit, incapabilă să mai suporte tensiunea, întoarse capul spre el.

- S-a-ntîmplat ceva?

Omul își dresе glasul:

- Nu. Nimic. Îmi flexam doar degetele.
- Aha.

Îi simți mișcările, mai curînd decît să i le vadă, cînd își turnă loțiune în palmă și o întinse pe cealaltă, frecîndu-și mîinile. Apoi, acestea i se depuseră pe umeri. Cu mișcări la început lente, le

coborî ușor peste mușchii încordați, întinzînd loțiunea aromată. Accentuînd slab presiunea, mîinile începură să țeasă o vrajă, iar Blair simți tensiunea dizolvîndu-i-se.

- Lucrați de mult la Y?

- La Y?

- Da, lucrați de mult acolo?

- Ăă... nu. De fapt, nu lucrez acolo. Sînt un fel de liber-profesionist.

- Înțeleg. Aveți destui clienți, ca să fiți tot timpul ocupat într-un orașel cît ăsta?

- V-ar surprinde.

Acum ambele lui mîini o țineau de un umăr, strîngînd mușchii tot mai relaxați.

- N-aveți mîinile la fel ca majoritatea masonilor.

Vă simt bătăturile.

- Îmi cer scuze.

- Nu mă plîngeam. Era doar o observație.

- Lucrez destul de des cu greutate. Ele îmi bătătoresc palmele.

- Deci, activați în diverse genuri de exercițiu fizic.

- Cred că s-ar putea spune și așa.

- Bănuiam eu. Păreți în formă.

- Și dumneavoastră.

Alese acest moment pentru a-și strecura mâinile, de pe umerii ei, pe sub brațele abia ridicate, unde degetele i se încovrigară în pielea gingașă, sensibilă. Podurile palmelor i se proptiră în acințitura spatelui, iar Blair își dădu seama cât erau de mari și puternice. Cu doar o minimă apăsare, i-ar fi putut rupe coastele. Respiră mai ușor, când începură o coborîre treptată, fără ca degetele să-i mai atingă locul acela anume de sub brațe.

- Eu sint dansatoare. Trebuie să-mi păstrez forma.

- Ce fel de dansatoare? Balerină?

- Particip zilnic la ore de balet pentru antrenament, dar dancez mai mult în comedii muzicale.

- I-auzi! În ce spectacole ați jucat? Blair rîse ușurel.

- Cam prin toate, în cite un moment sau altul, atît pe Broadway, cît și în afara lui.¹ Uneori, în turnee de citeva luni cu cite o trupă.

- Deci, lucrați de mult timp.

1. - Conform clasificării teatrelor din New York, de categoria I, II și III, respectiv: Broadway, of Broadway și off-off Broadway (n.tr.)

Prețul paradisului

- Da. De cînd am absolvit liceul. Spre marea disperare a părinților mei. Am venit la New York, cînd toți ceilalți se duceau la colegiul de stat.

- N-au vrut să faceți asta?

- Puțin spus. Nici chiar obținerea diplomei la seral nu i-a convins că n-o apucasem pe calea pierzaniei. Ani de zile le spuseseam că mergeam la New York să studiez și să dancez, iar ei rîdeau de mine, crezînd că urma să-mi treacă, în timp, sau că aveam să cunosc vreun băiat drăguț din oraș și să înlocuiesc visurile fără speranță cu un măritiș.

- Dar n-ați făcut-o.

- Nu.

- Cu siguranță, acum sint mîndri de dumneavoastră.

- Da, dar e o mîndrie reținută, răspuse Blair încet.

Amintrile durerii pe care le-o pricinuiseră părinților o întristau întotdeauna. Ațiția ani le așteptase aprobarea modului ei de viață. Era un vis imposibil, pe care niciodată n-avea să-l atingă, căci nu i-ar fi putut înțelege nici în ruptul capului irezistibila atracție spre dans.

– Nu vor considera că m-am realizat, pînă nu mă mărit și le ofer un contingent de nepoți.

Degetele lui mari îi topeau fiecare vertebră, cu cîte o mișcare rotativă, electrizantă. Cînd se înălță la baza coloanei, palmele i se așezară pe curba superioară a șoldurilor. Fără a slăbi presiunea, lătimea cîtorva degete. Fără a slăbi presiunea, mîinile masau, luînd cu ele pielea, mușchii și oboseala. Ochii lui Blair se închiseră, cu un oftat de plăcere fizică pură.

– Probabil sînteți singură la părinți.

– Tocmai asta e, mormăi ea somnoroasă, cu gura pe dosul mîinii. Am doi frați și o soră, care le-au dăruit mai mulți nepoți decît cadourile de ziua lor, pe care și le pot permite.

Bărbatul rîse, cu un sunet care-i plăcu lui Blair. Era la fel de liniștitor ca mîinile care-i ridicau ușurel șoldurile, cu fiecare strîngere înceată, numai pentru a le apăsa la loc pe pătura moale din următoarea mîngîiere în jos.

– Cred că așa sînt toți părinții. Nu se bucură, pînă cînd copiii nu se conformează cu concepția lor asupra succesului.

– Poate există speranțe pentru următoarea

generație de părinți. Prietena mea, Pam, are cinci copii și-l tratează pe fiecare ca pe un individ în sine. Poate o cunoașteți. Locuiește aici, în Tidelands; de altfel ea m-a adus. Pam Delgado.

– Cunosci familia Delgado. El e polițist, nu?

– Da, rîse Blair, abia observînd că mîinile lui îi cuprindeau din nou coastele. Dacă ați fi cunoscut-o pe Pam cu zece ani în urmă, acum nici nu v-ar veni să credeți. A renunțat la dans ca să se mărite cu Joe și să locuiască în suburbii. Încă nu prea-mi vine nici mie să cred că prietena mea, care a suferit înfometarea regimurilor și strășnicia cursurilor, alături de mine, e acum mămica fericită a cinci mici Delgado.

– Nu-i aprobați hotărîrea?

Blair ridică din umeri.

– Nu eu am căderea să aprob sau să dezaproab. Numai că nu pot înțelege de ce renunță cineva la dans, fără să fie absolut forțat.

Degetele lui i se plimbau în sus și-n jos peste coaste, în timp ce cu podurile palmelor urca încet pe șira spinării. Blair simți un șoc străbătînd-o din creștet pînă-n tălpi, cînd degetele bărbatului îi atinseră părțile laterale ale sînilor turtiți pe pătură.

Își mută greutatea, făcându-l să priceapă mesajul nu tocmai subtil. Mîinile se desprinseseră de ea atît cît să mai ia puțînă loțiune. Cînd începu din nou, le depuse înapoia genunchilor ei.

– Dacă sînteți atît de mult dăruită dansului, ce căutați aici? Nu mi se pare convenabil să veniți în Long Island, după ce ați trăit atîția ani în New York.

Îi frămînta mușchii unei gambe, cu ambele mîini. Mișcarea ritmică imprima o lene delicioasă, iar Blair se destinse iarăși. Nu voia să recunoască, nici măcar față de sine însăși, cît fusese de alarmată cînd simțise ușoara atingere a degetelor lui pe laturile sînilor. Inima îi bubuise peste suprafața tare a mesei, iar sîngele din vene părușe să i se concentreze în lobii urechilor, făcîndu-i să palmasorului detașat, nu se putea gîndi decît că înțimplarea fusese un accident, sau că pe ea o cuprinsese o inexplicabilă sensibilitate.

În fond, toate părțile trupului îi fuseseră ani de zile mînuite de bărbați. Cînd dansezi cu un partener, execuția pasului depinde adeseori de priză. Asemenea prize nu lăsau loc de pudoare.

Prețul paradisului

Dar, cu toate că fusese manevrată în moduri mult mai intime, nu-și amintea ca vreo atingere să-i facă gîtul să se contracte sau să-i stîrnească în abdomen senzația de prăbușire pînă în bazin, numai pentru a exploda într-o jerbă de furnicăături.

– Mi-a scăpat, cumva, răspunsul?

Sunetul glasului său, aplecat lîngă ureche, o smulse din letargia momentană. Cu toate că ar fi preferat ca respirația lui să nu i se vînture peste ureche, se bucură că o smulsese din niște meditații ce deveneau tot mai tulburătoare. Se foi nervoasă cînd mîinile lui urcară pe dinapoia coapselor.

– Îmi cer scuze. Am... A trebuit să întrerup dansul pentru un timp, la recomandarea medicului.

Ambele mîini care-i mîngiau coapsele se opri ră brusc.

– De ce?

– Din cauza genunchilor, mai mult. Am niște deteriorări ale tendoanelor și ale cartilajelor, căror le trebuie timp să se refacă.

– Peste cîtă vreme puteți relua dansul?

- Șase luni, răspunse ea încet, amintindu-și din nou durerea care o sfîșiasse la auzul acestor cuvinte fatale rostite de doctor. Era al treilea specialist pe care-l consultase, neacceptînd diagnosticul primilor doi și luîndu-i drept niște șarlatani cărora le păsa mai puțin de genunchii ei decît de carnetul cu cecuri.

Minile reîncepură masajul.

- Pare ceva grav.

- Ei, nu este grav! se răsti Blair, închizînd ochii strîns și alungînd faptele pe care nu voia să le accepte. Nu e, reluă ea, mai încet, dar cu tot atîta convingere. Dansatoarele profesioniste li se întîmplă tot timpul asemenea lucruri: tendinite, întinderi musculare, anchilozări de gambe. Cîteva luni de odihnă, și-am să-mi revin complet.

- Nu mai puteți dansa deloc?

- Pot face exerciții minime, ca să-mi mențin tonusul muscular. Fără eforturi.

Tăcură cîteva momente, în timp ce Blair încerca să-și alunge din minte două idei. Mai întîi, chinul de a fi trebuit să-și întrerupă cariera, fie și doar pentru șase luni. Apoi, senzațiile rebele, care-i răvășeau toate zonele erogene ale trupului

Prețul paradisului

la fiecare atingere a degetelor lui, bătătorite, pe fețele posterioare ale coapselor.

- Singură ați cărat toate cutiile astea? întrebă el în cele din urmă, risipind tăcerea apăsătoare.

- Da. Pam mi-a împrumutat microbuzul ei pentru cîteva zile. Am venit azi-dimineață din oraș și n-am vrut să aștept pînă mă ajuta cineva la descărcat.

- Aîtea greutateți urcate pe scări, nu v-au putut face prea bine la genunchi.

- Nici rău nu le-au făcut.

De fapt, o duruseră îngrozitor cînd dusesese ultima cutie la etajul doi, dar prefera să nege acest lucru, la fel cum voise să nege din primul moment că era ceva în neregulă cu picioarele ei. Se ținea de jocuri copilărești cu sine însăși, și o știa. Ignoarea problemei n-o putea face să treacă. Dar nu era gata să admită că putea fi obligată să renunțe definitiv la dans. Ar fi fost totuna cu a recunoaște că trebuia să renunțe la respirație, pentru ea una fiind la fel de esențială ca și cealaltă.

- Cu siguranță, puteați ruga pe cineva să vă ajute.

- Copiii lui Pam plănuseră să se ducă azi la

plajă și i-am spus să nu-i dezamăgească. A răspuns că urma să vină cu Joe mai târziu, să mă ajute, dar n-am vrut să aștept atât de mult, necum să mai și abuzez de bunăvoința lor. În casa de vizavi locuiește un bărbat. De la el am închiriat apartamentul. Pam mi-a spus să-i cer tot ce-mi trebuie, dar încă nu l-am văzut. I-a dat lui Pam o cheie pentru mine și am luat-o de la ea, azi-dimineață.

– Deci, nu l-ai cunoscut?

– Nu, e prieten cu Pam, astfel că ea a făcut formalitățile de închiriere. Este tâmplar sau cam așa ceva.

– Sînt convins că nu l-ar fi deranjat să care cîteva cutii, ajutînd astfel o domnișoară atât de delicată ca dumneavoastră.

– Probabil că nu, răspunse Blair, alungînd posibilitatea, dar nu vreau să le rămîn îndatorată vecinilor.

– Înțeleg. Sînteți independentă.

– Total. Și prefer așa.

Auzi un scaun zgîrîind pardoseala, cînd bărbatul îl trase spre capătul mesei. Privind peste umăr, văzu că se așeza. Simți o stranie ușurare

că nu-i mai atîngea coapsele.

Cuprînzîndu-i în palmă laba suplă a unui picior, începu să frece talpa cu degetul mare.

– Doamne Dumnezeu! Ce ați făcut cu picioarele astea?

Blair rîse.

– Sînt urîte, așa-i? Pantofi cu poante, bășici întărite în bățături, bășici și mai mari, alte bățături; după ani întregi de dans, labelle unei dansatoare ajung să arate ca niște copite.

Bărbatul unse cu loțiune umflăturile și nodurile. Nu l-ar fi lăsat să i le netezească, dacă trebuia să danseze. Era nevoie de timp pentru a-și face bățături suficient de tari pentru a suporta brutalitățile ce le erau impuse. În schimb, se lăsă în voia luxului de a-i fi mîngîiate și apăsate de către mîinile lui. Fiecare deget de la picior îi era strîns ca într-o menghină puternică.

Ridică pe rînd picioarele, rotindu-și fiecare gleznă.

– Nu, nu, relaxați-vă, îi spuse el calm, cînd Blair începu să facă treaba în locul său. Lăsați-mă pe mine să le mișc.

Cînd termină cu labelle picioarelor, se ridică

și-i îndoi genunchiul, rotindu-l la fel, dar destul de delicat ca să n-o doară. Blair renunță la tot controlul, pe care se încăpățînase să și-l mențină, și îl lăsă să-i scoată cîrceii din mușchii obosiți, pînă cînd încheieturile pîrură să i se miște cum de săptămîni în șir n-o mai făcuseră.

După ce aplică același tratament și celui de-al doilea picior, omul i-l depuse la loc pe pătura. O închezeală grea o cuprinsese, cu senzația că toate oasele din trup i se înmuiaseră ca niște macaroane. Pleoapele refuzau să mai stea deschise. Dorea ca niciodată să nu se mai sfîrșească ora aceea, să nu plece acel om care avea mîinile atît de înzestrate. Îi oferise relaxarea pe care nu crezuse s-o mai cunoască vreodată, mai ales după ce părăsise cabinetul elegant al doctorului de pe Park Avenue, șchiopătînd spre casă, cu lacrimi, de furie și de neputință, prelingîndu-i-se pe obraji.

– Acum vă puteți întoarce, o instrui un glas scăzut și neînduplecat.

Nici nu se gîndi să nu-l asculte, răsucindu-se dintr-o singură mișcare suplă, cu ochii încă închiși. Auzi o posibilă exclamație ușoară de sur-

Prețul paradisului

priză, înainte de a simți prosoapele răcoroase întinse peste sîni și șolduri. Ceva anume la sunetul acela ar fi trebuit s-o neliștiască, știa, dar era prea somnoroasă ca să se concentreze asupra acestui lucru.

Bărbatul trecu la celălalt capăt al mesei pentru a-i sta în dreptul capului. Blair știa că-și turna din nou loțiune în palmă, după aroma îmbătătoare ce-i inundă nările. Cînd omul se aplecă înainte pentru a pune flaconul la loc pe masă, îi simți apăsarea coapselor pe creștetul capului. Auzi un-guentul foșnindu-i în palme, înainte de a și le depune ușurel pe umerii ei. Cu mișcări prelungi, măsurate, îi întinse emulsia pe brațe. Respirația lui îi învăluia chipul, ca o ceață.

Degetele i se arcuiau împrejurul umerilor, în timp ce cu cele mari îi explora claviculele. Era o atingere ușoară, nesigură și inutilă într-un pasaj terapeutic, dar Blair nu găsi nici un rost să-i atragă atenția. Era prea sublim să zacă sub mîinile acelea minunate, întrebîndu-se ce toană capricioasă avea să le vină în continuare.

Curiozitatea ei leneșă fu în curînd satisfăcută, cînd mîinile lui coborîră lent pentru a-i trece peste

porțiunea superioară a pieptului. Pielea ei își cunoștea renașterea sub atingere. O sămânță de dorință încolți în adîncul sînilor, înflorind spre în afară, pînă cînd sfîrșurile i se întăriră, deșteptate. Jinduia să fie mîngîiată de mîinile care puteau produce asemenea minuni. Dacă n-ar fi fost atît de drogată de lunecarea degetelor tot mai aproape de ceea ce cerșea să fie atins, i-ar fi acoperit mîinile cu ale ei și le-ar fi tras în jos, apăsîndu-le pe sîinii, chinuți de dor, și pe sfîrșurile umflate. Cînd mîinile, fără tragere de inimă, reveniră pe un teren mai sigur, Blair nu identifică în acel straniu sunet sugrumat propriul ei scîncet de protest.

Bărbatul îi ridică un braț inert, ținîndu-l de mîină și, după ce îl întinse pe toată lungimea, și-l rezemă de piept. Aplicînd o minimă presiune, strînse mușchii fragili. Degetele lui îi puteau încercui fiecare parte a brațului, în timp ce se strecurau în sus, de la subsuoară spre mîina ce zăcea ca o floarea ofilită pe pieptul lui masiv. Virfurile degetelor cunoscuseră mîngîierea ca o adiere a respirației lui, cînd înclină capul pentru a cerceta rezultatele.

Blair se întrebă ce-ar fi făcut, dacă întindea mîina spre brazda din bărbia lui sau dacă și-ar plimba arătătorul peste peria mustății. Îi lipsea energia de a îndeplini o asemenea intenție, chiar de-ar fi avut cutezanța s-o facă, dar pe care n-o avea. Dar simplul gînd o făcea să se simtă încălzită și îngreunată pe dinăuntru, ca și cum prin vene i-ar fi curs un sirop dulce și gros.

Degetele mîinii care o masa ajunseră, în sfîrșit, la încheietură. I-o apucară ușurel, în timp ce degetul mare al celeilalte mîini îi imprima cercuri concentrice în palmă. Îi legănă mîina înainte și înapoi pe oasele pivotante ale încheieturii, convingînd-o să se lase complet în voia lui. Metodic, îi masă rînd pe rînd toate degetele, începînd de la bază și urcînd spre vîrf. Pernița cărnoasă a fiecăruia era mîngîiată de papila degetului său mare. Putea foarte bine să fi fost limba, atît de completă, insistentă, insinuantă și erotică era seducția pe care i-o aplica fiecărui vîrf de deget.

Blair, cu facultățile mintale care-i mai rămăseră intacte, își impuse să deschidă ochii pentru a se asigura că, de fapt, nu așa stăteau lucrurile. Se pomeni privind drept în acei năucitori ochi

albaștri, care se uita într-ai ei. Bărbatul îi ridică brațul celălalt și și-l depuse pe piept, lângă perechea sa. Le fixă pe amândouă acolo, ducându-și brațele în față și rezemându-le cu coatele în adânciturile antebrațelor ei.

– Te-am văzut vreodată dansind? întrebă el pe tonul unui hipnotizator care întreabă el, adormi? Mîinile sale îi cuprinseseră fața, masînd-o în locurile din fața urechilor.

Recunoscătoare că încă mai avea capacitatea de a-și înțelege propria limbă natală, Blair răspunse morocănoasă:

– Nu știu. M-ai văzut?

– Spune-mi numai o piesă în care să te fi putut vedea.

Trebui să facă eforturi pentru a rămîne cu ochii deschiși, cînd mîinile lui i se depuseră la baza gîtului, măsurîndu-l încet cu degetele mari pe toată lungimea.

– Am... Am jucat într-o reclamă pentru suc de portocale, la televiziune, șopti ea subțire.

– Da?

Acum îi apăsă tîmplele, întorcîndu-i capul într-o parte și în alta. Mușchii coapselor lui erau tari ca

Prețul paradisului

piatra, lipite de creștetul ei.

– Eram un personaj de pe un joc de pinball. O minge argintie, uriașă se rostogolea spre mine, iar eu făceam un salt peste ea.

– Am văzut reclama, dar...

– Nu m-ai fi recunoscut. Aveam o perucă de folie argintie și niște ochelari de soare enormi, în formă de margarete, cu lentile galbene, strălucitoare.

Omul își opri degetele mari în mijlocul liniei rădăcinilor de păr, înainte de a-i urma conturul ca de inimă împrejurul frunții, pînă la ureche.

– Nu mi te pot închipui cu perucă argintie. Nu-mi pot imagina că ai avea nimic altceva, decît păr negru și lucios. Ochelari în formă de margarete, cu lentile galbene? întrebă el încet. Nu. Numai ochi verzi, nepătrunși ca marea.

Ca la comandă, aceștia se deschiseră, privindu-l cu toată atenția. Degetele lui arătătoare îi urmau arcurile netede, perfecte, ale sprîncenelor negre.

Blair știa că n-ar fi trebuit să permită asta. Putea fi un degenerat, un... Dar nu reușea să se gîndească la nici un motiv de a dori să stopeze

inevitabilul. Îi blocă mâinile la pieptul lui, aplecându-se peste ea. Putea distinge fiecare fațetă din diamantele albastre ale ochilor care-i paralizau orice gând rațional cu strălucirea lor.

– Nu mi te pot imagina arătând altfel decât exact așa. N-ai schimba absolut nimic.

Degetele care-i mângâiaseră obrajii fură înlocuite de atingerea mătăsoasă a mustății. Imperceptibil, dar inexorabil, se apropie și mai mult de gura ei, până ajunsese imediat deasupra. Blair îi înhală îmbătătorul buchet al respirației. Exact când se aștepta să-i simtă apăsarea buzelor peste ale ei, cineva ciocăni la ușă.

Își înăbuși murmurul de regret. Bărbatul oftă și se ridică, eliberându-i mâinile și coborîndu-le ușurel lângă trup.

Grăbită, Blair se ridică în capul oaselor și bîjbîi după cearceaf, înroșindu-se în obraji, pe cînd îl privea ocolind printre cutii spre a deschide ne-păsător ușa de la intrare.

– Salut.

Glasul era bărbătesc, dar total lipsit de maturitate.

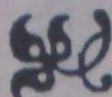
– Îmi cer scuze că am întârziat, dar cineva de la

Prețul paradisului

dispecerat a făcut o încurcătură.

Blondul cel înalt nu părea dispus să răspundă. Tînărul, îmbrăcat în pantaloni albi și tricou, avînd literele Y.M.C.A. imprimate cu roșu pe buzunarul din stînga pieptului, continuă, pe un ton retoric:

– Sînt masorul.

Capitolul 2

Cuvintele tinărului o izbîră pe Blair cu impactul unei lovituri de măciucă la baseball. Rămase așezată pe marginea mesei, strîngîndu-și pe trup cearceaful mototolit, cu părul învăluindu-i umerii ca un nor negru, încălzit. Fața ei, atît de roșie cu cîteva momente în urmă, pălise acum pînă la un alb cretos.

– Nu mai avem nevoie de dumneata, spuse nepăsător bărbatul cel blond.

Ochii tinărului priviră pe lîngă umerii lați, pentru

Prețul paradisului

a o vedea pe Blair așezată pe masă, înțelegînd imediat situația. Cînd reveniră la omul cel robust, scilipeau aluziv.

– Înțeleg perfect ce vreți să ziceți, replică el cu șiretenie. Tonul său afectat insinua un ghiont jucăuș.

– Du-te și fă-i nota de plată doamnei Simpson pentru timpul pierdut.

– Mda. Sigur. Mulțumesc.

Îi făcu blondului cu ochiul, înainte de a-și lua geanta de piele, cu materiale, și a tropăi în jos pe scări.

Blair îl privi pe blond cum închidea ușa, dar sări de pe masă înainte ca limba broaștei să țâcăne. Trezită din amorțeala șocului inițial, acum plesnea de furie.

– Cine naiba ești? Cum îndrăznești să profiți așa de mine? leși afară de-aici, pînă nu chem poliția!

– Cu ce? Încă n-ai telefon, răspuse el rezonabil; un zîmbet larg îi despărți buzele, dezvăluind două șiruri de dinți albi, lucitori. M-au sunat azi de la compania telefonică. Vine un instalator, poi-mine.

- Cine...

- Sean Garrett. Sînt proprietarul. Timplarul și vecinul căruia nu vrei să-i fi îndatorată.

Îi scrută înfățișarea în neorînduială, așa cum stătea nemișcată, înfășurată la întîmplare cu cearceaful.

- Tot ce-mi datorezi e un masaj complet.

- M-ai înșelat! strigă Blair, fulgerîndu-l cu ochii ei verzi.

- Ba nu te-am înșelat deloc. Niciodată n-am spus că aș fi masour. Nu mi-ai lăsat timp.

Se apropie de ea, iar Blair constată că se re-trăgea instinctiv. Proporțiile lui făceau să pară mai mică încăperea, pe care la început o crezuse atât de spațioasă.

- Ba chiar, pînă la un punct, nici n-am fost sigur la ce anume servicii te așteptai din partea mea.

Mustața aurie tresări deasupra gurii ce zîmbea.

- Ești...

- Ia să vedem... Ai spus că aveai nevoie de mine, acum, mai mult ca niciodată. M-ai întrebă dacă cumva mă deranjează s-o facem pe masa

din bucătărie. Și te-ai oferit să te dezbraci. Ei, ce-ai trebui un bărbat să creadă cînd aude niște vorbe ca astea?

În timp ce vorbea, continuase să se apropie, cu pasul acela ca al unui animal de pradă. Blair se retrăsese, ajungînd rezemată de bufetul din bucătărie. Apoi, Garrett se cocoșă cu un șold pe masa acoperită cu pătura, tăindu-i orice cale de scăpare. Simțindu-se prinsă ca într-o cană, dar avînd ațita minte să nu-i acorde nici un avantaj, Blair se îndreptă cît era de înaltă și, în pofida costumației ridicole, își încordă umerii și ridică bărbia.

- Știi foarte bine că te-am confundat cu altcineva. Civilizat ar fi fost să te prezinți. Nu prea vād cum aș mai putea locui aici, acum cînd știu ce fel de om e proprietarul. Imediat ce pleci - accentuă ea cuvîntul -, am să-mi pun lucrurile înapoi în valiză.

La orice s-ar fi așteptat din partea lui, dar nu la risul ce-i detună din piept. Zîmbetul i se lăți, în timp ce-și azvîrlea capul pe spate, distrîndu-se copios.

- Deci, trupul de paradis și ochii inocenți sînt

înşelători. Pe sub ei, pîndeşte sufletul unei ţi.
groaice. Îmi placî, Blair Simpson.

- Ei bine, dumneata nu-mi placî! strigă ea. Eşti un mincinos şi un pungaş. Ieşi afară!
- N-am minţit nici un moment, replică el cu un calm înnebunitor, în timp ce Blair credea că avea să explodeze de furia ce clocotea în ea.
- Şi cum i-ai zice?

- Ţi-am spus cîştig că nu lucram pentru Y. Am spus că sînt liber-profesionist, ceea ce şi sînt. Sînt antreprenor. M-ai întrebă dacă am destui clienţi şi Ţi-am spus că ai fi surprinsă. Am într-adevăr mulţi clienţi. Cumpăr case vechi, le renovez structura, apoi le vînd oraşenilor bogaţi, care-şi doresc locuinţe de vacanţă lîngă plajă. După cum vezi, tot ce Ţi-am spus e adevărat.

- Dar m-a indus în eroare.

Garrett ridică din umeri, cu colţurile gurii arcuindu-i-se într-un zîmbet răutăcios.

- Cum spuneam, ce poate face un bărbat în asemenea împrejurări? Cînd o femeie frumoasă se oferă să-şi scoată hainele şi să se întindă pe masa din bucătărie, cunoşti vreun bărbat adevărat care s-ar întoarce politicos pe călcîie, să

plece?

Sperînd să-l şocheze, Blair îşi repezi bărbia înainte, spunînd sfidătoare:

- Dacă tot veni vorba, da. Cunos.
- Nu păru impresionat, după cum dovedi non-şalanta sa ridicare din umeri.

- Nu critic pe nimeni pentru stilul său de viaţă. Ştiu numai care sînt preferinţele mele sexuale. Iar o femeie frumoasă, îmbrăcată doar cu un cearceaf, zăcînd docilă şi maleabilă, şi cerşindu-mi atingerea, mă atrage enorm.

- Cerşind! N-am... deloc... Singurul motiv pentru care te-am lăsat să mă atingi a fost acela că te credeam un maser profesionist. Dacă-aş fi ştiut...

- Nu încerca să-mi spui că nu Ţi-a plăcut, fiindcă ştiu eu ce ştiu. Torceai de-a binelea. Nici măcar nu Ţi-ai dat seama că te-ai întors pe spate, delectîndu-mă cu o vedere completă.

Ultimele cuvinte le rosti încet, desprinzîndu-se de masă şi făcînd cei cîţiva paşi necesari pentru a ajunge în faţa ei.

- Din spate, arăţi aproape ca un copil. Dar din faţă, cu toată fineţea siluetei, Blair Simpson, eşti

indiscutabil femeie matură.

Ridică minile, cuprinzându-i bărbia. Blair nu i le putu da la o parte. Era ocupată să-și țină cear-
ceaful.

– Nu, se opuse ea, încercînd zadarnic să-și răsucescă într-o parte capul.

Nu fu luată în seamă. Gura lui se afla la doar o respirație distanță de a ei.

– Am să-ți spun ceva. Îți voi umple fundulețul de bășici, dacă mai deschizi vreodată ușa unui bărbat străin și-l lași să intre în casă. Nu știi ce li se poate întîmpla doamnelor, cînd se comportă atît de neglijent?

Mustața îi trecu ușurel peste buzele ei.

– Pe străzi umblă tot felul de perversi. Dacă-l primeai pe vreunul dintre ei, în locul meu, putea să-ți se întîmple ceva îngrozitor.

Își lipi buzele de ale ei, iar infimul dram de voință care-i mai rămăsese se cernu printre barierele minții, ca ultimele fire de nisip dintr-o clepsidră. Miinile lui, cuprinzînd-o de ceafă, erau la fel de blînde ca atunci cînd o masaseră. Degetele mari începură să i se rotească peste tîmple. Blair simți că gravita spre trupul lui, ca și cum ar fi

atras-o un magnet.

Garrett îi depuse pe gură cîteva sărutări ușoare, înainte de a se retrage. Blair nu se putea concentra clar asupra lui, atît de mult o amețise îmbrățișarea, precum și cruda și inoportuna întreprerere. Cînd, în sfîrșit, își veni în simțiri, primul lucru pe care-l înregistrează mintea sa încețoșată de dorință fu zîmbetul victorios al lui Garrett. Orice urmă de pasiune ce mai stăruia fu imediat risipită de către furie.

– Acum plec, spuse el, întorcîndu-i spatele pentru a naviga printre cutiile din fața ușii. Dar voi fi gata cu cina la ora opt. Ajunge să vii la ușa din dos a casei și să bați.

– Cina! Propui să iau cina cu tine, după toate astea?

– Nu văd nici un motiv să n-o faci. Acum, cînd ne cunoaștem atît de bine.

Subînțeleșul dinapoia zîmbetului nu lăsa nimic în voia imaginației.

– La revedere, domnule Garrett. Mă vei vedea la data de întîi a lunii următoare, cînd am de plătit chiria.

– Te voi vedea la ora opt, în pragul ușii mele

din spate, că de nu, vin după tine.

Înainte de a apuca să-i răspundă, adăugă încet:

– Pam mi-a spus despre vătămarile de la genunchi. Îmi pare foarte rău că un timp n-ai să poți dansa.

Apoi plecă, iar Blair rămase cu ochii spre ușa de lemn, pe care o închisese calm în urma lui.

– Adică vrei să zici că zăceai acolo g-o-a-l-ă, cu mâinile lui Sean Garrett lunecându-ți peste tot trupul?

Tristă, Blair o privi pe Pam Delgado care-și mai aruncă în gură un fursec cu ciocolată și începu să-l mestece cu poftă, în timp ce-și privea cu ochii dilatați de incredulitate prietena.

– Da. A fost îngrozitor.

Pam rîse, aproape înecîndu-se cu fursecul.

– Asta să i-o spui tu lu' mutu', pufni ea. Pe cine crezi că duci de nas, prietena mea de-o viață?

Oricît de mult îl iubesc și-l ador pe Joe al meu,

probabil că aș fi tentată să mă supun, dacă Sean s-ar oferi să-mi facă un masaj pe masa din bucătărie, chestie valabilă și pentru nouăzeci și nouă la sută din restul femeilor din oraș.

Pam și cele cinci progenituri ale ei descinseșă la Blair, la o oră după plecarea lui Sean. Celor patru copii mai mari, le repartizase diverse sarcini. Doi goleau cutiile de cărți și discuri, punându-le pe rafturile încastrate în pereții camerei mari. Unul împăturea prosoape și cearceafuri în debara din baie. Celălalt despacheta oale și crățiți, punându-le într-un dulap din bucătărie. Pam și Blair stăteau la masă, conversînd prin toată hărmălaia. Cel mai tânăr Delgado, un băiat trecut cu cîteva luni de prima aniversare a zilei de naștere, stătea în poala mamei, minjindu-se cu un fursec ud.

– Ei bine, atunci eu sînt aia una la sută care n-ar face-o. Pam, de ce nu mi-ai spus că omul ăsta, care-i vecinul meu cel mai apropiat și prietarul casei, e un... un pervers...

– A făcut vreo perversiune? Întrebă curioasă Pam, ferindu-se în același timp de fursecul pe care copilul încerca să i-l vîre în gură. Ce?

– Nu, n-a făcut nici o perversiune, replică vexată Blair, ridicându-se să se ducă la bufet pentru a mai turna suc în paharul aproape gol al lui Pam. Toată povestea a fost perversă. A profitat de mine, se smiorcăi ea. Rămăsesem încremănită.

Ochii lui Pam se îmbîlînziră puțințel.

– Ei, îmi dau seama că de tulburată ai putut fi. Dar trebui să recunoști că să profite Sean de tine nu-i chiar o soartă mai crudă decât moartea. Cunosco femeii care ar...

– Încetezi să tot repeți aiureala asta, te rog? o întrerupse Blair, cam iritată. După cum bine știi, eu nu-s la fel ca alte femei. N-au decât să-i ia ele pe tipii macho. Sean Garrett nu mi-a făcut altă impresie decât cea de afemeiat șmecher.

– Dar nu e așa ceva, se grăbi Pam să-i ia apărarea. Blair, este unul dintre stîlpii comunității. Are succes în afaceri, e consilier la primărie, membru al comisiei școlare...

– Dumnezeuule! Vrei să zici că are copii?

– Nu, nu. N-a fost căsătorit niciodată, dar îl interesează toate aspectele vieții sociale. În plus, e fermecător și al dracului de arătos la vedere.

să nu-i spui lui Joe, însă aproape că am băgat *volvo*-ul în șanț, într-o zi cînd l-am văzut lucrînd pe un acoperiș, doar cu un șort pe el. Fără cămașă, e...

– O.K., o opri Blair, ridicînd mîinile într-un gest de capitulare. E absolut minunat, iar eu am mințile rătăcite că nu-mi dau seama ce noroc am, că m-a făcut total de rîs.

Zîmbetul lui Pam se șterse. Întinzînd mîna spre Blair, și-o depuse peste a ei.

– Iartă-mă. Știind cum... În fine, cît de căpoasă ești, îmi dau seama de ce te-ai înfuriat că te-a păcălit așa de ușor. Dar, Blair, trebuie să recunoști că e nostim. Unele dintre lucrurile pe care le-ai spus...

Nu-și mai putu stăpîni rîsul care i se revărsa bolborosind din gît.

– Mulțumesc mult, zîmbi răutăcioasă Blair. Trădătoare. Ești sigură că nu te tragi din Benedict Arnold¹?

– Machismo-ul ăsta al lui te irită?

1. – General american (1741- 1801), trădător al Revoluției Americane (n.tr.)

– Al cui? Al lui Benedict? Încercă Blair să evite întrebarea perspicace a lui Pam.

– Al lui Sean.

Blair rîse.

– Firește că nu.

– Mă întrebam, doar, continuă Pam, cu vizibilă dezinvoltură; ciufuli părul băiețelului din brațe. Vreau să zic, n-ai mai avut efectiv relații cu nici un bărbat, de la Cole încoaace.

Blair privi în altă parte.

– Nu, n-am avut.

Nici Pam și nici altcineva nu cunoștea întreaga poveste a relației sale cu Cole Slater, și nimeni n-avea s-o aflu cîndva. Printr-o înțelegere tacită, nu discutau niciodată despre asta. Dacă Pam nutrea vreo curiozitate față de acest segment din trecutul lui Blair, îi era îndeajuns de prietenă ca să nu-și bage nasul. Pentru acest lucru, Blair îi era recunoscătoare. Pam nu se băga nici acum. Îi oferea doar o cheie, în cazul că Blair dorea să deschidă o ușă încuiată. N-o făcu.

– Sean Garrett nu e genul meu, atîta tot.

– Dacă ești femeie, rîse Pam, e genul tău.

Blair își studie prietena care se îngărășase tot

mai mult cu fiecare copil succesiv, pînă cînd acumulările o aduseseră mult dincolo de a fi agreabile de dolofană.

– Dacă ești atît de vrăjită de Sean Garrett, de ce nu te-ai luat de el, în loc să te iei de Joe? o tachină Blair.

Pam desfăcu larg brațele.

– Fiindcă Joe mă iubește exact așa cum sînt. Ochii îi scînteiară fericiți.

– Și ce mă mai iubește! adăugă ea, cu un oftat exagerat.

Pielea, pe care avusese atîta minte ca să și-o apere de prea multe zile înșorite la plajă, îi era deschisă la culoare și netedă. Părul, strîns în creștetul capului într-un coc neglijent, însuma toată filozofia ei despre viață. Arăta fericită și împlinită complet, iar Blair simți un junghi de învidie.

– Știu că după părerea ta m-am lăsat de izbeliște, continuă Pam, cu onestitatea ei caracteristică. Știu că arăt ca un butoi și nu mai semăn cu dansatoarea zveltă, care se războia cu fiecare uncie de grăsime. Să nu crezi că mă uit la tine și nu mă înverzesc de invidie pentru silueta ta

subțirică. Te invidiez! Coapsele tari, burta plată și sînii nelăsați țin de domeniul istoriei, pentru mine. Dar sînt fericită, Blair. Îl am pe Joe și pe copii și-i iubesc. N-aș face schimb de locuri cu nimeni. Nici cu tine n-aș schimba locurile, cariera sau ne-căriera strălucită.

Glaserile stridente, care răsunară din living, indicau că Andrew nu aproba modul în care-și făcea Mandy treaba. Aceasta declară că, dacă Andrew n-o lăsa în pace, avea să-l spună lui mămica. Andrew răcnî:

– Pîrícioasa, pîrícioasa!

Cele două femei abia dacă-i auzeau. Blair își studia mîinile, iar Pam o privea neputincioasă, citind pe fața tînără și demnă de invidie a prietenei sale durerea din inimă.

– Nu te-aș condamna că nu vrei să faci schimb de locuri cu o țigancă în vîrstă de treizeci de ani, care și-a bilit genunchii, spuse melancolică Blair.

– Genunchii ți se vor vindeca și vei reveni la dans cît ai zice pește.

– Și dacă nu se vindecă? Atunci?

– Atunci, ai să faci altceva.

– Nu știu să fac nimic altceva, Pam.

– Bine, ai să înveți altceva. Pentru Dumnezeu, Blair, ești frumoasă și talentată, iar faptul că ai treizeci de ani poate reprezenta o amenințare, dacă vrei să fii dansatoare profesionistă, dar mai sînt și altele, pe care le poți face, care încă nici nu ți-au trecut prin minte. Știu că nu ești atît de proastă încît să crezi că ți se va sfîrși viața, acum cînd ai treizeci de ani și e posibil să nu mai poți dansa.

– Cred că viața pe care mi-o doresc eu se va sfîrși.

– De unde știi ce vrei? Niciodată n-ai cunoscut alt gen de viață, numai dansul. S-ar putea să ți se rezerve ceva minunat, ceva ce nici prin cap nu-ți trece. Crezi că eu m-am rugat, Doamne fă să fiu jefuită în ziua asta-n parc ca să-mi ia declarația un copoi pe nume Delgado cu ochi căprui, frumoși și un rîs minunat? Faptul că genunchii ți cedează s-ar putea să fie cel mai bun lucru care ți s-a întîmplat vreodată.

Blair înțelegea că era inutil s-o mai contrazică, așa că bătu dosul mîinii dolofane a lui Pam, spunînd:

- Poate.

Știa prea bine că nu era cazul.

În următoarea oră, cu ajutorul lui Pam și cu un minimum de haos creat de copii, reușiră să despacheteze majoritatea lucrurilor din cutii. Pam îi trimise pe copiii cei mari jos, cu cutiile goale, instruindu-i să le bage în pubelele de gunoi ale lui Sean.

- Putem merge la Sean? o întrebă Mandy, fata cea mai mare.

- Nu. Probabil că e plecat la muncă, pe undeva.

- Camioneta lui e aici. Și mașina, spuse Andrew.

Era primul născut dintre copiii lui Pam, urmînd să împlinească în curînd nouă ani.

Pam oftă.

- Atunci, doar pentru cîteva minute.

În pofida avertismentelor ei de a fi atenți pe scări cu cutiile, copiii o luară la goană.

- Andrew are o slăbiciune teribilă pentru tine, spuse ea. Alaltăieri, m-a întrebat dacă te găsesc drăguță. De obicei, puțin îi pasă de femeile de orice fel.

- Credeam că băieții fac prima pasiune din viața lor pentru învățătoare.

- E vară, îi aminti Pam și rîseră.

Cînd cei doi reveniră țopăind la etaj, sugeau niște Popsicles.

- Sean ni le-a dat. Pe astea le-a trimis pentru ceilalți, explică Andrew, dîndu-i mamei sale celelalte trei înghețate pe băț.

- Of, hai să plecăm repede de-aici, că altfel îi mînjim lui Blair toate podelele, zise Pam, grăbindu-se să înșface copilul cel mic, poșeta și cheile mașinii.

- A, mda, aproape că uitasem, îi mai spuse Andrew lui Blair, exact cînd maică-sa îl dădea pe ușă afară. Sean a zis să te îmbraci sport, diseară.

Pam se întrerupse din eforturile grăbite de a-și conduce copiii în jos pe scări, privind peste umăr.

- Diseară? întrebă ea pe un ton ridicat.

- I-a venit ideea total greșită că voi lua cina cu el, mormăi Blair.

- Și n-o iei?

- Nul

– Pe pariu? îi făcu Pam cu ochiul, înainte de a se întoarce să-l ajute pe Paul, cel de trei ani, la coborâtul scărilor.

Cînd Pam îi pomenise pentru prima oară despre apartamentul de deasupra garajului, Blair o întrebaseră dacă avea cadă la baie. Unul dintre lucrurile despre care medicul spusese că aveau să-i ajute genunchii era baia fierbinte, făcută cît mai frecvent. Pam o asigurase că exista cadă. Acum, Blair își făcea prima baie relaxantă în cada de modă veche, adîncă și cu gheare, simțindu-se minunat. Tensiunea acumulată, de cînd îl văzuse pentru prima oară pe Sean Garrett stînd în ușa casei începea să se dizolve în apa aburîndă.

Cînd apa începu în sfîrșit să se răcească, se ridică în picioare, clătîndu-se ușor. Fierbințeala o moleșise și-și dădu seama că nu mîncase nimic toată ziua. Se șterse, observînd că avea pielea fină și înmiresmată de resturile loțiunii cu care o masase Sean. Începînd să îmbrace cel mai vechi

și mai comod halat al ei, se opri să judece mai bine. Dacă își punea în practică amenințarea de a veni s-o ia, în caz că nu apărea la ora fixată în pragul ușii lui din spate? Înjurîndu-l pe el și în propria ei vinovăție, sacrifică halatul în favoarea unei perechi de blugi și a unui tricou, ambele purtate îndelung, deși nu la fel de plăcute ca halatul pe care intenționase să-l poarte.

Pachetul de fursecuri cu ciocolată fusese devastat aproape complet, dar restul alimentelor aduse de Pam, ca dar de inaugurare a casei, se înșira pe rafturile dulapului și ale frigiderului. Blair tocmai le inspecta, cînd auzi primul pas pe scări.

– Nu se poate, șopti ea.

Ochii i se repeziră spre ceas, iar afișajul digital o anunță că era 08:01.

Pașii grei de pe trepte deveneau din ce în ce mai amenințător de zgomotoși, pe măsură ce se apropiau.

– N-o să mă ia cu forța, își jură Blair, în timp ce străbătea living-ul cu pas milităresc. De cum auzi bătaia în ușă, o deschise larg, gata să se ia la bătaie, dacă era musai.

Refuzul usturător de a lua cina cu el i se stinse pe buze. Arăta oricum, numai agresiv nu. Mai degrabă, părea un adolescent prezentându-se la prima întâlnire. Purta cămașă sport și blugi. Cămașa era deschisă pînă la jumătatea pieptului, dezvăluind un covor de păr auriu, buclat, pe pielea arămie. Podoaba capilară îi era pieptănă, lucind în lumina becului slab, pe care Blair îl aprinsese mai devreme. Obrajii strălucneau, proaspăt bărbierii. Avea o colonie discretă dar intensă, care nu reușea să-i ușureze amețeala lui Blair, datorată foamei și băii fierbinți. În mîna ținea un buchet de margarete împachetate în hîrtie verde.

– Salut.

– Salut.

Vocea parcă nu era a ei. Cuvîntul ieșise cu forța dintr-un gît ce înghițea convulsiv.

– O ofertă de pace pentru ceea ce-am făcut după-amiază. Mă ierți? o întrebă el, pe un ton vinovat.

Blair nu răspunse, privind numai florile pe care i le întindea.

– Ar cam trebui puse în apă, spuse Sean, cu blîndețe.

Prețul paradisului

Făcu un pas înainte și, căzută parcă în transă, Blair se dădu la o parte, lăsîndu-l să intre în cameră. Brațul lui îi atinse în treacăt sînul.

– Ai o vază?

– În... În bucătărie... cred, se bîlbîi ea, ducîndu-se la dulapul unde pusese obiectele desperecheate. Acolo, găsi o vază de sticlă transparentă, îngustă, pe care o umplu cu apă și o aduse în living pentru a o pune pe măsuta de cafea.

Sean despachetă florile și le aranjă cu grijă în vază, cu mîini ce păreau prea mari pentru a se apuca de o muncă atît de delicată. Blair însă știa prea bine cît de sensibile puteau fi mîinile acelea.

– Așa. Arată excelent, spuse el, mototolind hîrtia verde. Se duse dezinvolt la cămara din bucătărie, deschise ușa și aruncă ghemotocul de hîrtie în coșul cu gunoi, căruia îi ghici prezența acolo. Toate se aranjează, adăugă, privind prin cameră. Lumina blîndă a lămpii camufila unele zone, de care Blair încă nu apucase să se ocupe, și fu nevoită să încuviințeze că odaia deținea o anume atmosferă intimă.

Pereții erau zugrăviți într-un bej discret, în

vreme ce lemnăria ferestrelor, a ușilor, a șipșilor de sub pereți și a ornamentelor din jurul tavanului erau toate vopsite în alb. Ferestrele, înalte și largi, aveau obloane albe.

– Ai încercat patul? întrebă Sean, arătând spre canapea.

– Nu, clătină Blair din cap. L-am făcut azi după-amiază, dar nu m-am, ăă... culcat în el.

– Sper că e confortabil, continuă el, nemaiiudându-l în seamă, mutându-și apoi privirea pentru a-i studia gura. Când am cumpărat mobila pentru apartamentul ăsta, am dorit piese simple și comode.

– Totul e perfect.

– Bine.

Se priviră un nesfârșit moment, după care amândoi își mutară ochii, stingheriți.

– Îmi pare nespus de rău pentru azi după-amiază, spuse el, într-un târziu.

Numai când Blair ridică ochii pentru a-i întîmpina din nou privirea, continuă:

– Vreau totuși să înțelegi că nu regret ce s-a întîmplat, sau că te-am văzut așa, nici că te-am atins.

Glasul lui avea vibrațiile joase și trepidante ale unui violoncel acordat fin.

– Îmi pare rău numai că te-ai simțit jenată. Ți-am jucat o festă mirănească și ai avut tot dreptul să te superi.

Blair încercă să alunge cuvintele despre faptul că o văzuse și o atinsese, concentrându-se numai asupra înșelăciunii lui și a miniei ei. De ce o abordease în felul acela? Își constituise un arsenal de acuzații, de reproșuri, dar nu le mai putea folosi acum, când Sean devenise atât de spășit. Îi răpise singura armă pe care o avea: furia. Ceea ce era încă un truc josnic.

– Ai dreptate. Am fost furioasă.

– Îți promit că data viitoare cînd te masez, va fi cu deplinul tău consimțămînt.

– N-O...

Nu apucă să-i spună că n-avea să fie nici o dată viitoare.

– Ciudată imagine, o întrerupse Sean, privind peste umărul ei.

Întorcînd capul, Blair văzu că se uita la „Mîinile” lui Harvey Edwards.

– O privești dintr-un unghi nepotrivit, spuse ea.

Se duse la fotografia înrămată, care stătea rezemată vertical de perete, și o întoarse orizontal. Așa stă. Încă n-am avut timp s-o agăț.

- Aha, observ, dădu el din cap. Interesantă, nu-i așa?
- Îmi place mult, la fel ca majoritatea lucrărilor lui.

Studiară fotografia care reprezenta torsul arcurit al unei balerine susținute de două mâini bărbatești ce defineau putere, dar sugerând totuși și sensibilitate.

- Fotografiază dansatoare. Și asta-i tot de el, arată ea o altă fotografie, înfățișând o pereche de pantofi cu poante roz-albiți, uzați, pe fundal negru, compact. Se intitulează „Pantofi”.

- Are talent la titluri, nu?

Blair fu intrigată de felul cum i se încrețeau ridurile din jurul ochilor, când zîmbea.

- Ai o pereche de pantofi din ăștia?

- Cîteva sute, rîse ea.

- Cum învățați voi să vă legați panglicile alea peste glezne, fără să vă cadă?

- Practică. Iar panglicile trebuie să fie cusute într-un mod exact.

- Pantofii nu se livrează cu tot cu ele?

- Nu, trebuie să ni le punem singure. Și aduce ghinion ca altcineva, în afara unei balerine, să coasă panglicile.

- Nu știam.

În timpul întregului schimb de replici neînsemnate, se purtase o luptă importantă. Ochii li se întreceau reciproc în a vedea ai cui puteau capta și reține mai multe informații despre celălalt, într-un interval de timp dat.

Ochii ei observară cît de agreabil, deși rebel, îi stătea părul pe cap; felul cum i se arcuia mustața peste buza de sus; cum tăietura din bărbie marca totala masculinitate a chipului, ca un mic semn de exclamare.

Ochii lui înregistrară de cîte ori își umezi ea buzele cu limba, nervoasă; modul cum minile i se mișcau în propriul lor balet, cînd gesticula; și cît de lungi avea genele, cînd le cobora într-o expresie involuntar-seducătoare.

- Ți-e foame?

Întrebarea fu atît de bruscă, încît o smulse din transa inspectării lui, readucînd-o la realitatea imediată. Ca și cum ar fi fost catapultată dintr-un

tun, Blair avu nevoie de un moment ca să se orienteze, să-și adune mințile îndeajuns pentru a spune:

– Domnule Garrett, nu cred că e o idee bună să iau cina la dumneata acasă. Îți mulțumesc pentru invitație, dar...

– Nu vrei să le fii îndatorată vecinilor, încheie Sean în locul ei.

– Păi, da. Asta, și...

– Te temi că voi încerca vreo escrocherie ca aceea de azi după-amiază, ca să-mi fac de cap cu tine.

– Nu...

– Te temi, oare, că *n-am* să-mi fac de cap cu tine?

– Nul aproape că strigă ea, exasperată.

Ochii aceia albaștri și pătrunzători o iritau. Se tot învîrteau prin vecinătatea sînilor ei. De ce nu-și pusese sutien sau un alt tricou?

– Nu pricepi? Nu mă tem de nimic, accentuă ea, dar...

– Bîrfe? Ți-e teamă că o cină luată împreună ne-ar primejdui reputația? Ai dreptate, într-un orașel mic ca ăsta toți știu ce fac ceilalți, dar te asigur

că eu am mai mult de pierdut decît tine. Sînt cunoscut aici. Tu, nu. Dacă pe mine nu mă îngrijorează bîrfele, nici pe tine n-ar trebui.

– Nu mă îngrijorează, își pierdu în sfîrșit Blair controlul asupra nervilor, menținut cu atîta efort. Sînt o femeie matură, domnule Garrett, care a trăit singură ani de zile în New York City. Îmi pot purta de grijă și puțin îmi pasă de părerea co-doașelor din orașul ăsta despre mine și despre faptele mele...

Se întrerupse, să-și tragă respirația.

– Atunci, n-ai nici un motiv să nu iei cina cu mine. Ești gata?

– N-ai auzit nici un cuvînt din ce-am spus?

– Le-am auzit pe toate și nu sînt decît vorbe-n vînt. Ești gata?

Blair își aruncă mîinile în sus, învînsă.

– În regulă! strigă ea. Vin să-ți mînc cina aia.

– Ei, vezi ce ușor a fost? zîmbi el amiabil. Haide.

Și o împinse spre ușă.

– Stai o clipă. Trebuie să mă pieptăn.

– Ba nu trebuie. Îți stă foarte bine așa.

– Atunci, cel puțin să încalț niște pantofi.
– Niște picioare care au tocit atâtea perechi de pantofi cu poante merită o seară liberă. Vino desculță.

– Foarte bine, cedă Blair. Hai.

– O clipă. Mai e ceva, spuse Sean, când se întoarse spre el, încruntată întrebător. Ai uitat lumina. Eu plătesc curentul, îți amintești?

Stinse lampa de pe masa din capătul canapelei, cufundînd încăperea în întuneric, cu excepția razelor, ce se infiltrau printre obloane, de la becul de-afară. Blair tocmai apucase clanța, când îi simți mîinile depunîndu-i-se ușurel pe umeri și răsucind-o în loc. Inima începu să-i bată un tam-tam neregulat, care-i afecta și respirația.

– Avem de terminat o treabă, Blair.

– Zău că nu înțeleg ce vrei să spui, domnule Gar...

– La naiba! Dacă-mi mai spui o singură dată domnule Garrett, am să-ți amintesc exact cît de familiari sîntem, o preveni el, scoțînd un mîrîit scăzut.

Întunecimea nu ascundea focul ce-i ardea în ochii albaștri. Fiecare cuvînt accentuat, îi scălda

fața în rafalele respirației calde. Degetele îi cuprinsă brațele, ca niște cătușe de catifea, posesive și puternice, calde și blînde.

Blair înghiți în sec.

– Ce treabă, domnule G... Sean?

– Nu știi?

– Nu cred...

– Asta.

Își coborî mîinile de pe umerii ei, pentru i a le strecura pe la subsuori, împreunîndu-le la spa-te. Desfăcînd larg degetele, o trase spre el, apăsînd-o de trupul său masiv și rigid.

– Dumnezeule, ești atît de mică, încît, ținîndu-te așa, mă simt ca un violator de copii, îi murmură el în păr.

Se frecă de ea într-un mod care demonstra o șocantă intuiție a modului cum putea s-o excite. Dar știu că fiecare părticică din tine e de femeie. Aproape că ți-aș putea cuprinde mîinile loc în mîini, însă se arcuiește în cele mai fe-minine șolduri.

Mîinile lui mari lunecară pe movilele zvelte, apreciîndu-le tăria.

– Ai sîinii mici, dar minunat de rotunzi și plini.

îmi răspund. Le-am văzut răspunsul, iar acum îi simt pe piept.

O privi în față.

Blair știa că ținera ochii larg deschiși, fără să clipească. Știa că buzele îi erau ușor despărțite, neîncrezătoare. Știa că expresia ei arăta cât de stupefiată era că se întâmpla acel lucru, că era ținută în brațele unui bărbat feroce și viril.

Și cel mai uluitor dintre toate era faptul că dorea să fie ținută astfel.

– Ce mică ești! Mă faci să mă simt ca un uriaș greci. N-am să-ți fac nici un rău, Blair. Îți promit. Ai să-mi spui, nu-i așa, dacă te supără ceva?

Putu numai să dea din cap, amețită. Gura lui o sîcîia pe a ei cu sărutări ușoare, care abia dacă se puteau numi astfel. Niciodată n-o mai sărutase un bărbat cu mustață, iar senzația masculină a acestuia pe gură era ca un afrodisiac ce-i injecta în trup dorința.

Cum gura lui Sean devenea tot mai posesivă, limba luncind îndrăzneț peste buzele ei, Blair începu să se opună.

– Blair, șopti el ireribit, cu buzele lipite de ale ei, lasă-mă să te gust. Deschide gura.

– Nul țipă Blair.

– Ba da, se încăpăină Sean, iar de astă dată se da, se încapăină. Gura i se înclină peste a nu mai stătu la discuții. Spatele ei se arcui ei, trăgînd-o și mai aproape. Spatele ei se arcui spre a-și potrivești feminitatea peste ceea ce se făurise pentru a o completa. Ofături de mulțumire armonizate se înălțară în spirală deasupra lor. Minile, ce făcuseră încercări zadarnice de a se desprinde, se încleștară acum după capul lui Sean. Molicința se conforma tăriei.

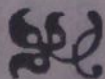
O cucerii cu mare tandrețe, iar ea cedă. Li gîdă coțurile buzelor cu virful limbii, pînă cînd gura ei, involuntar, se relaxă. Cînd se împinse printre buzele ei, limba nu năvăli, ci convinse. Li fulgeră peste buze, peste dinți, după care trecu ușurel dincolo de cea ultimă stavilă, pentru a explora interiorul. Mîngia cu mișcări drăgăstoase fiecare delicioasă descoperire. Flirtă cu virful limbii ei, apoi trecu și mai adînc.

Mai mult decît un sărut, era ca un act de dragoste.

Cînd Sean, în sfîrșit, se retrase, Blair se rezeză de el, slăbită. Mina lui îi netezi părul, dîndu-i impresia că tremura ușor. Respirația lor era pre-

cum aceea a doi oameni care urcaseră pînă la o mare altitudine.

– Cred că procedăm invers, spuse el; Blair îi simți zîmbetul pe obraz. Luăm desertul înainte de masă.

Capitolul 3

Cuprinsă de jenă datorită reacției sale nereționate față de el, Blair evită ochii lui Sean, în timp ce acesta o însoțea pe scara exterioară. Se îngrozea la gîndul de a trebui să-l privească în plină lumină, odată ce ajungeau la el acasă, dincolo de micul gazon verde. În momentul cînd intră pe ușa din spate, deschisă de Sean, stinghereala fu risipită de farmec. Casa era splendidă.

– Sean, exclamă, ce frumos e!

– Îți place? o întrebă el, vizibil încântat de reacție.

– Dacă-mi place, e puțin spus!

O introdusese într-o verandă dosnică dotată cu plase de țintari și plină de mobilier din răchită naturală, ghivece cu flori și perne durdulii îngrămădite pe dușumeaua carioată. Sub plafon se roteau două ventilatoare cu pale de bambus. Pernele de pe fotoli și de pe pardoseală erau imprimate cu modele groase, albastre și cafenii.

– Când am cumpărat casa, avea veranda, dar nu era închisă. M-am gândit că s-ar putea face din ea o frumoasă grădină interioară. Iarna, o pot apăra de frig, punind geamuri în ramele astea.

– E minunată.

– Hai să vezi și restul.

Vizibila lui mindrie față de casă era justificată. Când fu condusă în bucătărie, lui Blair i se opri respirația. În oraș, nu avusese niciodată un apartament cu mai mult de o cameră sau două, și era copleșită de dimensiunile încăperii.

– Am modificat mașina aia veche de gătit, cu lemne, ca să poată funcționa cu gaz.

Instalația autonomă era din fier negru, cu

muchi de alamă. Se asorta cu un enorm rastel de gătit, din aceleași materiale care acoperea un alt perete. Rafturile acestuia erau pline de ustensile din alamă și cupru, cărți de bucate și plante.

– Singur ai făcut decorațiunile? întrebă Blair.

– Nu. Eu nu mă ocup decît de structură. Apoi, le predau casele clienților, iar aceștia își angajează singuri decoratorii. La asta, m-a ajutat o cunoștință.

Blair se întrebă care o fi fost identitatea „cunoștinței” cu acele gusturi impecabile, în timp ce Sean o îndruma prin restul parterului. Sufrageria, cu bovindoul ei în patru fațete, conținea o masă rotundă, demnă de numele ei. Living-ul se lăuda cu un șemineu european antic, de marmură. Acum Blair își putea da seama de ce îi observase și-i apreciasse Sean tablourile. Pereții camerei cu plafon înalt erau decorați cu imagini de diferite forme, mărimi și stiluri, toate însă armonizându-se cu culorile și texturile mobilierului, într-un dezinvolt amestec de vechi și nou.

Sub scara de stejar lustruit era înghesuită o mică toaletă pentru femei. Un perete al palierului avea vitralii, iar Blair nu putu decît să-și imagineze

cît de fascinant arăta în lumina de afară a soarelui. Covoare restrînse accentuau patina vremii pe parchet.

– La etaj, sînt trei dormitoare și trei băi. Le vom vedea mai tîrziu. În momentul de față, sînt lihnit, spuse el, luînd-o de braț și propulsînd-o înapoi spre bucătărie.

Blair încă mai medita la afirmația despre viziunea de mai tîrziu a dormitoarelor, cînd intrară în bucătăria luminoasă, iar Sean spuse:

- Sper că-ți place puil cu pilaf.
- Da. Pot să te-ajut?
- Totul e gata, dar poți să iei salata și s-o aranjezi în farfurii, pînă torn eu vinul.
- O.K.

Găsi în frigider o enormă salată plină și, alegînd oțetul și uleiul potrivite de pe rafturile înteroare ale ușii, turnă o cantitate generoasă peste verdețuri. Duse bolul în sufragerie, unde masa fusese deja așternută cu porțelanuri simple, șervete de in și lumînări.

– Singur ai făcut totul? îl întrebă ea pe Sean, cînd acesta aduse cratița și o puse pe un suport de argint.

Sean ridică din umeri.

– Mda. Nu fac în fiecare seară atîtea eforturi, înțelegi. De obicei, mîncînc un sandviș cu salam și beau o sticlă cu bere pe verandă, dar asta e o ocazie deosebită.

Blair stătea lîngă scaun, nervoasă.

- Deosebită?
 - Așa cred.
- Îi trase scaunul, iar ea se așeză, mulțumită că avea o scuză pentru a-și lăsa genunchii să se înmoaie sub trup. În loc să se ducă imediat la scaunul lui, Sean o cuprinse de umeri cu brațele, aplecîndu-se pentru a-și apropia gura de urechea ei.

– M-aș putea obișnui să iau mesele cu tine.

Gura lunecă din dreptul urechii pînă lîngă gît, presărînd din mers mici mușcături dragăstoase. La articulația claviculei, o sărută, scaldînd cu limba locul gingaș. Cînd, în sfîrșit, se ridică, își strecură degetul pe sub umărul tricoului și-i mîngîie repede pielea, înainte de a se așeza.

Blair, încercînd să repună puțină ordine într-o lume care dintr-o dată o luase razna, moșmondi cu șervetul, întinzîndu-și-l pe genunchi.

- Am senzația că aș fi dezbrăcată, spuse ea, trăgându-și sub scaun picioarele goale.
- Nu ești. Încerc doar să te impresionez.
- M-ai impresionat. Unde ai învățat să primești atât de elegant musafirii?

Sean îi umplu farfuria cu un munte de orez asezonat și piept de pui fără os.

- Cred că am absorbit-o prin osmoză. Părinții mei primesc destul de des. Tot ce-am învățat, de la mama știu.

- Unde locuiesc părinții tăi?

- În New Jersey.

Blair îi întinse coșul cu pâine caldă unsă cu unt, după ce-și luase și ea din belșug.

- Tatăl tău cu ce se ocupă?

- E pensionar.

Schimbă repede subiectul, întrebînd-o despre familia ei și, pînă la sfîrșitul mesei, conversară ale-ne nimicuri.

Cînd Pam îi vorbise prima oară despre el, Blair își închipuise un semianalfabet care își cîștiga existența din lucrări cu ciocanul și ferăstrăul. În-tîlnirea îi modificase considerabil această părere. Văzînd calitatea restaurărilor casei, opiniile de-

spre cariera lui se ridicaseră și, de-a lungul discuțiilor la cină, află că avea interese numeroase și variate. Era inteligent, citit, dotat cu prezență de spirit.

În tot timpul cît se bucură de compania lui plăcută, căută un defect, ceva care s-o respingă, vreun păcat secret pentru care să fi fost vrednic de dispreț. Nu găsi nimic. Din toate punctele de vedere, era cel mai atractiv bărbat pe care-l cunoscutese vreodată. Însăși atracția lui clătina fundajele pe care-și clădise viața. Zîmbetul o făcea să-i vină s-o ia la fugă, dar în același timp jinduia să se desfete în căldura lui aurie.

Refuză desertul oferit.

- Nu lucrez șase ore pe zi. Trebuie să-ncep să fiu atentă la calorii.

Acceptă totuși o cafea garnisită cu Kahlúa și un strat gros de frișcă bătută. Sean propuse s-o bea pe verandă, ceea ce Blair primi imediat. Nu aprinse nici o lumină, cînd se așezară pe pernele moi ale mobilei. O briză dinspre oceanul aflat la doar cîteva străzi distanță pătrundea prin paravanele de plasă. Greierii țîrîiau în stejari, iar ventilațiile de deasupra murmurau constant, ca

un cîntec de leagăn.

Blair se ghemui în colțul micii canapele, strîngîndu-și picioarele sub trup. Sorbi din băutura fierbinte, cu caimac.

– Îți place? o întreabă el.

Surîse, lingîndu-și din colțul gurii frișca băută.

– Îmi place.

Sean o privi un moment în tăcere, apoi întrebă încet:

– Cînd ai început să dansezi?

– La patru ani.

– Patru!

Blair rîse.

– Atunci m-a înscris mama la primul curs de balet din viața mea. Pentru primul recital, am fost o tartă roz cu alb.

– Miam-miam.

Era uimită de cum putea să umple o asemenea expresie inocentă cu atîtea implicații sexuale. O deranja faptul că, în penumbra încăperii și a umbrelor mobile ale ventilatoarelor ce se roteau, nu-i putea distinge direcția privirii. Reluă grăbită povestea:

– De-atunci, am dansat tot timpul. E mai mult decît o carieră. E un mod de viață pe care nu-l poate înțelege nimeni, ci numai o altă dansatoare. Cu toții mîncăm, dormim și respirăm numai dans. Ne lipsim de locuințe și de mîncare, ca să plătim cursurile. Cînd nu jucăm într-un spectacol, servim prin localuri, facem orice, ca să ne întreținem. Dar nu sacrificăm niciodată cursurile. Dacă cineva rămîne fără bani, se mută la un coleg, pînă vin vremuri mai bune. E un mod de viață ca în campanie. Cred că de-asta ni se spune țigani. Ne ducem lucrurile prin saci de prelată, ce conțin maiouri mirositoare, colanți cîrpiți, pantofi uzați, jambiere, unguente.

– Dar ai avut succes. Pam mi-a înșirat nenumăratele spectacole care-ți fac cinste.

– Am avut noroc, da.

– Noroc pe dracu'. Ești bună.

Blair îi zîmbi.

– Sînt eu bună, dar mă străduiesc mereu să fiu și mai bună.

– N-ai vrut niciodată să te desprinzi din formație și să ajungi vedetă?

– Dacă mi-ai auzi vocea cînd cînt, ai ști că

ăsta-i un castel în Spania. N-aș putea nici să mă prefac măcar. După ani în șir de lecții la canto și la actorie, mi-am recunoscut neputința de a juca solo. Și, lucru destul de ciudat, nu mă prea interesează. Nu dragostea de aplauze m-a îndemnat, ci mai degrabă dragostea de dans. M-am mulțumit să fiu prima dansatoare din spatele Lizei Minnelli¹ care zice „Mamă, e super,” și alte replici la fel de profunde ca asta.

– Ar fi trebuit să-ți aducă un premiu Tony, rise el.

Ochii însă îi erau serioși, privind în fundul ceștii la zațul de cafea, pe care îl învîrtea la nesfîrșit, într-un vîrtej miniatural. Aproape prea nepăsător, o întrebă:

– Și prin toate trambalările astea pe la alții, n-a fost nimeni cu care să stai pentru o perioadă de timp mai prelungită?

Un an – oare l-ar fi considerat o perioadă prelungită? Un an sfișietor, dar cu momente rare de bucurie și comunicare, care-l făceau să merite

1. – Celebră actriță americană, interpreta rolului Sally Bowles din filmul *Cabaret*, difuzat recent și de Televiziunea Română (n.tr.)

orice. Știa ce voise s-o întrebe: trăise vreodată cu un bărbat?

– Da, îi răspunse ea cu sinceritate. Am trăit o vreme cu un bărbat numit Cole Slater. Acum cîțiva ani.

– Și? întrebă Sean, cînd Blair nu dezvoltă subiectul.

– Și de-atunci încoace am trăit singură.

– Înțeleg.

Nu înțelegea, dar nici ea n-avea de gînd să-l lămurească.

– Te ajut cu vasele, spuse, vicioie.

Ridicîndu-se din poziția relaxată de pe canapea, luă ceașca și farfuria de pe placa de sticlă a mesei din răchită, unde le pusese.

– Te rog, răspunse Sean jovial, urmînd-o în bucătărie.

Conveniră că era mai expeditiv ca ea să clătească vasele și să le pună în spălător, iar el să le așeze în locurile pe care le cunoștea. Împăturea cu grijă un prosop de bucătărie, cînd Sean veni în spatele ei și o cuprinse cu brațele pe după talie, stringînd-o la piept. Ceafa lui Blair simți mîngîierea dulce a mustății și a buzelor sale.

– Dacă reputațiile noastre s-au dus deja dracului, nu mai avem nimic de pierdut ca să le dăm un subiect serios de bîrfă.

O mușcă ușurel de lobul urechii, bătîndu-i jucăuș cu limba.

Încet, Blair îi șopti numele:

– Sean...

– Hm?

Mîinile lui i se ridicară peste coaste, pentru a poposi deasupra sinilor. Luîndu-i murmurul neclar drept consimțămînt, îi cuprînsе ușurel sinii în palme.

– O, Doamne, Blair, ești mai minunată la atingere, decît îmi închipuisem. Atît de moale și de plină, atît de...

Gura i se deschise pe gîtul ei, pentru un sărut în care se implica toată. Degetele iscoditoare mîngiau, iar bumbacul tricoului nu putea ascunde contracția fermă a sfîrcurilor.

– Da, da, șopti el răgușit.

Abia în acel moment își dădu seama Blair că-și freca șoldurile de mijlocul lui, iar de altă încurajare nici nu era nevoie. Ereecția i se simțea dură, peste carnea moale a posteriorului ei.

șocată de propriu-i abandon, încercă să se desprindă, dar fu reținută de o mină care o mîngia în jos, pentru a se strecura pe sub tricou. Capsa blugilor nu reprezenta nici un obstacol și fu descheiată agil. Apoi, cu acea mină dintre cele mai îndrăznețe i se depuse peste abdomen, exploatîndu-i perimetrul cu degete nereținute, degete destul de obraznice pentru a coborî și mai mult, jucîndu-se cu elasticul bikinilor. Cînd unul se furișă pe sub linia aceea de demarcație, clopotele de alarmă zăngăniră sonor și împede prin ceața pasiunii care o îneca, iar Blair se smulse, răsucindu-se din fața lui. Avea ochii mari, iar buzele îi tremurau necontrolat, în timp ce-l privea ca o căprioară speriată.

– Nu, Sean.

Părul i se undui în jur, pe cînd scutura cu tărie din cap.

– De ce?

Pieptul lui Sean palpita, făcînd eforturi disperate să-și astîmpere respirația rapidă. Pupilele ochilor i se dilataseră, aproape acoperind irișii albaștri.

– De ce? repetă ea, cu o expirație bruscă.

Fiindcă nu ne cunoaștem decât de azi, pe de o parte.

– Și ce are una cu alta? Din clipa când te-am văzut, am știut că te doresc. Și, recunoaște sau nu, mă dorești și tu la fel de mult.

– Ba nu! strigă ea, încheindu-și în grabă blugi și trăgându-și marginea tricoului peste talie. Am tentația să-și acopere sîni cu mîinile, pentru a-și ascunde de ochii lui avizi sfîrcurile întărite. Le impuse să se destindă. Refuzară. Tot trupul care fusese antrenat să se supună fiecărei comenzi a creierului i se revoltase. O trăda cu amintiri pulsînde ale atingerii lui, cu dureroase insistențe că rîvnea la ceea ce numai Sean ar putea să-i ofere.

Adunîndu-și puterile care îi mai rămăseseră, spuse cu aprindere:

– Am spus clar de la bun început că mă aflu aici doar temporar. Nu am nici timpul, nici înclinația să mă încurc cu tine.

– Aha...!

Exclamase încordat, printre dinți. Cîteva lungi momente, el stătu cu mîinile în șolduri, privînd-o încruntat peste spațiul strîmt care-i despărțea. În

acel moment, făcîndu-și seama că Sean Garrett, cu toată blîndețea lui, avea un temperament care se putea întîlni rapid cînd era provocat în anumite momente. Ochi lui străluceau nu altă de patină, ci de dur.

Mînia sa nu făcu decât să i-o sporească și pe a ei. Nu i se permîtea să spună nu? O credea doar o plastilină în mîinile lui, așteptînd să fie modelată cum găsea el de cuviință? O femeie fără sîra spinării, gîfînd să-i atragă atenția? După ce o auzise pe o femeie fîcîndă în căsnicie, că pam, lăudîndu-i sex-apelul, aroganța lui n-ar fi trebuit s-o mai surprîndă. Nu putea fi complet nepăsător față de propria-i atracție virilă. Ei bine, acum în mod excepțional, aceasta avea să-i fie refuzată.

Ridicînd cu îndărătnicie bărbia, spuse:

– Totul se reduce la un singur lucru. Nu vreau să mă culc cu dumneata, domnule Garrett.

Cu această inspirată replică de încheiere, se răsuci brusc pe călcîie și străbătu cu pași mari bucătăria. Sean o prînse din urmă abia la ușa dosnică.

Înainte de a fi apucat să reacționeze, o și

culesese în brațe.

– Și ce crezi că faci? Întrebă ea înfumurată, în timp ce Sean o scotea prin ușa cu plasă, pornind peste peluză.

– Atîta vreme cît sînt aici, nu ai nici un motiv să urci scările alea. Poate crezi că n-ai nevoie de nimeni, și știi că n-ai cere niciodată ajutorul, dar pot cel puțin să-ți scutesc genunchii de efortul ăsta.

Urcă scara cu ea în brațe, fără nici un pic de efort, și o depuse pe treapta de sus. Cu cîta demnitate era în stare să-și adune, Blair spuse:

– Îți mulțumesc pentru cină.

Înainte ca ultimul cuvînt să i se fi desprins complet de pe buze, acestea îi fură sărutate de gura lui fierbinte, dornică. Cercuri de oțel, în formă de brațe, o cuprinseseră, lipind-o de un trup ce iradia energie carnală. Gura ei nu era pregătită pentru atacul gurii lui și nu-și putu găsi nici un dram de putere pentru a-i rezista, cînd limba i se repezi înăuntru.

Apoi, la fel de brusc pe cît izbucnise, furtuna încetă. Brațele se destinseseră, ținînd-o nu mai puțin ferm, dar mai tandru. Limba lui îi foră încet gura,

tăindu-i respirația.

Simțindu-i consimțirea, mîna lui Sean reveni încet de la spatele ei, pentru a-i cuprinde sînul. Își trecu degetul mare de-a lungul curbării de jos, iar Blair își auzi propriul geamăt de pasiune crescîndă. În timp ce-i cuprindea limba în gura lui, absorbînd-o ușurel, cu degetul mare îi întări sfîrcul ca o pietricică. Acel chin mai continuă un timp, pînă cînd Blair fu inundată de o dorință oarbă, frecîndu-se pe negîndite de trupul lui, în căutarea împlinirii pentru goliciunea din adîncul ei.

Se clătină amețită, cînd Sean se retrase. Dacă n-o ținea de brațe, s-ar fi rostogolit pe scări. Acum, pe chip nu i se mai vedea nici un zîmbet, numai linii ferme de hotărîre și încăpăținare.

– Pe dracu' nu vrei să te culci cu mine, domnișoară Simpson.

După două zile de cînd auzise aceste cuvinte, Blair continua să fiarbă la gîndul lor. Evitase să

plece din apartament a doua zi, după cina luată cu Sean, de teamă să nu-l întâlnească în curte. Pam îi împrumutase pe timp nelimitat a doua mașină a familiei, dar nu avea unde să se ducă. După ce terminase de aranjat apartamentul pe gustul ei, petrecuse ziua conform recomandărilor medicului pentru majoritatea ocaziilor – culcată, cu picioarele ridicate. Citise, privise două filme vechi la televizorul portativ, pe care și-l adusese din oraș, mincase când îi era foame și motăise.

Știu cînd intră greii camioneta veche a lui Sean pe aleea dintre apartamentul ei și casa lui, dar refuză să privească măcar pe fereastră, pentru a-l zări. Totuși, spre seară, cînd Sean plecă la volanul Mercedes-ului, nu se putu abține să nu se întrebe unde mergea și cu cine. Faptul că, la vremea cînd adormi, încă nu se întorsese, o înfuria inexplicabil; atît contra lui, cît și a sa însăși, pentru că se lăsa afectată.

În cea de-a doua dimineață, se trezise din somn enervată pe sine, pentru că-l lăsase pe un om ca Sean Garrett s-o tulbure. Avea să stea acolo șase luni. În pofida amenințărilor de a se

măuta, căutându-și altă locuință, știa că n-avea s-o muna, apartament ca acela era greu de găsit. Și făcă. Apartament ca problemele cu proprietarul de ce-ar fi lăsat pe care ar fi s-o oblige a se muta într-o casă pe care ar fi detestat-o? Nici ca o fantomă n-avea de gând să trăiască, venind și plecând pe furiș, la ore cînd nu nșca să se ciocnească de el. Avea să ducă o viață de femeie în toată firea, matură și întreagă la minte, cum părea să fi uitat că era, de cînd îl întâlnise pe Sean Garrett. Iar acest lucru avea să se schimbe cu începere chiar din acea zi.

Își strînse patul sub formă de canapea, apoi trecu în bucătărie și se aplecă să ia un ibric de ceai din dulapul de jos. Fără a face mai multă mișcare decît necesitau aceste două mici treburi, știu că mușchii i se moleșiseră și încheieturile se anchilozaseră, după doar o singură zi de inactivitate.

Îmbrăcînd o pereche de streci roz, pantofii de balet, un dres negru și două jambiere, se duse în zona de lîngă ferestre a camerei mari. Intenționat lăsase liber acel spațiu. Încet, metodic, își începu exercițiile de întindere. Ajunsesse la a doua serie de pliés-uri, cînd auzi pe cineva pe scări. Un

moment mai târziu, răsună o bătaie în ușa.

Deschise încordată, gata să-l întâmpine pe Sean, dar oftă de ușurare când văzu că era omul de la firma telefonică.

– Domnișoara Simpson?

– Da, poftiți.

Blair se dădu la o parte, iar instalatorul intra, aducând un rulu de cablu și o cutie rectangulară.

– Un aparat aerodinamic de birou, ivoriu, prevăzut cu buton, spuse el, consultându-și comanda pe care o ținea în mână. Era tânăr, abia trecut de douăzeci de ani, cu păr lung și ochi luminoși, zîmbitori.

– Da.

– Unde-l doriți?

Îi arătă o masă joasă, așezată la capătul canapelei.

– Acolo, m-am gândit.

Tânărul privi cu un ochi expert zona.

– Ar merge. Îl pot prinde în peretele de sub fereastră, trecînd cablul pe sub covor. Așa, n-o să vă împiedicați. Ce ziceți?

– Merge.

Își începu lucrul, făcînd cîteva drumuri pînă la mașină și înapoi.

– De ce nu lăsați ușa deschisă? strigă Blair după el. Așa, puteți intra și ieși, chiar și cu minile ocupate.

– Mulțumesc.

Fără să se jeneze de ținută, dar știînd că nu trebuia să se răcorească prea repede, își puse o cămașă, înnodîndu-i marginile pe mijloc. O lăasă deschisă și-și suflecă mințile pînă la coate. Intră în bucătărie să-și fiarbă un ceai, în timp ce omul de la compania telefonică îi spunea că era student la N.Y.U. și lucra ca instalator numai vara. Își lua diploma în marketing.

Termină cu instalația în același timp cînd fu gata și ceaiul.

– Dorești un ceai? întrebă ea, ospitalieră.

Băiatul se eschivă.

– O Coca n-aveți?

– Vine, rîse Blair. Umplu un pahar cu cunuri de gheață și cu Cola și i-l întinse. Tânărul bău pe nerăsuflăte.

– Sînteți un fel de dansatoare? întrebă el, prîvindu-i pantofii.

- Da. Dansatoare profesionistă.
- Nu, pe bunei! Ce-ai zice să-mi arătați și mie câțiva pași?

- Ce-ai zice să faci tu pași?

Cele două victime surprinse apărură sub privirea plină de ură a lui Sean, în timp ce întorceau capetele spre glasul ucigător. Tînărul de lîngă Blair tresări, cuprins de frică.

- Eu... Eu tocmai plecam, se bîlbîi el.
- Nu vrem să te reținem.

Băiatul puse paharul pe masă, dar acesta se răsturnă, împrăștiind cuburi de gheață peste suprafața lustruită. Îl ridică în grabă, puse gheața la loc înăuntru și-și șterse nervos mîna pe coapsa pantalonului de doc. Se retrase să-și adune echipamentele.

Prea furioasă ca să fi vorbit pînă acum, Blair îi spuse:

- Mulțumesc pentru telefon.
- N-aveți de ce. Dacă aveți vreo problemă, sunați-m...

Săgetă spre Sean cu o privire prudentă.

- Sunați-ne, se corectă el.

Se strecură pe lîngă făptura mătăhăloasă a lui

Sean, zbughind-o în jos pe scări, de parcă ar fi fost recunoscător că scăpase cu viață. Sean trînti ușa după el.

Cînd se întoarse spre ea, Blair îl privea, cu

pumnii proptiți în șolduri.

- Ei bine, sper că ești mulțumit de tine. Ai

reușit să brusczezi un băiat absolut inofensiv.

- Băiat, la ochi. Și de unde știi că era inofensiv? Nu te-am prevenit să nu primești străini aici cînd nu mai e nimeni prin preajmă?

- M-a prevenit mama despre asta, de la vîrsta de șase ani. N-am nevoie să mă tot bați la cap. În plus, nu era „străin”. Am știut că venise de la compania telefonică. N-a trebuit decît să mă uit la camionul ăla mare, cu dungi albastre și galbene pe margini.

Striga din răspuseri, descărcîndu-și astfel o parte din nervii ce i se adunaseră de cînd o insultase cu sărutarea aceea toridă, în seara de alaltăieri.

Volumul lui nu era cu nimic mai stăpînit decît al ei.

- Chiar și dacă are un caracter de platină, putea fi ispitit să cadă din grație, după ce te

vedea. Te-ai uitat în oglindă? Sau ești atât de obișnuită să te fandosești gătită așa, încît nici nu-ți mai dai seama cît vino-ncoa ai?

Cu adevărat perplexă, Blair se privi. Ridică ochii spre el, spunîndu-i de sus:

– Întîmplător, astea sînt hainele mele de lucru. Și nu mă *fandoseam*. Cînd a venit, tocmai făceam niște exerciții și, da, sînt obișnuită să port dres și colanți.

– Bineînțeles, habar n-ai ce efect au chestiile alea de lînă...

– Jambiere.

– ...ce efect au jambierele alea asupra trupului tău, încheie el sarcastic. E o pură coincidență că-ți ajung exact pînă deasupra genunchilor, atrăgînd atenția asupra părții de sus a coapselor tale. Ca să nu mai vorbim că picioarele dresului sînt tăiate atît de sus, încît ai putea la fel de bine nici să nu-ți fi pus nimic peste fundulețul ăla pietros. A, sînt sigur că băiețelul nostru dulce n-a observat nimic din toate astea cînd i-ai deschis ușa, îmbrăcată așa.

În timp ce vorbea, înainta încet în cameră, pînă ajunsese la o lungime de braț în fața ei.

– Că tot veni vorba, scriși Blair, nu eram îmbrăcată așa cînd a venit.

Cu degetele tremurînd de nervi, trase de nodul cămășii pînă se desfăcu.

– Nu aveam cămașa asta pe mine. Și-o scoase și o aruncă în lături, dezvăluind în fața ochilor lui livizi decolteul adînc și bretelele subțiri ale dresului.

Privirea lui Sean se aținti asupra sinilor ei impertinenți, strînși sub materialul negru, care se întindea peste ei ca o a doua piele. Inhală acut. Apoi, brațul i se repezi în sus, încleștîndu-și mîna la baza gîtului ei. O trase spre el cu o mișcare atît de rapidă și neașteptată, încît impactul o făcu să rămînă fără aer.

Începu să-l lovească zadarnic cu pumnii, în timp ce gura lui se cimenta peste a ei. Celălalt braț o cuprinse de talie, ridicînd-o lipită de pieptul său pentru a o duce spre canapea. Genuchiul lui Sean se afundă în perne, cînd o culcă, urmînd-o cu propriul său trup. Un picior greu se lăsă peste ale ei, țintuindu-le în loc, pe cînd cu mîinile îi imobiliza capul și i-l ținea nemișcat, ca s-o sărute.

În tot acest timp, chiar cîta vreme se zvîrcolea sub el, luptînd din răsputeri, își respectă promisiunea. Nu-i produse nici o durere.

Cînd pe Blair începură s-o lase puterile, apă-sarea gurii lui se mai îmbîlînzi, pînă ajunse să-i soarbă buzele, dezmiertîndu-le cu limba. Cu un ultim scîncet de protest, Blair cedă în fața propriei sale însetări. Sean nu întîrzie să-i săgeteze gura cu limba, luînd-o total în stăpînire. Îi cuprinse obrazul într-una din palmele lui mari, pe cînd cealaltă cobora nerezîtinută spre sînul ei, mîngîindu-l cu drag.

– Am devenit un maniac gelos, Blair, spuse el, în gura ei. Nu vreau să te privească nici un alt bărbat.

Își strecură mîna între piele și maioul supra-elastic, trăgîndu-l în jos pînă cînd sînul rămase eliberat.

– Nu, gemu Blair în fața deplasatei lui posesivități. Nu tu... spui... cine să...

Apoi gemu iarăși, dintr-un alt motiv. Ce dezamăgire îl aștepta... Dansatoarele aveau în mod tipic pieptul plat și...

– Dumnezeuule, șopti el.

Tonul cutremurat al glasului său o făcu să deschidă ochii. O studia cu nespusă atenție față de detalii.

– Ce culoare extraordinară ai, Blair. Ce delicată...

Capul său blond se rezemă de pieptul ei. Un moment, Blair crezu că-și imagina ușoarele mîngieri, pînă simți aerul răcorîndu-i pielea umedă. Apoi, cu nespusă acuitate, îi percepu mîngîierile limbii.

– Delicată și atît de dulce, murmură el, cu buzele lipite de pieptul ei.

– Nu, nu, Sean. Te rog...

– De ce? Spune-mi de ce.

Limba lui o mîngîia gingaș, pînă fu înconjurată de capcana fierbinte și dulce ca mierea a gurii sale.

Degetele i se înfipseră în coama deasă a părului blond, ținîndu-i capul pe loc. Sean o absorbă cu o tandrețe care-o făcea să-i vină să plîngă.

– Fiindcă... fiindcă... n-am în viața mea... loc pentru asta. Nu am...

Încet, se ridică puțin deasupra ei, pentru a o

străpunge parcă cu razele de laser albastru ale ochilor.

- Vrei ca nimeni și nimic să nu intervină în cariera ta, așa-i?
- Da, răspuse ea cu tărie, fără a ști dacă disperarea i se datora dorinței de a accepta acest fapt sau desprinderii gurii lui de sînul ei.
- Când ți se vindecă picioarele, ai să te întorci și nimic nu te va opri.
- Da.
- Nu vrei să-ți întemeiezi o viață aici.
- Nu.
- Și nu vrei pe nimeni în viața ta. Nu vrei nici asta?

Se mișcă peste ea într-un mod care-i declara în chip flagrant înțelesul. Dresul subțire și colanții n-o protejau cu nimic de sexul lui excitat.

- Nu.
- N-ai nevoie, o apăsă el și mai tare.
- Nu, suspină Blair.
- Și ești o mincinoasă. În clipa asta, ai atîta nevoie de mine, încît te doare.

Genunchiul lui îi îndepărtă ușurel picioarele, apoi se culcă deasupra, cuprinzînd-o sub el ca

pentru a o apăra de absolut orice rău.

- Te doare, Blair. Lasă-mă să te tămăduiesc, să opti el cu patimă. Contrar protestelor ei, trupul i se potrivea sub al lui cu stăruință tăcută, rămînînd strîns lipiți unul de altul.

În acel moment, auziră un ciocănit rapid în ușa.

- \$\$\$\$, îi șuieră Sean la ureche. Te rog, nu răspunde.

Închise strîns ochii, parcă pentru a alunga intruziunea. Avea o expresie chinuită.

- Tanti Blair, eu sînt, Andrew! strigă un glas subțire, ascuțit. Tanti Blair, ești acasă?

Capitolul 4

Capul lui Sean căzu în piept, ca și cum i-ar fi cedat o balama la ceafă. Respirația i se revărsă printre dinți, într-un oftat prelung și scăzut. Încet, se îndepărtă de Blair.

– Tanti Bl...

– Vin, Andrew! strigă ea cu voce tremurată, în timp ce-și ridica pe dibuite breteaua dresului.

Refuză să-l privească pe Sean în ochi, când își dădu jos picioarele de pe canapea și se grăbi spre ușă.

– Salut! îi întâmpină pe băiat, cu falsă voioșie, deschizînd.

– Erai în baie sau ce? întrebă Andrew, cu candoare copilărească.

– Aă, nu. S... Sean și cu mine încercam noul telefon. Amintește-mi să-ți dau numărul, să i-l duci mamei.

Auzind numele eroului său, ochii negri ai lui Andrew cercetară camera.

– Ura, Sean, salută el vesel, repezindu-se înăuntru, pe lângă Blair.

– Hai salut, îi întinse Sean palma, iar Andrew i-o plesni cu degetele.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Blair.

– Am venit pe jos, răspunse Andrew mîndru.

– Știu o scurtătură. Mami m-a trimis să vă spun la amindoi că disează o petrecere. Ei, nu-i chiar o petrecere, doar niște oameni care vin la o friptură, știți? Oricum, trebuie să fiți la noi la opt. A zis că puteți veni amindoi cu mașina, ca să faceți economie de benzină.

– Grozav, comentă Sean.

– Nu știu, spuse și Blair în același timp.

Îi venea să-l îmbrățișeze pe băiat, de recu-

noștință că împiedicase să se îndeplinească o căsătorie. Ce-o fi apucat-o, de lăsase lucrurile să ajungă atât de departe? Miinile lui Sean, buzele lui, se seduseseră spre un tărâm unde nici măcar nu letală și totuși îi răspundea de fiecare dată, cu toate că jurase să n-o facă. Lipsa de autocontrol, ori de câte ori se găsea el prin apropiere, o spăimînta.

● Prima oară cînd o sărutase, fusese șocată de potența sărutului său și de efectul coplesitor pe care-l avea asupra ei. Ispititoare putere a buzelor lui, intruziunea limbii în gura ei, toate fuseseră noi pentru ea. Fusese sărutată de multe ori, da, dar nicicînd atât de dominator. Înainte, rămăseseră întotdeauna detașată, cel mult tolerînd bărbatul ce-i potolea o dorință pe care n-o putea înțelege. Acum, înțelegea. Căci ceea ce cu doar cîteva zile în urmă fusese de neconceput, îi devenise familiar. Nuanțele gurii lui Sean începeau să-i creeze dependență. Știind că erau periculoase, ucigătoare chiar, tînjea după cantități mereu crescînde și doze tot mai frecvente. De fiecare dată cînd o săruta, Sean îi isca o nevoie

devoratoare, care putea foarte bine să-i distrugă toate planurile de viață.

Și mai alarmantă decît propria ei susceptibilitate fizică era atitudinea lui posesivă față de ea. Cine-i dăduse dreptul s-o vegheze, să spună pe cine putea și pe cine nu putea să-l invite în propriul ei apartament, ce să poarte și ce nu? Trăise treizeci de ani fără protecția lui și considera că cel puțin încă treizeci de-atunci înainte nu avea nevoie de așa ceva.

După dezlănțuirea din urmă cu cîteva momente, nici nu se putea pune problema să treacă seara cu el.

– Sînt îngrozitor de obosită, Andrew, toată dimineața m-au durut picioarele și-s sigură că n-o să mi se simtă lipsa.

Andrew se întoarse spre ea, privind-o pe sub bretonul ce avea nevoie de o tunsoare.

– Tre' să vii, tanti Blair. Mami zice că dă pe trecerea ca să te prezinte la lume.

– Mda, Blair. Tre' să vii, confirmă și Sean, sîcîitor.

Îi citi provocarea în ochi. Zîmbetul îi era deochiat, sfidător. Dacă refuza invitația, Sean ar fi

considerat-o o lașitate și ar fi avut perfectă dreptate. Îl blagoslovi cu o privire pîrjolitoare.

– O.K., Andrew, răspunse ea printre buzele strînse. Spune-i lui mami că voi veni.

– Excelent. A zis că Mandy și eu putem sta trei pînă la opt jumatate, dacă promitem să nu deranjăm.

– Mandy și cu mine, îl corectă Sean. Auzi, mi-ar prinde bine o mîină de ajutor, azi. Lucrez la o casă de pe plajă. Te-ar interesa să cîștigi un dolar, doi?

– Mamă, Sean, ce mișto ar fi! Sean surîse.

– Du-te să-i telefonezi mamei tale și spune-i unde-ai să fii. Ușa din spate e deschisă. Ne vedem în bucătărie. Avem nevoie de puțină apă rece, într-o zi fierbinte ca asta.

– O.K. Ne vedem diseară, tanti Blair! mai strigă Andrew, în timp ce se repezea pe ușă și cobora scara, emoționat.

De cum băiatul nu-l mai putu auzi, Sean se întoarse către Blair.

– Chiar te dor picioarele?

Pregătită să-i tragă o săpuneală pentru felul

cum o lua de sus, Blair fu iarăși dezarmată de gentilețea lui. Ridică din umeri, indiferentă.

– Puțin.

– Poate-ar trebui să consulți medicul.

– Nul se răsti ea. Apoi, considerînd că părise prea defensivă, spuse: Ieri nu m-am prea mișcat.

Am nevoie doar să-mi alung niște cîrcei, făcînd un exercițiu fizic.

– Eu cred c-ar trebui să ți le odihnești.

– Ei, nu te-am întrebat ce crezi, așa-i? Și ori-cum nu mă interesează părerile tale.

– Nu?

– Nu.

Sîinii i se ridicau și i se coborau, cu iritare crescîndă. Era furioasă pe el, pentru că avea cam întotdeauna dreptate, și pe sine însăși, pentru că trecea mereu în defensivă.

– Ceea ce s-a întîmplat aici, arată ea canapeaua, cu un gest nervos, a fost o greșeală care nu se va mai repeta. Și, cu siguranță, nu-ți dă nici dreptul să-ți bagi nasul în viața mea.

– Nu mi-l băgam. Îmi exprimam doar îngrijorarea.

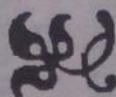
– Ei bine, n-am nevoie de îngrijorarea ta.

- Mda, știu. De nimeni n-ai nevoie.
- Mă bucur că, în sfârșit, ai priceput mesajul. Acum, în sfârșit, poți înceta să mă mai pisezi tot timpul.
- Nu-ți place compania mea?
- Nu în mod deosebit. Ești dominator. Nu-mi plac oamenii agresivi.
- Nu-ți place când te sărut?
- Nu.
- Nu-ți place când te mângâi?
- Nu! țipă ea, sperînd ca sunetul strident al vocii să înece întrebările pe care i le pune pe tonul acela liniștitor.
- Când îți ating și-ți sărut sînii?
- Nu!
- Iar minți, Blair.

Avea dreptate. Chiar în acel moment, trupul îi tremura în amintirea îmbrățișărilor lui. Jinduia să simtă iarăși mîngierea mătăsoasă a mustății pe piele. A dracului să fie însă dacă i-o va spune cu voce tare. Alungîndu-și din minte gîndurile senzuale, se întoarse cu fața spre el, plesnind de furie din tot trupul. Din nou, fu prea rapid pentru ea.

- Liniștește-te, Blair. Niciodată nu m-am impus cu forța nici unei femei. Dacă mîngîierile mele te dezgustă, atunci n-am să te mai ating niciodată ca amant. Oricum, nu văd nici un motiv pentru care n-am putea fi prieteni. Vin să te iau înainte de ora opt. Între timp, ca prieten, îți recomand să-ți odihnești picioarele.

Și plecă, înainte ca Blair să fi putut obiecta măcar cu o vorbă.

Sunetele de conversație zgomotoasă și rîsete le ajunseră la urechi, în timp ce se apropiau de casa Delgado, pe trotuar.

- Cred că petrecerea e deja în plin avînt, spun se Sean.
 - Așa se pare.
- Ajunsesse la ușa ei exact cum spusese, la opt fără cîteva minute. Blair era gata, cu excepția bijuteriilor. Sean o așteptase dincoace de prag, în timp ce-și punea în urechi cerceii cu perle și se parfuma.

Nu i-ar fi putut critica nicidecum manierele. Erau mai presus de orice reproș. Privindu-l pe furiș în oglindă, văzuse că nu se uita la ea, umblind în schimb la clanța de alamă. Frazele „Asta-i cam slăbită. Amintește-mi s-o repar, “ și „Frumoasă rochie, “ fuseseră rostite toate cu același grad de emoție.

– Multumesc.

Rochia albă, cu ochiuri și inel pe gît, avea cor-sajul și talia strînse, pentru a se lărgi înfoiată imediat sub genunchi. Mai purta o pereche de sandale cu barete aurii înfășurate împrejurul gleznelor. Atît tivul rochiei, cît și curelele sandalelor de pe glezne îi accentuau formele perfecte ale pulpelor.

Dacă o atinsese cu degetele pe spatetele gol, în timp ce coborau scara, era convinsă că o făcuse numai în numele curtoaziei. O ajutase să urce în Mercedes, lansîndu-se apoi într-o povestire despre cum alergase Andrew pe plajă, cu un sac de cuie. Se împiedicase în nisipul adînc, astfel că toate cuiele zburaseră, iar el și Andrew prefiraseră o jumătate de oră tot nisipul, ca să vadă dacă le adunaseră pe toate.

– Sper să nu ne fi scăpat vreunul și să ni-l găsească altcineva, cu călcîiul, spuse el.

Blair rîdea, cînd răspunse:

– Și eu sper asta. A meritat dolarul pe care i l-ai plătit?

– A trebuit să-i dau doi dolari pungășului ăluia mic. Inflația.

Cînd opriă în fața casei lui Pam, Blair se simtea destul de relaxată. Părea că Sean se ținea de cuvînt. Se purta ca un prieten bun, nu ca un posibil amant.

Pam îi întîmpină cu îmbrățișări cordiale, pline de efuziune.

– A sosit invitata de onoare, îi anunță ea pe ceilalți oaspeți care forfoteau prin jurul platourilor cu aperitive, dispuse strategic pe marginile camerei aglomerate.

Fură asaltați de cei ce doreau să o cunoască pe prietena lui Pam, cea pe care mulți dintre ei o considerau o celebritate. Blair îi aruncă lui Pam o privire în sensul de nu-mi-vine-să-cred, cînd își dădu seama că prietena ei îi colorase cariera de succes astfel încît să pară mult mai grandioasă decît era. Mai observă că și Sean era salutat cu

tot atîta entuziasm ca ea. Femeile se scilifoseau; bărbații vorbeau cu deferență.

În toiul harababurii, Blair se aplecă să-i sărute pe toți micii Delgado împijamați, înainte ca aceștia să fie îndreptați în direcția dormitoarelor, cu ordinul strict de a se duce la culcare.

– Copiii ăștia! exclamă Pam, cînd ultimul fu văzut dispărînd în hol. Sînt de-ajuns ca să mă apuce dorul de abstenență.

Chiar atunci, Joe Delgado, cu perpetuul său zîmbet și cu un șorț de bucătar, pe care scria: „Acest bucătar știe să le sfîrșie“, veni la ei și-i încercui soția cu brațele, imediat pe sub sîni.

– Mă rog, nu tocmai *abstenență*... îi spuse Pam sugestiv lui Blair, făcîndu-i desfrînat cu ochiul. Riseră amîndouă.

– Mi-a scăpat ceva? întrebă bine dispus Joe, salutînd-o pe Blair cu un sărut pe obraz, iar pe Sean strîngîndu-i voinicește mîna; era la fel de slab și vînos, pe cît de trupeșă și moale era soția lui. Camera ieșe extraordinar, Sean. Abia așteptăm.

– Care cameră? întrebă Blair, acum simțînd că într-adevăr îi scăpase ceva.

– Sean adaugă o cameră de jocuri în spatele casei, îi explică Pam. Am uitat să-ți spun?

– Da, spuse Blair, furînd o privire spre Sean care stătea cît putea de aproape, fără s-o atingă efectiv.

– A, murim de nerăbdare să fie gata. Ți-o arăt eu, mai încolo. Deocamdată, vreo duzină de persoane vor să te cunoască.

În următoarele cîteva minute, Blair înfruntă miriadele de întrebări azvîrlite spre ea. Dansase vreodată cu Barișnikov? O fetiță de zece ani era prea mică pentru a începe *pointe*? Respecta vreo dietă anume, ca să rămînă atît de subțirică? Și-n fond, cît cîntărea? Era adevărat că ea și Pam urmaseră cîndva cursuri cu Juliet Prowse? Avea unghiile adevărate sau false? S-ar fi gîndit eventual să-i examineze pe interpreții spectacolului în beneficiul P.T.A.¹

La această întrebare, bîlbîi politicoasă o misiune de a se gîndi. Aproape tresări, cînd o pereche de mîini mari îi cuprinseseră umerii.

1. – Parent-Teachers Association = Asociația Părinților și a Profesorilor (n.tr.)

– Ce-ai vrea să bei?

Subconștient, și numai pentru un moment infinitesimal, se rezemă de trupul înalt și puternic din spatelul ei. Pielea dezgolită a spatelului i se atinse de textura sacoului sport, de vară, bleu-marin, și netezimea răcoroasă a cămășii de bumbac bleu-pal. Nici măcar nu-și dădu seama că înclinase capul într-o parte, pentru a-i simți mai bine buzele și mustața pe ureche.

– Vin alb cu gheață, șopti, încercînd fără succes s-o asculte pe doamna de la P.T.A., care explica valențele spectacolului de binefacere. Sean o strînse ușor de umeri, înainte de a se îndepărta.

Peste cîteva minute, reveni cu un pahar de vin scînteietor, rece ca gheața. Trîncăneala neconștientă a femeii nu ezitase nici o clipă.

– Blair, cred că Pam te caută. E la bucătărie.

– Mă scuzați, spuse cu eleganță Blair, înainte de a-l lăsa pe Sean s-o conducă mai departe. Mulțumesc, îi aruncă ea, din colțul gurii.

– Boarfa aia ar fi în stare să plictisească și-o statuie, se aplecă el să-i șoptească la ureche. Aceeași figură mi-a făcut-o și mie, acum cîțiva ani.

Întrucît sînt irlandez, a considerat că ar fi foarte întrucît să cînt „Danny Boy” în spectacolul lor.

Blair aproape că se înecă sorbind din vin. Ochii i se umplură cu lacrimi de veselie.

– Glumești, rîse ea.

– Aș vrea eu.

– Și ai cîntat „Danny Boy”?

Sean se încruntă sumbru, coborîndu-și sprîncenele stufoase peste ochii strălucitori.

– Mi-am cumpărat scutirea cu un cec de-o sută de dolari.

Rîzînd, intrară în haosul din bucătărie. Pam scotea din frigider castroane cu salată de cartofi și varză tăiată.

– O, cît mă bucur că ați venit aici. Sean, du-o pe Blair să-i arăți camera cea nouă.

– N-ai nevoie de ajutor? o întrebă Blair.

– În clipa asta, nu. Mergeți. Distrați-vă.

leșiră prin ușa glisantă a glasvandului care dădea în curtea interioară. Aromă de carne friptă pe grătar plutea spre ei. Joe întorcea pe grătar fleici mari.

– Se vede că știi ce faci, îl tachină Sean.

– În sînge, medii, bine fripte, enumără Joe,

arătînd cu furculița lungă diversele zone ale grătarului, după care mai luă o înghițitură mare de bere.

– Mai lasă berea, pînă-i gata friptura mea, spuse Sean.

Joe îl salută cu furculița. Rîseră, apoi Sean și Blair porniră spre celălalt capăt al curții.

– Fii atentă pe unde calci.

O conduse prin scheletica structură de lemn a noii încăperi.

– Asta va fi o cameră de jocuri? Întrebă Blair, privind fundația de ciment gol.

– Da. Acolo o să fie un șemineu. Aici, rafturi de cărți și un birou încastrat în zid, dacă vreunul dintre copii va simți vreodată înclinația spre studiu, adăugă el, zîbind. Vom instala chiar și un mic frigider, și un televizor.

– Pare extraordinar.

– Am să-i fac un luminator, continuă Sean, ridicînd privirea spre grinzile neacoperite de deasupra. Așa, au să poată să economisească electricitatea, fiindcă nu cred că ăia micii vor fi atît de conștiincioși, încît să stingă luminile. Voi folosi...

se întrerupse deodată, întorcîndu-se repede spre ea.

– Chiar te interesează, nu?

– Da.

Așa era. Descoperise că-i plăcea entuziasmul din glasul lui, cînd vorbea despre ceea ce lucra. Mîinile, gesticulînd descriptiv, îi erau foarte elocvente. Le simțise atît de calde pe umerii ei. Liniștitoare. Încurajatoare.

– Copiii au să se dea în vînt după ea.

– Cred că și Pam și Joe. Teoretic, cu toți copiii

– Cred că și Pam și Joe. Teoretic, cu toți copiii îngrămădiți aici, vor avea și ei parte de cîteva momente private.

– Pot să-mi închipui că momentele lor private sînt puține și rare.

Sean rîse.

– Nu se poate să le fie prea greu, altfel, n-ar avea atîția copii.

Rîse și ea, privindu-l, și dintr-o dată, în același timp, rîsul li se întrerupse. Momentul dobîndise o intensă intimitate. Lumina lunii năvălea printre grinzi, reliefîndu-i chipul cu umbre adînci, în timp ce o privea. Blair nu-i putu distinge expresia, știind numai că o studia.

Razele de lună care-i încununau părul blond scăldau fața ei într-o aură argintie. Sean jinduia să-și treacă degetele peste șuvițele lucioase ale părului ei strîns la spate, într-un clasic coc de balerină. Avea buzele hămesite după gustul gurii ei, umedă și trandafirie în lumina nesigură. Tîneau să-i cuture urechea delicată, cu perla aceea ispititoare care aproape că-i reda luminiscenta pielii. Ochii lui urmau calea razei de lună, pînă cînd aceasta dispăru în șanțul umbrit dintre sîinii ei mici. Imaginația îi depuse acolo limba și aproape simți gustul căldurii, pe care știa că ar găsi-o.

Capul i se umplea de fantezii. Îi vedea din nou curba roz-sidefie a sîinului. Simțea din nou pe limbă textura de boboc catifelat. Auzea iarăși torsul gutural de plăcere, cînd se lăsase pradă foamei de gustul ei.

Nu-și amintea să mai fi dorit vreodată o femeie, de-a lungul anilor, atît de mult pe cît o dorise pe Blair din prima clipă cînd privirea lui o înfilnise pe a ei. De-atunci, visele sale cu ochii deschiși nu mai merseseră decît pe o singură cale. Simțea în tot trupul dorul de ea. Și nu avea absolut nici un sens. Nu era genul lui preferat.

Prețul paradisului

Datorită propriilor sale proporții, în general avusesese legături cu femei mai înalte, mai generoase la siluetă. Pentru el, Blair părea o păpușă. Dar o păpușă vie, care respira, se mișca și era capabilă să-i potolească focul din pîntec, care-și rîdea de el încontinuu.

Totul era pe dos și o știa. Cîndva, făcuse grave erori de judecată care-l costaseră peste măsură de scump. Rămăsese cu o intuiție mai sănătoasă a priorităților vieții și reușise să se refacă. Acum avea succese în toate privințele, în afara de una singură. Nu avea cu cine să-și împărtășească reușita. Pînă-n prezent, nu găsise nici o femeie cu care să riște a-și împărți viața. Iubirea depindea atît de des de corectitudinea lucrurilor. Cînd se dereglă ceva...

Blair Simpson avea de înfruntat propriile ei probleme. Trecea printr-o criză căreia trebuia să-i facă față. Nu avea nevoie de ea în viața lui. N-ar fi făcut decît să complice lucrurile. Iar Blair susținea că nici ea nu avea nevoie de el.

Și totuși, acum, stînd acolo în lumina lunii, dorița îi galopa prin trup. Nu dorea nimic mai mult decît să-i șteargă cu zeci de sărutări pro-

testele nesincere, s-o strângă la piept și să se îngroape adânc în ea, implorînd-o să-l elibereze de acel chin.

Ferocitatea acestor meditații i se citea, pe roști numele, cu voce nesigură. Sean scutură din cocktail-ul din pahar.

– Mda, cred, ăă, că ar trebui să ne întoarcem la ceilalți.

Blair luase doar câteva înghițituri de vin. Avea degetele înțepenite de frig. Și le încălecase pe pahar, ca și cum ar fi fost ultimul ei contact cu rațiunea. Sean făcu un pas lateral, începînd s-o conducă înapoi prin curte. Joe era tot la grătar, adîncit în discuții cu un avocat al apărării, despre crimele comise pe străzi.

În bucătărie se dezlănțuise vacarmul. Pam își asculta mai întîi o odraslă, apoi pe alta, în timp ce-și prezentau depoziciile contradictorii despre o bătaie cu perne. O a treia se văicărea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Pam pescuia știuleți de porumb fierți dintr-o oală cu apă în clocot și-i depunea pe un platou.

În ciuda evidentei neascultări a copiilor și a neliniștii lui Pam, Sean și Blair izbucniră în rîs.

– Ce se întîmplă? Întrebă el.

– Cred că-s prea surecitați ca să se culce, privi Pam copiii, amenințătoare. Îi chem pe tăticul și o să se înfurie.

Acordară și acestui avertisment tot atîta credit ca și celorlalte.

– Ce-ar fi să mă lași pe mine să-i culc? se oferî Blair.

– Dar ești musafiră, protestă Pam.

– Îți sînt prietenă, iar tu nu-ți mai vezi capul de treburi. Haideți, copii, ajunge, spuse ea destul de categoric ca să le atragă atenția. Andrew, înainte marș, ordonă, arătînd cu un deget poruncitor în direcția dormitorului. Haide, Mandy.

– Pe-asta îl iau eu, spuse Sean, luîndu-l pe micul Paul și cocoșîndu-și-l pe umeri, călare peste ceafă. Paul chiui încîntat, apucîndu-l de părul blond.

– Nu m-am oferit și în numele tău, spuse Blair în timp ce ieșeau buluc din bucătărie, luînd-o pe holul din spate care ducea la cele două dormitoare ale copiilor.

- Nu te puteam lăsa să preiei tot regimentul. Întrucît cele două dormitoare comunicau printr-o uşă, Blair şi Sean reuşiră să-i vire pe toţi în paturile lor, atenţi totodată şi la cei ajunşi deja în aşternut. Cel mai mic era singurul care adormise deja. Încă mai avea regim de leagăn. Cele două fete dormeau într-un pat dublu, din aceeaşi cameră cu leagănul. Băieţii cei mari aveau paturi suprapuse, în odaia alăturată. Întrucît Andrew era cel mai mare, îi revenea locul de sus.

- Dă-i un exemplu bun surorii tale mai mici şi dormi acum, îi şopti Blair lui Mandy. Lasă-i pe mămica şi tătîcul să se simtă bine la petrecere. O.K.?

- O.K., răspunse fetiţa, cîscînd; Angela, care avea cam patru ani, dacă Blair îşi amintea corect, picotea deja. Laşi lampa aprinsă?

- Mandy bebeluşu', Mandy bebeluşu', cîntă Andrew din patul său.

- Gura, Andrew, îl admonestă sever Sean.

- Păi, este, insistă băiatul, arţăgos. Trebuie să doarmă cu Angela. Eu n-am chef să mă frece nimeni cînd dorm.

- Mămica şi tătîcul dorm în acelaşi pat, protestă Mandy.

- Cu ei nu se mai culcă nimeni şi noi n-avem voie să mergem noaptea în camera lor decît dacă tună şi fulgeră, contribuîi somnoroasă Angela.

Blair înţîlni ochii amuzaţi ai lui Sean, de cealaltă parte a camerei, apoi reveni spre fete.

- Şi nici simbăta dimineaţa nu e voie la ei, pînă nu se termină „Călăreţul singularic“, adăugă şi Paul, ridicîndu-se în capul oaselor să-şi dea im-portanta veste.

Sean izbucni în rîs, dar şi-l camuflă cu o tuse, în timp ce-l împingea pe Paul la loc.

- Patul lor e mare de tot, Blair, spuse Mandy, pe ton de conversaţie.

- Aşa e? întrebă ea, cu vocea cam ascuţită, începînd să acorde tăbliei patului o atenţie nefiresc de mare.

- Şi Sean are unul la fel de mare, nu, Sean? întrebă Andrew. L-am văzut.

- Tu ai văzut patul lui Sean? o întrebă Angela pe Blair.

- N... nu. Gata, noapte bună.

- Ai și tu un pat mare ca al lui Sean? se întreba resă Mandy.

- Nu, proasto, replică Andrew. N-ai văzut că napeaua aia pe care trebuie să doarmă?

Fața lui Mandy se înnegură de compătimire.

- Poate că, dacă-i ceri voie lui Sean, te lasă să te culci cu el, în patul lui. Nu locuiește departe de tine.

- Tăticul nostru nu se supără că mămica se culcă cu el, adăugă Angela.

Obrajii lui Blair se înroșiră ca focul, și nu-și amintea să mai fi roșit niciodată în viața ei.

- O.K., asta-i tot, interveni Sean, cu glas autoritar. Somn ușor.

Se asigură că toate cele patru perechi de ochi erau închise, înainte de a se răsuși să plece. După o privire în trecut spre bebelușul adormit, care, din fericire, nu putuse contribui la conversație, Blair îl urmă în hol. Încercă să treacă pe lângă el, însă Sean îi tăie calea.

- Ai cumva să-mi ceri vreun favor? o întrebă, cu o lumină în ochii săi albaștri.

- Nu.

Încă își mai simțea petele inflamate pe obraji. Sean rise drăcește. Purtându-i o mână pe ceafă, spuse:

- Hai undeva să mâncăm.

Cina lui Pam, cu toate diversurile din timpul pregătirii, era delicioasă, la fel ca fripturile lui Joe. Oaspeții își umplură cu vîrf farfurile, de la buțet, și-și aleseră locuri unde să se așeze, fie în living-room, fie prin curte.

Blair observă că ea și Sean făceau subiectul multor priviri furișe, speculative. El nu era atototuos în mod vădit, dar nici nu se îndepărta vreun moment de ea. Participa la conversațiile din jur și totuși îi murmura încontinuu comentarii private la ureche. Când Blair vorbea cu altcineva, îi simțea ochii îndreptați spre ea, mereu atenți.

De vreme ce o servise și-i adusese de toate de-a lungul cinei, Blair insistă să ducă ea farfurile în bucatărie, cînd terminară. Răzui resturile în cutia mare de plastic pentru gunoi, aflată în colț, și puse vasele în chiuvetă, să le spele. Tocmai se ștergea pe mâini cu un prosop de hirtie, cînd unul dintre musafiri intră în spatele ei.

- Ce mai potol, spuse, mîngîindu-și burdii.
Îi amintea de "genul pipăitor", unul dintre acei indivizi plictisitori care cred că e imposibil să poarte o conversație cu o femeie, fără s-o pâldeauna. Ce anume le dădea impresia că dorea sau îi plăcea să le simtă palmele umede pe ea? Din clipa cînd îi fusese prezentată, îl evitase. Omul spusese: "Puteam să ghicesc că ești dansatoare, cu picioarele astea." Își socotise remarca amuzantă. Blair o găsea, la fel ca pe el, respingătoare.

- Da, a fost o masă delicioasă.
Individul se postase deliberat între ea și ușă.
- Te duci des în oraș?
- M-am mutat aici abia de cîteva zile, domnule...

- Stan Collier. Zi-mi Stan. Toți prietenii mei îmi zic așa, preciză el, cu un glas unsuros.
- Încă n-am avut ocazia să mă întorc în oraș.
- Eu, unul, trebuie să fac naveta zilnic, cu împușitul ăla de tren. Normal că uneori, dacă tre-

burile mă rețin în oraș pentru cîte o cină de afaceri, rămîn în apartamentul firmei. E un cuibuşor drăguț. Intim.

Lui Blair nu-i venea să creadă. Dacă n-ar fi fost atât de dezgustător, l-ar fi găsit demn de milă. Cum o fi ajuns să fie invitat de familia Delgado? Cu siguranță, Pam și Joe nu-i treceau cu vederea libidinoșenia.

- Sint convinsă că e foarte drăguț. Acum, dacă mă scuzați...

- Oricum, ce mă gîndeam eu, poate că dacă vii în oraș și te pomenesci că ești liberă să luăm prînzul împreună, ai putea...

- Cîntă la altă masă, Collier. Pe domnișoara Simpson n-o interesează.

Trupeșul Stan se răsuci în loc cu uimitoare agilitate, cînd cuvintele lui Sean scrișniră amenințător prin încăpere. Blair se rezemă de bufet, ușurată. Nu se temuse de bufonul acela supraponderal, ci doar evitase să provoace o scenă la petrecerea lui Pam.

- Hai, Garrett, calm, calm, replică Stan Collier, cu falsă bărbăție; fruntea sa porcînă asuda din

belșug. Glumeam și eu cu ea. Nu mai știu de glumă?

– Mda, știu de glumă, răspuse Sean, fără o undă de zîmbet pe chipul rigid. Numai că n-am auzit nimic comic. Blair?

Întinse mîna, iar Blair se repezi să i-o apuce, ca pe o funie de salvare. Sean o cuprînse, mai mult cu adresă la celălalt, decît pentru ea. Totuși, Blair se lipi mai strîns de el, bucuroasă de senzația de siguranță pe care i-o oferea trupul lui puternic.

leșiră din bucătărie.

– Sper c-ai vrut să fii salvată. Poate că-l găseai atrăgător pe Stan, îi murmură Sean la ureche, aplecîndu-și spre ea capul blond.

– Of, te rog, se înfioră Blair lîngă el. Pam și Joe știu de ce se ține?

– Toată lumea din Tideland's îl cunoaște, cu craifricurile lui cu tot. Sau, cel puțin, cu pretențiile lui de crai. Nu-s sigur dacă nu cumva cuceririle cu care se laudă sînt numai dorințe neîmplinite.

– De ce l-or fi invitat Pam și Joe aici?

– Soția lui este o femeie fermecătoare. Toți o

adoră și din cauza ei îl înghit și pe Stan. N-a pus ochii anume pe tine. Face aceleași figuri răsufiate cu oricine poartă fustă.

– Și eu care mă credeam aparte, se îmbufnă ea exagerat.

Sean rîse, după care redeveni serios, privind-o.

– Ești aparte, dar mă îndoiesc că cineva cu gusturile fără discernămint ale lui Stan și-ar da seama exact cît de aparte.

Se aplecă și mai aproape, mîngîindu-i cu vîrf degetului arătător mica perlă din ureche.

– Eu am foarte mult discernămint.

Blair nu putu scoate o vorbă. Mușchii gîtului îi blocau coardele vocale. Rostirea replicii acide cu care știa că ar fi trebuit să riposteze era interzisă.

Așa că rămase mută, pierzîndu-se în adîncurile ochilor lui albaștri.

– Vrei o cafea?

Dac-ar fi spus „Vrei să facem dragoste?“, n-ar fi putut suna mai asemănător cu o invitație la intimitate.

Zi-i că poți să-ți iei singură cafeaua, Blair,

urlă mintea ei. În schimb, buzele articulare au vintele:

- Da, te rog. Fără zahăr, numai cu un strop de frișcă.

Sean se retrase încet, continuând să-i scruteze fața din priviri.

Amețită, Blair căută un scaun și se așeză. Și mulă că asculta, când una dintre doamne începu să se plîngă cît de deplorabilă era școala de dans din orașel, dar gîndurile i se frămîntau multuoase. Inima nu reuși să-și încetinească bătăile, cu toate că Blair încerca să-și impună acest lucru. Vîjîitul din urechi acoperea complet tirada celeilalte femei. Sean se ținuse de cuvînt. Nu făcuse spre ea nici o mișcare care ar fi putut să fie criticată și să contravină înțelegerii că erau doar prieteni.

Atunci, de ce tot gravita ca un kamikaze spre el?

Nu voia să admită cît de plăcut era să fie îngrijită, răsfățată. Mereu independentă, acum descoperea că se delecta cu stăpînirea masculinității lui protectoare. Dacă ar fi acostat-o

unul ca Stan cu luni în urmă, l-ar fi înlăturat cu o insultă biciuitoare, care să-l amuțească de jînire, lăsîndu-i urechile fripte și amorul propriu călcat în picioare.

Nu voia să consimtă cît de minunat fusese să lase lupta în seama lui Sean. Plăcerea pe care o găsea în a fi ocrotită de forța sa virilă era la fel de seducătoare ca sărutările lui.

- Excelentă idee! exclamă Pam, smulgînd-o pe Blair din visare. Ce părere ai, Blair?

- Ăă, eu... se bîlbîi ea, încurcată. Luînd farfuria, pe care i-o oferea Sean, își dădu seama că fusese subiectul central al conversației neauzite ce se desfășura în jurul ei. Nu știu, spuse, plouată. Despre ce vorbeau?

Pam o lămurî:

- Școala de dans de-aici e groaznică. Voiam s-o dau pe Mandy la balet, dar mă temeam că arunc banii pe fereastră. Și, cum bine știi, dacă un copil nu e învățat corect de la bun început, mușchii pot suferi vătămări ireparabile. Crezi că ți-ar plăcea să ții niște cursuri, cît timp stai la noi?

– Păi...

– Eu, una, știu că mor să iau lecții de balet, îi țin ăsonul o doamnă. Nimic istovitor, înțelegi, doar exerciții de întindere ca să-mi mai rad niște cocoloașe.

Alte cîteva femei i se alăturară, entuziasmate.

– Vreți să predau eu cursuri de balet?

Blair, pricepînd în sfîrșit sensul conversației.

– Da! De ce nu?

Blair privi spre chipurile ce o înconjurau, în așteptare, și rîse stînjinită.

– Păi, pe de o parte, nu sînt profesoară.
– Dar ești dansatoare. Cea mai bună pe care am văzut-o vreodată. Ia nu mai fi așa modestă, se repezi Pam, cînd văzu că Blair era pe cale să obiecteze. Îți place să dansezi și, din moment ce pentru un timp n-o poți face pe scenă, s-ar putea ca asta să fie cea mai bună soluție.

Ceilați dădură din capete, a încuviințare.

- Ți-ar provoca dureri la picioare?
Blair se întoarse spre glasul calm și scăzut, zători ai lui Sean.

- Nu cred. Doctorul a spus că un minimum de exerciții regulate le-ar face bine, ajutându-le să-și păstreze forța. Astfel, revenirea după șase luni de inactivitate nu-mi va mai fi atât de dificilă.

- Deci, s-a aranjat! radie fericită Pam.
- Stai, stai, Pam. Ne trebuie un studiou, să știi.

Fruntea lui Pam se încreți, consternată.
- A, da.

- Ți trebuie o încăpere spațioasă, cu lemn pe jos? se interesă Sean.

- Da, reveni Blair spre el.

- Am cumpărat acum câteva luni o sală de sport școlară, veche, cu intenția s-o transform în club de sănătate. Are o asemenea cameră. Ai putea s-o folosești. Fac eu orice reamenajări sînt necesare.

- Excelent! bătu Pam din palme.

- Dar nu vreau să mă apuc de meserie, pro- testă Blair. Se simțea purtată de un curent pe

care nu putea să-l înfrunte.

- Nu-ți cer bani pe chiria clădirii și nici tu n-ai să-ți taxezi elevii. Îi vom considera un proiect de utilitate publică.

Sean sondă în tăcere opinia celorlalți, văzînd că toți erau de acord.

- Dar îmi vor trebui discuri și un aparat care să cînte și...

- Am cumpărat eu un pick-up luna trecută, la o licitație a poliției, interveni Joe. Ți-l donez.

- Amîndouă la un loc, avem discuri cu muzică de dans o grămadă, adăugă Pam. Vezi deci Blair, n-ai nici o problemă.

Blair își roase buza de jos, îngîndurată. Dacă o săptămîină de trai acolo o învățase ceva, era faptul că în Tidelands timpul nu curgea la fel de repede ca la New York. Avea să petreacă acolo șase luni îndelungate. Dacă nu se ocupa cu ceva, avea șanse să-și piardă mințile. Acesta era răspunsul?

- Le-aș putea preda baletul clasic unor elevi în vîrstă de cel mult doisprezece ani, spuse ea rar. Pentru voi, femeile, pot coordona cursuri de condiție fizică, dar nu voi putea face nici o gim-

nastică istovitoare.

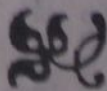
– Pe-asta o putem face de capul nostru, prezintă una dintre femei.

Pam o apucă pe Blair de ambele mâini.

– Deci, spui da? Te rog, Blair. O să-ți facă bine și ție. Dacă nu eram de părerea asta, nu ți-aș fi propus-o.

Ochii lui Blair se îndreptară spre Sean. O privea într-un mod tulburător, fără însă să-i încurajeze sau să-i descurajeze decizia. Reveni către Pam, ridică din umeri și spuse:

– Vorba ta, de ce nu?

Toți invitații plecaseră, în afară de Sean și Blair care insistă s-o ajute pe Pam la strînsul vaselor.

– Speli și ferestre? Întrebă glumeață Pam, în timp ce Blair îngrămădea ultimele farfurii în spațiul de vase.

– Numai cînd nu mai văd prin ele, replică ea, trăgînd zăvorul ușii și pornind aparatul care

Încăpu să gîfie ca în chinurile morții. Chestia asta o să le termine pe toate? Întrebă ea.

– Doamne, sper că da. Doar n-o să mă lase bătă tocmai în seara asta. Nu poate fi atît de crudă. Apropo, am apucat să vă mulțumesc, ție și lui Sean, pentru că mi i-ați dus la culcare pe drăcușorii ăia mici?

– A fost plăcerea noastră, răspuse Sean, întrînd din curte, unde el și Joe savuraseră o ultimă ceașcă de cafea. Îi făcu cu ochiul lui Blair care se chinui să-și stăpînească un zîmbet.

Pam nu le observă amuzamentul, mergînd spre Joe pentru a se prăbuși în brațele lui deschise.

– Grozavă petrecere, scumpi, o îmbrățișă el strîns. Poți să fii mindră.

– Mulțumesc, da-s frîntă.

– Atunci, noi vă spunem noapte bună, zise Sean, luînd-o pe Blair de mînă și conducînd-o prin living spre ușa din față.

– N-am vrut să vă dau afară, spuse Pam, în timp ce îi urma la ușă împreună cu Joe.

– Cred că și Blair e obosită. Iar acum, are multe la care să se gîndească.

- Chiar am acceptat să mă apuc de predat ore de balet la copii și gospodine? Întrebă ea abătută.

- Mai mult ca sigur, răspunse voioasă Pam.
- Cu condiția să înțelegeți că nu-i decît temporar. Numai atîta timp cît stau aici.

Zîmbetul lui Pam se șterse.

- Prefer să nu mă gîndesc la asta. Deja m-am obișnuit cu prezența ta în oraș.

Tăcură cu toții un moment, după care Sean spuse:

- Va sta la noi cel puțin șase luni. Nu scutesc prea ușor chiriașii de plată.

Riseră, mulțumiți că risipise tensiunea momentană.

- Dacă reușesc să-mi îndes grăsimile astea într-un dres vechi, voi fi prima cînd încep cursurile de condiție fizică, spuse Pam.

- Să nu dai jos prea multe tone de pe tine. M-am atașat mult de ele, spuse Joe din spatele ei, îmbrățișîndu-și soția și mîngîind-o cu buzele pe ceafă.

- Cred că ăsta-i semnalul nostru, observă sec Sean.

- Somn ușor și vă mulțumim pentru petrecere, salută Blair, în timp ce Sean o îndepărta de ușă.

- Somn ușor, răspunseră Pam și Joe într-un glas.

- Joe, trebuie să vorbim despre genul de acoperiș pe care-l vrei, dar cum mîine e simbătă, n-am să te sun dimineată decît după „Călărețul singuratic”, îl tachină Sean.

Auziră micul țipăt de surpriză al lui Pam și rîsul cu poftă al lui Joe, înainte de a închide ușa.

Sean și Blair încă mai rîdeau, cînd Mercedes-ul frîna lin pe aleea casei.

- O cafea? Un păhărel înainte de culcare? Întrebă el, oprind motorul.

- Nu. Ceea ce-ai spus e adevărat. Am un milion de gînduri pe cap. Să concep programele, să aleg muzica.

Oftă dramatic.

- Ce-am făcut?

Sean rîse, deschizînd portiera și ocolind apoi pentru a i-o deschide și pe a ei. Nici nu coborîse din mașină, că și fu ridicată în brațele lui.

- Acum trebuie s-avem mai multă grijă ca ori-

cînd de genunchii ăştia, spuse el. S-ar putea să fii ultima mare speranță a femeilor din Tidelands, ajunse în pragul obezității.

Își scosese mai devreme sacoul și-și suflecăse minecile cămăși. Brațul său părea o bară de fier, infuzată cu viață și căldură, în timp ce-i sprijinea spatulele. Pentru a stăvili dorința pe care o simțea activîndu-se în ea, îl întrebă:

- Crezi că va interesa într-adevăr pe cineva să vină la cursuri?
- Sînt convins că vor veni. Toate aspiră să arate ca tine. E imposibil, desigur, dar le dai speranțe.

Pe ultima treaptă, se aplecă scurt pentru a-i depune un sărut cast pe frunte.

- Noapte bună, dragă prietenă. Îți mulțumesc că ai venit cu mine la petrecere. M-am simțit minunat.

O lăsă jos din brațe, dar sărutul, oricît de scurt și impersonal fusese, o moleșise atît de mult, încît nu mai era pregătită să se sprijine pe propriile-i picioare. Greutatea i se lăsă pe un genunchi, oblic, și simți tendoanele agresate cedînd.

- Au! țipă ea, cînd durerea îi străpuse rotula,

ca un cuțit.

- Ce? Vai, Doamne, ce s-a-nîmplat, Blair? Sean căzu în genunchi, să i-l inspecteze atent pe al ei, în timp ce Blair se apleca să-și maseze articulația lovită.

- Nu... nu-i nimic, răspunse ea nesigură, încercînd să alunge valul de amețală ce însoțea durerea. Am căzut prost, atîta tot. Mă doare ca dracu'.

- Doamne, ce rău îmi pare, spuse el cu glas chinuit, înainte de a-i ridica fusta pentru a-și depune mîinile pe genunchiul ei.

- Nu e vina ta, Sean. Se întîmplă mereu. Cel puțin, de data asta a fost în fața ușii. Ultima oară cînd a cedat, îmi făceam cumpărăturile de simbătă în Bloomingdale, nici mai mult, nici mai puțin.

Încercă să alunge cu hazul neliniștea lui și durerea ei, dar chipul lui Sean era sumbru cînd se ridică, rezemînd-o de el, și deschise ușa. O luă din nou în brațe și o duse în apartamentul întunecat, așezînd-o într-un fotoliu.

- Sean...
- Nu te mișca de-aici, o instrui, plecînd să

aprindă lampa de pe un gheridon. Ai ceva medicamente de luat pentru așa ceva?

Blair clătină din cap.

- Nu mi-am onorat rețeta de analgezice. Nu voiam să mă apuc de așa ceva.
- Aspirină?
- Da, așa lua vreo două.
- Unde-s?

Întinsese canapeaua, transformînd-o în pat. Blair avu o senzație tulburător de intimă, văzîndu-l cum mînuia lenjeria pe care dormise ea în noaptea trecută.

- În baie. În dulăpiorul de deasupra lavaboului. Dar, zău...

Vorbea cu pereții, căci Sean dispăruse deja în baie. Auzi bîjbîieli prin dulăpior, o înjurătură înceată, apa curgînd. Apoi, Sean reveni cu un pahar plin cu apă și cu două aspirine care arătau ca o pereche de puncte albe în palma lui masivă.

- N-ar trebui să ți-l freci cu ceva? Un unguent sau...?

Blair înghiți aspirinele.

- Nu. Îmi ridic doar piciorul, cît dorm. Nu-ți

face griji. Pînă dimineată, o să-mi treacă.

- Ce s-a întîmplat? Îngenunchi în fața foto-lui și, înainte ca Blair să-l fi putut opri, începu să dezlege curelușele subțiri din jurul gleznelor, scoțîndu-i sandalele aurii.

- Mi s-a răsucit unul din tendoane sau ligamente, sau ce-or mai fi, cînd m-am lăsat pe el. Sînt slăbite și nu pot suporta anumite tipuri de efort.

Sean ridică ochii spre ea, din poziția sa îngenunchiată.

- Trebuie să te duci la baie, înainte să te bag în pat?

Întrebarea o buimăci, după care își dădu seama cît de ridicolă era acea senzație.

- Ăă, probabil că ar fi mai bine, răspuse ea, fără a-l privi în față.

O luă din nou în brațe și o duse la ușă. Cînd o lăsă jos, se asigură că se sprijinea pe genunchiul nevătămat.

- Restul drumului, fă-l sărind într-un picior.

- Exagerezi.

- Cineva trebuie să trateze cu cap loviturile astea, pentru că tu, mai mult ca sigur, n-o faci.

Blair se încruntă la el, apoi îi închise ușa în nas.

– Hop, hop! strigă ea din baie.

Cînd termină, Sean o aștepta în fața ușii, fără să se fi clintit de la post.

– Ce-ți pui cînd dormi?

– Sean, scriși ea.

– O.K., dacă preferi să dormi la nuda gol, n-am...

– Sînt niște tricouri în sertarul de sus al biroului, îl întrerupse ea, resemnată. Îi intrase în cap numărul lui Clara Barton, iar ei nu-i rămînea decît să-i facă jocul.

Sean reveni, aducînd un tricou cu inscripția *42nd Street*.

– Ai jucat în spectacolul ăsta?

– Da. L-ai văzut?

– Da.

– Atunci, îți amintești cu siguranță de mine. Eram aia cu pantofi de step.

– Ce-am mai rîs, replică el sec.

Respectivele nimicuri aveau rolul de a le distra atenția de la momentul adevărului care tocmai se pogorîse asupra lor. Blair trebuia să-și

scoată rochia.

– Asta se scoate pe sus sau pe jos? Întrebă el,

cu glas șoptit.

– Mă descurc.

– Pe sus sau pe jos?

Hotărîrea aceea care-i făcuse ochii duri și tăioși ca diamantele era de neînvins. Blair nu-și putea aduna destulă voință ca să încerce.

– Pe jos, murmură ea, coborînd ochii spre covor.

Poziția aplecată a capului său îl ajută pe Sean să-i descheară nasturii de la ceafă, ținîndu-i gulerul. Cînd fură desfăcuți, îi coborî încet corsajul. Blair îi văzu minile mișcîndu-se nervoase, nehotărîte, în timp ce-i potriveau materialul pe talie.

– E un nasture aici, îngăimă ea.

Cu un gest pe care-l credea iritat, dibui pe lîngă minile lui, ca să găsească nasturele de la mijloc. Însă, căutînd pe bîjbite prin țesătură, dosurile minilor se atinseră de ale lui, transformîndu-se în mîngiere. Mișcările ei i le ridicau, pînă ajunseră cu vîrfurile degetelor la doar cîțiva centimetri de sîni. Amîndoi regretară cînd nasturele fu găsit și descheiat.

Rochia căzu pe podea, în jurul picioarelor, iar Blair rămase în fața lui, avînd pe ea doar o minusculă pereche de chiloți.

– O iau eu mai tîrziu, spuse Sean, vorbind despre rochie.

Respirația lui îi scălda fața, gîtul și pieptul. Atît de caldă. Adună tricoul în mîini și i-l trase peste cap, ajutînd-o să-și scoată brațele prin mîneci. I-l trase în jos, abia acoperind tivul chiloților.

– Gata.

Părea ușurat.

O luă iarăși în brațe și o duse spre pat, depunînd-o cu grija unei mame față de copilul ei nou-născut. Se întoarse repede în loc, pe cînd Blair se grăbea să se acopere cu cearceaful.

– Pe-asta o bag în debara? întrebă el, rămînînd cu spatele, în timp ce lua rochia de jos.

– Da. Mulțumesc, răspunse încet Blair, închi-zînd un moment ochii în calea dorinței de a-l vedea culcîndu-se alături.

Sean aranjă cu grijă rochia pe un umerăș și îl agăță în debara.

– Altceva mai vrei? Un ceai? Vin?

Blair clătină din cap. Părul pe care tocmai

și-l eliberase din agrafe i se unduia în jurul umerilor.

– Nu. Nu-mi trebuie nimic.

Sean se așeză pe marginea saltelei, privind-o tăcut un lung răstimp. Dacă atunci o lua în brațe, avea Blair să recunoască mai tîrziu, n-ar fi rezistat. Nu dorea nimic mai mult decît să-i simtă atingerea buzelor pe ale ei, tari și stăruitoare, alun-gîndu-i prudența. Îi dorea mîinile liniștitoare pe trup, chemînd-o spre răspunsuri care știa că se ascundeau imediat sub suprafața pielii, răspunsuri prea îndelung negate și arzînd să aibă o șansă de a trăi. Dorea să-l audă turnîndu-i în ureche vorbe, cuvinte de dragoste, îndrăznețe, stimulative, pe care nici unui alt bărbat nu-i îngăduise să le rostască. Indiferent dacă erau sincere sau nu, tînjea să le audă ieșind din gura lui frumoasă, infiltrate prin acea senzuală mus-tată.

Sean însă n-o luă în brațe. Întrebă, doar, în-cet:

– N-ai nevoie de o pernă sub genunchi?

– Bada, probabil.

Luă a doua pernă, cea care nu era bine-

cuvîntată cu perdeaua părului ei negru răsfirat deasupra, și ridică cearceaful. Dinții i se încăleșă picioarelor dezgolate din așternutul neted. Sîinii ei se turtiseră pe piept, numai vîrfurile sfîrcurilor dîtingîndu-se să-l inflameze. Avea abdomenul descav sub cușca toracică, iar fîșia de piele dintrul tricoului și marginea dantelată a chiloților îi ispitea seducător.

Chinuindu-se să rămînă obiectiv, îi potrivea perna sub genunchi și i-l îndoi ușurel peste sprijinul moale. Nu se putu abține însă să nu-și coboare mîna peste gamba ei, cuprinzîndu-i apoi mușchiul tare al pulpei. Ochii ei refuzau să rămînă deschiși și oftă, cînd genele i se depuseră pe obraz.

Cînd îi simți apoi atingerea, degetul lui Sean luneca peste catifelata panglică a pîntecului care-l intrigase atît de mult.

– Blair, te rog, uită-te la mine.

Încet, Blair își ridică voalul genelor negre. Lu-mina lămpii îi contura o parte a chipului, în timp ce cealaltă rămînea cufundată în umbră densă. Brazda din bărbie părea mai adîncă, mai mas-

culină și mai aspră ca oricînd. Părul îi strălucea în lumina aurie.

– Te doresc, spuse el, cu profundă intensitate. O știi. N-am făcut nici un secret din asta.

Dosurile degetelor sale îi omagiau finețea obrazului.

– Și cînd te gîndești ce prieteni buni sîntem, zîmbi el ușor. Am să te sărut aici.

Arătătorul îi contură buzele cu a atingere infimă, care în cele din urmă se prelinse în josul gîtului, spre piept.

– Și aici.

Îi mîngieie sfîrcul prin bumbacul moale al tricoului, fiind răsplătit cu un răspuns ferm.

– Aici, continuă el, masîndu-i hipnotic ombilicul cu degetul.

Coborî mîna și mai mult, atingînd-o iarăși.

– Aici, spuse, cu glas îngroșat. Peste tot.

Spatele și gîtul ei se arcuiră instinctiv, iar de pe buze îi scăpă un mic țipăt de neputință. Fața îi fu capturată între mîinile lui, iar degetele mari, mîngîietoare îi adorară structura osoasă a obrazilor.

– Sean, oftă ea.

– Noapte bună.

Se aplecă s-o sărute delicat pe buze, cu mustața nu mai mult decît o adiere peste gura ei.

Grăbit, stinse lumina, trecu prin cameră și ieși pe ușă. Blair îi urmări pașii pînă se estompară în tăcere. Auzi ușa din dos a casei lui închizîndu-se.

Rămăsese singură în întuneric. Singură cu amprente degetelor lui arzîndu-i pielea orișunde o atinsese. Singură cu imaginația întipărită în minte fantezii erotice. Singură cu hăul tot mai larg dinlăuntrul ei, care rîvnea dureros să fie umplut.

Sorbea din cea de-a doua ceașcă cu ceai, la masa din bucătărie, rulîndu-și, cu titlu de încercare, genunchiul, cînd îl auzi urcînd scara. Cio-căni încet la ușă.

– Intră, strigă Blair.

Își pusese o pereche de pantaloni scurți și un

maiou elastic fără bretele, imediat ce se dăduse jos din pat și-și verificase rezistența genunchiului.

Din fericire, putea circula fără nici o jenă.

Sean deschise ușa, pe care ea o descuiase mai devreme, și intră, încrunțindu-se:

– Ce faci jos din pat?

– Ce faci ceai, replică Blair, declarînd ceea ce se

vedea și cu ochiul liber.

– Te dai deșteaptă. Nu te doare genunchiul?

– Aș putea să fiu șmecheră și să zic ceva în

genul: „Numai cînd rîd,” sau „Numai cînd respir,”

dar nu m-aș coborî niciodată la asemenea banalități.

– Deci, te doare.

Blair rîse de cuta adîncă pe care îngrijorarea i-o săpa între sprîncene.

– Ai de gînd să te liniștești? Nu, nu mă doare. Probabil că nu-i în stare de-un rol în *A Chorus Line*¹, sau să alege maratonul din Boston, dar pot să umblu. Vrei un ceai?

– Nu pot să sufăr ceaiul.

1. – „Formația de balet”, celebră piesă muzical-coregrafică de pe Broadway (n.tr.)

- Serios? Credeam că toți irlandezii sînt îndrăgostiți de ceai. Ce-ai zice de-un refren din „Danny Boy“? Îl tachină ea.

- Se vede că te simți mai bine. Ți s-a ascuțit la loc limba. Dacă nu erai deja bătută, aș fi fost tentat să-ți pedepsesc obrăznicia.

- Cum? Dîndu-mi o binemeritată bătăjă la fund?

Ochii îi parcurseră în sus și-n jos toată lungimea trupului, poposind asupra materialului strîns întins peste sîni.

- Mai există și alte mijloace, mai plăcute, de aplicare a disciplinei.

Nu era nevoie să recurgă la o demonstrație fizică. Simpla sugestie și tensiunea subtilă din glasul lui făcuseră acea limbă pe care o numise ascuțită să se lipească de cerul gurii.

- Am trecut în dimineața asta să aflu dacă vrei să vii să-ți vezi noul studiou.

Blair spera că-și făcuse bine numărul. Remarcile ei ironice constituiseră o cale de apărare contra palpițaților inimii și a nădușelii abundente care-i scăldase palmele, auzindu-i pașii pe scară. Toate visele din timpul nopții i se învîrtiseră în jurul

lui. Cît fusese noaptea de lungă, o bîntuiseră amintiri de sărutări trecute și chinuri ale fanteziilor cu sărutări viitoare.

În repetate rînduri, se asigurase că insomnia se datora durerilor de la genunchi și a poziției incomode în care zăcea pe spate, dar spre ivirea zorilor încă nu reușise să se convingă. Spera numai ca machiajul să-i fi acoperit cu succes slabele cearcane vineții de sub ochi.

O speria preocuparea aceea față de un om pe care abia îl cunoștea. Toate se întîmplau prea repede și nu părea capabilă să-și apuce hăturile propriei vieți. Cînd anume îi scăpaseră printre degete, nu-și mai amintea, dar bănuia că fusese cam prin perioada cînd îi deschisese ușa unui masor și-l văzuse pe Sean Garrett.

Își mai dădea seama și că nu exista un punct intermediar în care să se poată întîlni amîndoi. Nu puteau fi niciodată numai prieteni, iar faptul de a spune că puteau, era doar un joc. O știau amîndoi. Sean îi măturisise, fără menajamente, dorința de a-i deveni amant. Către acel punct culminant, Blair părea să zboare, știind tot timpul că-i era imposibil să se încurce cu vreun bărbat,

mai ales cu unul cu care nu avea absolut nimic în comun.

Nu-i mai rămânea decît să se abțină de a-l înfrîna prea des. Nevăzut, scos din gînduri. Să limiteze ispita – aceasta fusese hotărîrea ei, dimineață cînd se dăduse jos din pat. Iar acum, îi era pusă la încercare.

– Pot merge singură cu mașina, dacă-mi indicî drumul. Sînt convinsă că ai alte treburi.

Ridicîndu-se de la masă, se duse la chiuvetă să-și spele ceașca. Nu-i păsa dacă era curată sau nu, dar îi oferea o scuză plauzibilă de a-i întoarce spatele. Îl găsea prea al dracului de atractiv. Blugii îi stăteau prea strîmți pe șolduri, coapsele și sexul i se defineau prea clar. Bluza sport se conforma cu îngustarea taliei, de la liniile sculpturate ale umerilor largi și ale pieptului bombat.

– Azi e sîmbătă. De obicei, nu lucrez sîmbătă.

– Ei, atunci nu e cazul să mă duci pînă acolo, fiindcă asta ar însemna să lucrezi. Merg singură, azi sau mîine.

– Dar nu vei putea intra în clădire, fiindcă...
Vîrî mîna în buzunarul blugilor, lucru pe care

Blair ar fi preferat să nu-l facă, fiindcă întîndea materialul și mai strîns peste masculinitatea lui.

– Fiindcă eu am singura cheie.

Ușurarea că terminase cu buzunarul, fu înlocuită de iritare. Sean legăna singura cheie, pe inelul de alamă, la cîțiva centimetri în fața ochilor ei.

– Cred că ar însemna prea mult să sper că mi-ai preda pur și simplu cheia.

Mustața i se lăsă în jos, parodiind o expresie compătimitoare.

– Regret.

Ochii scînteietori spuneau cu totul altceva.

– M-hmm. Sînt convinsă că mori de-ațita regret.

La asta, mustața se întinse peste un enorm zîmbet alb.

– Haide. Să mergem. Ai luat micul dejun? Ce-ai zice să cumpărăm o duzină de gogoși din drum?

– Gogoșii exclamă Blair. Dacă mînc cît de cît micul dejun, acesta constă dintr-un borcan de iaurt simplu.

Sean ridică din umeri.

- Pot spune că ispitirea ta de pe calea cea dreaptă și îngustă spre o viață de păcat și de pravare, ar cere oarece efort. Haide.

Abia dîndu-i timp să-și ia poșeta, o scoase brațe și o depuse pe locul din față al vechii sale camionete.

- Nu-i nevoie să-ncerci să mă impresionezi, spuse Blair sarcastică, privind tapiseria de vinilin crăpat, cu smocuri albe de vată răsărind ca niște muguri. Podeaua simplă, de metal, era plină de schițe de mult folosite și uitate, precum și de diverse scule, dintre care pe unele Blair nu le putea identifica.

Sean se mulțumi să zîmbească, în timp ce ambreia și ieșea de pe alee, cu motorul tușind.

- Cine mă iubește pe mine, îmi iubește și mașina.

Neluîndu-i în seamă protestele, opri la o brutărie, să cumpere o pungă plină cu gogoși. O puse pe locul dintre ei, iar stomacul lui Blair începu să chiorăie, cînd aroma de drojdie umplu cabina mașinii. Sean hohoti de rîs. Se opri la o alimentară și cumpără un sfert de litru de lapte,

după care porniră, hurducîndu-se pe străzi cu camioneta rablagită, spre clădirea vacantă pe care i-o dona lui Blair ca s-o folosească drept studiou.

Lăsînd micul dejun pe mai tîrziu, ocoli s-o coboare din cabină și s-o ducă în brațe spre ușa clădirii.

- Nu e necesar, Sean, spuse Blair, în timp ce el o purta de-a lungul trotuarului, în loc s-o ia pe cărarea bătătorită din iarba uscată.

- Rămîne de văzut, după durerea pe care ți-am citit-o pe față aseară, dar în orice caz îmi dă posibilitatea să-mi pun mîinile pe tine.

Blair nu dorise să recunoască nerăbdarea cu care așteptase s-o țină în brațe. Îi plăcea să-i simtă pieptul tare pe trup. Brațele ei îi încercuiseră foarte firesc gîtul, pentru a se împreuna chiar sub șuvițele de păr, care-i coborau pînă pe guler. Atingerea brațului său gol pe pielea picioarelor îi străbătea tot trupul cu curenți electrice. Mina, aparținînd brațului care o ținea, îi cuprîndea coasta, spre a-i atinge ușurel marginea sinului cu degetele.

- În plus, ce contează o mică familiaritate între

prieteni? Îi șopti el la ureche.

Blair își coborî imediat brațele, fiind extrem de nemulțumită când el nu făcu decât să rîdă. O dădu pe încetîșor jos, asigurîndu-se că piciorul nu ceda, așa cum făcuse în seara trecută. Introduse cheia în broască și spuse, prevenitor:

– Nu arată prea grozav, dar nu intra în panică. Lasă-mă o săptămînă și o pun la punct, lux.

Avusesse dreptate s-o avertizeze. Altminteri, exclamația de oroare ar fi putut să fie și mai puternică. Locul era un dezastru. Podeaua abia se mai vedea, datorită cherestelei aruncate și a resturilor care o acopereau. Din tavan căzuseră bucăți mari de tencuială. Pereții erau zgîriați și găuriți, din motive pe care Blair nu putea decât să le ghicească. Toată sala arăta de parcă ar fi fost devastată de un gigant turbat și lăsată măturie a nervilor lui.

Întoarse spre Sean o privire neajutorată, cu deznădejdea întipărită în fiecare trăsătură și cu ochii verzi încețoșați de uimire. El o cuprinsese liniștit cu brațul de umăr.

– Fruntea sus. Ți-am spus să nu intri în panică.
– Dar e... e imposibil.

– Niciodată să nu spui imposibil. Ar trebui să vezi unele dintre fotografiile „dinainte” ale caselor pe care le-am restaurat. Avuseseră la dispoziție un secol și chiar mai bine, ca să se deterioreze. Clădirea asta n-a stat așa decât vreo patruzeci de ani.

Rise de stupefacția ei.

– Luni dimineată, la prima oră, aduc o echipă de la demolări să care de-aici tot ce nu-i bătut în cuie. Va veni un zidar să facă toate reparațiile, altul se va ocupa de plafon etc. Pardoseala ți se pare bună?

Împinse în lături un morman de lemnărie viermănoasă pentru a o lăsa să vadă podelele de dedesubt. Blair îngenunchă.

– Da, așa cred.

– Va veni cineva s-o lustruiească. Luminatorul pare intact și etanș, dar am să-l verific.

Acum, cînd șocul inițial trecuse, Blair începu să recunoască unele dintre meritele sălii. Privi luminatorul care străbătea tavanul pe toată lungimea.

– Îmi place ăsta, spuse ea. Nimic nu e mai rău decât un studiou depriment.

- De ce-o să ai nevoie, Blair? Îmi mărturisesc deplina ignoranță cu privire la cum trebuie să arate un studiou de dans.

- Un perete trebuie să fie acoperit cu oglinzi. În timp ce o asculta, Sean începu să rețină în minte cele necesare.

- O barre, desigur. Cred că-ți pot spune unde ai posibilitatea să găsești lucruri de genul ăsta, în oraș.

- O.K. Altceva?

- Cred că ne-ar trebui un soi de vestiar.

- E o cameră spațioasă în spate, cu toalete și dușuri. Voi lua măsură să fie renovată și în bună stare. Mai există și un mic birou, pe care-l poți folosi. Poate vrei să-ți încui pick-up-ul, discurile și tot ce mai folosești. Ți-l pun la punct.

- Sean, spuse ea îngrijorată. Regret enorm că te bagi în asemenea cheltuieli. Și știu că te va costa o grămadă de bani. Cred c-ar trebui să-i spun lui Pam că n-o să meargă. Tu...

- Lasă-mi mie grija cheltuielilor. Eu am oferit clădirea. Nui folosește nimănui dacă stă aici degeaba și putrezește. E un spin în ochi. Ar putea foarte bine să fie un studiou pentru orele de dans.

- Dar numai temporar! țipă ea.

- Oare?

Ochii lui Sean păură s-o sfredelească în creier.

Un moment, privirea lui pătrunzătoare o amuți.

- Da. De îndată ce pot, îmi reiau cariera în oraș, spuse Blair, încăpățînată.

- Atunci, n-ar trebui să te preocupe ceea ce faci între timp, replică el rece. Ți-am spus aseară că am cumpărat clădirea asta cu intenția de a o transforma cîndva în club de sănătate. Acum îi voi face prima și singura renovare. O consider o investiție.

Întepată de cuvintele lui acide și de atitudinea ostilă, Blair se întoarse în altă parte, croindu-și drum printre gunoaiele de pe jos. Trebuia să lase o anume distanță între ei. Spațiu. Aer. În apropierea lui, nu putea gândi limpede. Preț de-o secundă, cînd o îmboldise, nu mai fusese sigură că reluarea muncii era ceea ce dorea. Ba sigur că era! Numai pentru asta trăia. Incidentul însă nu făcea decît să-i indice cum îi periclita senzualitatea lui judecata ei rațională.

Cu cît explora mai mult sala, cu atît mai impo-

sibila i se părea sarcina de a o preface în ceva, și cu atât mai puțin într-un loc unde să se predea dansul. Sean pomi în propria lui expediție, bătând periodic cu pumnul în pereți pentru a găsi grinzile și a localiza golurile.

Blair ajunse la ușa micului birou pe care-l menționase Sean și, după ce împinse cu putere, aceasta se deschise. Privise prin geamul prăfuit din partea de sus a ușii, văzând că încăperea era la fel de răvășită și murdară ca și restul clădirii, așa că nu se miră de mirosul muced ce-i asaltă nările.

Cea la care nu se așteptase, fu familia de șoareci care se împrăștiară în toate direcțiile, când îi sperie deschiderea ușii. Numai zbieretul ascuțit al lui Blair îl opri pe unul să-i fugă peste picioarele încălțate în sandale. Continuă să țipe, în timp ce șoarecele, înfricoșat, schimba direcția, șfichiind cu coada în urmă, pentru a dispărea sub dulapul de metal verde, cazon, din colț.

– Blair? strigă Sean alarmat, grăbindu-se spre ea peste maldărele de rămășițe.

La rindul ei, Blair aproape că zbură peste podelele nesigure, fără să-i pese de pericolul față

de vătămările ei.

– Ai grijă, Blair, o preveni Sean. Nu mai...

Așteaptă...

I se repezi la piept, încleștindu-și brațele pe după gîtul lui și cuprinzându-l peste mijloc cu picioarele, în clipa cînd o prinse. Își îngropă fața în umărul său. Grăbit, Sean o duse spre locul mai degajat de lingă ușă. Îi mîngîie părul cu o mîină, susținînd-o de fund cu cealaltă. Blair tremura. Respirația ei, întretăiată ca un șir de sughituri, îi scălda pielea gîtului.

– Șșșș. Nu-i nimic. Te-am prins, îi murmură Sean în păr, ținînd-o strîns. Ce-a fost? Șarpe? Păianjen? Șobolan?

Blair ridică spre el o față albă precum creta. Ochii ei verzi se dilataseră de groază.

– Șobolani? Dumnezeule. Am crezut că erau șoareci. Șobolani?

Se cutremură și, închizînd strîns ochii, își lipi din nou fața de coloana puternică a gîtului său.

– Poate că n-au fost decît niște șoareci și fac prinsoare că s-au speriat de tine tot atât ca și tu de ei.

Blair clătină din cap.

- Nu pot suferi așa ceva. Vietăți mici, cu ochi ca boabele, care o zbughesc pe furiș. Cum sint în stare unii să-și dorească șoareci albi, hamsteri sau altceva la fel, ca să-i crească, n-am reușit niciodată să înțeleg.

- Îți promit că n-am să-ți fac niciodată cadou ceva mai mic decât un St. Bernard.

Blair își dădu seama că-i vorbea direct în ureche. Că gura lui îi împinsese părul la o parte și-i lăsa pe piele aburi umezi. Mustata îi mîngia gîtul, iar dinții o zgîriau ușurel.

Înălță capul și se îndepărtă de el cît putu de mult.

- Mă simt ca o proastă, să mă port în halul ăsta, să mă reped așa la tine.

- Te asigur că nu m-am supărat.

În ochi îi sclipeau luminițe tachineatoare și ținea gura arcuită într-un zîmbet pieziș, de automobil-tumire.

Blair deveni conștientă de poziția în care se aflau. Mîinile lui Sean îi cuprindeau în căușul palmelor fesele, ținînd-o lipită de el. Gleznele i se încleștaseră la spatele lui, pe mijloc. Roși aprins de inevitabila juxtapunere a trupurilor.

- A... Acum mi-e bine. Poți să mă lași jos.

- Nu mă deranjează. Serios, îi răspunse el sincer.

- Sean, făcu Blair amenințătoare, stîrnindu-i un hohot de rîs.

- Cel puțin, lasă-mă să te scot de-aici.

O duse astfel pînă dincolo de prag. Blair încercă să-i evite ochii ce priveau drept într-ai ei. Fiecare mișcare, fiecare șoc, fiecare frecare între trupurile lor, îl încînta. Odată ieșiți pe ușă, o coborî cu regret pe asfalt și se întoarse să încuie la loc. Cînd termină, Blair era deja la jumătatea distanței spre mașină.

- Era vorba să te duc în brațe! strigă Sean în urma ei.

- Ți-am spus, n-am nimic. Dacă nu-mi exersezi picioarele astea, au să-nțepenească.

I se păru că-l auzea mormăind o înjurătură spurcată, dar se urcă în cabina camionetei și trînti în urma ei portiera scîrțitoare. Dacă o mai atingea o dată, ar fi explodat și s-ar fi dezintegrat, fără a mai putea redeveni niciodată Blair Simpson. Fragmentele ei se puteau asambla sub o altă formă, dar dacă-l lăsa s-o mai atingă așa

cum fiecare celulă din trup cerea să fie atinsă, niciodată n-avea să-și mai aparțină slegi. Urma să fie pierdută.

Sean porni motorul, spunând pe ton de conversație:

- Nu-ți face griji cu restaurarea. Peste câteva zile, n-ai s-o mai recunoști.
- Sper, replică Blair, arțagoasă.

Cum putea fi nepăsător, când ea tremura toată pe dinăuntru? Era obliguit să țină femeile în brațe, să le simtă topindu-se peste el, fără nici o considerație față de buna-cuvință, moralitate sau decență? Și pleca nepăsător în treburile lui, după fiecare îmbrățișare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

- Iar primul lucru pe care-l fac, va fi să pun niște curse, ca s-o golesc complet de șoareci.

- Multumesc, spuse ea scurt.

- Mai ți-e foame, ori frica ți-a tăiat pofta de mâncare, la fel ca buna dispoziție? o întrebă Sean, înscrind mașina pe alea dinspre micul parc municipal al orașelului.

Blair nu-i luă în seamă ironia, rămânând ca o stană de piatră lângă el, în timp ce parca sub

corpul atinsă a unui stejar și oprea mașina în fața ei.

Încet al camionetelor.

- Gustarea e servită, Madame, declară Sean, pe tonul sec și inflexibil al unui majordom scotch.

- Dute dracului, răspunse Blair, dar conștient

guri îi tresăreau deja în nevoia de a rîde.

- Ți, ti, ce limbaj nelegant. S-ar putea să nu te mai respect, iar dacă încetez vreo dată să te respect, păzeai

Degetul său îi urcă pe partea interioară a coapsei, de la genunchi în sus. Blair îl apucă de mână chiar înainte de a ajunge la marginea șortului.

Își dori ca vocea să-i fi exprimat mai multă convingere, să nu tremure atât, când spuse:

- Ei bine, eu nu te-am respectat niciodată.

Trebui să împingă portiera cu umărul ca s-o deschidă, după care, când aceasta cedă, aproape căzu afară din camionetă, cu capul înainte. Sean încă mai rîdea, când i se alătură la masa de picnic, aducînd cutia cu lapte și punga cu gogoși.

- Greșos pas a mai fost. La bisuri ce ne oferim? Blair se trînti, în căutarea unei riposte. Constată cu tristețe că nu putea articula nici una și

rise împreună cu el, în timp ce se cocoța pe masa din lemn de sequoia. Sean, vîrî mina în pungă, scoțînd la iveală o gogoasă glasată.

– Pentru tine.

Cînd văzu că era pe punctul să-l refuze, se încruntă la ea amenințător.

– Poate doar jumătate, acceptă Blair.

– Nu, nu. Cînd terminăm cu astea, vom fi plini

de frișcă bavareză pe dinăuntru și acoperiți cu ciocolată pe dinafară, spuse el, tăind în două o gogoasă cu dinții săi albi și puternici.

Blair reuși să mănînce două, lingîndu-și de pe degete frișca bavareză, spre marea lui încîntare. După ce le sfîrșiră, Sean aruncă firimiturile pe jos.

– N-ai aversiune față de păsări, nu? Au ochi ca boabele.

– Dar nu aleargă pe jos.

– Adevărat, zîmbi el, scuturîndu-și mîinile de firimituri.

Priviră cum un stol de vrăbii atacau lacome ospățul neașteptat.

– Ești gata pentru puțin lapte? întrebă, deschizînd cutia.

– Doar o sorbitură. Avem cești?

– Cești? Întrebă el, chipurile stupefiat. Care mai e distracția mîncatului în aer liber, dacă folosești simboluri convenționale ale civilizației, ca de pildă ceștile?

Și îi întinse cutia.

Blair privi prudentă deschizătura în formă de

V.

– Nu cred că se potrivește cu gura mea, dar, poftim.

Luă o înghițitură, înainte de a simți două pîriiase de lapte prelingîndu-i-se pe la colțurile gurii, spre bărbie. Coborînd cutia, rîse și încercă să se șteargă de lapte cu mîinile.

Încheieturile îi fură încătușare de degete puternice. Sean sări de pe masă, oprindu-se în fața ei.

– Dă-mi voie.

Privi fascinat cum cele două fire de lapte se contopeau într-unul singur, scurgîndu-se pe pieptul ei, pentru a forma un strop gras pe curbura superioară a sînilor.

Rămase mult timp cu ochii spre acea picătură, înainte de a coborî capul s-o culeagă cu limba de

pe pielea lui Blair. Îi auzi oftatul scurt și ușor, de plăcere, și zîmbi cu buzele lipite de pieptul ei. Alene, îi șterse cu sărutări ultimele resturi de lapte, folosindu-și limba pentru a o spăla de tot ce mai rămăsese. Urcă în susul pieptului, pînă pe gît, trăgînd de timp la nesfîrșit, cu mult mai multă sîrguință decît era necesară.

Ajunghind la gura ei, după numeroase minute, îi linse ușurel buzele, torturînd-o prin faptul că nu făcea mai mult de-atît. Cînd se retrase puțin, îi auzi geamătul de protest.

– Curat peste tot, anunță, aproape fără glas.

Blair se simțea suspendată cu fire subțiri deasupra unui cazan de dorință în fierbere. Simțise, unul cîte unul, firele rupîndu-se, în timp ce gura lui Sean îi ațîțase toate instinctele feminine din trup, trezindu-i simțurile cu acuitate. Acum, simțea ca o predestinare căderea în acel abis clocotitor, absorbită de el.

– Nu chiar peste tot, șopti, aplecîndu-se înainte. Un cristal din zahărul glazurii de pe gogoasă rămăsese agățat în mustață. Se dizolvă pe vîrfurile limbii ei. Încurajată de propria-i îndrăzneală, îi trece limba pe sub mustață, hărțuindu-i buza de sus

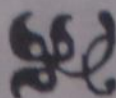
cu mișcări săgetătoare.

Degetele din jurul încheieturilor ei se flexară, iar pieptul lui Sean i-l apăsă pe al său, în timp ce mîrlia:

– Domnișoară Simpson, dacă n-ai tendința să faci dragoste pe mese de picnic publice, propun să încetezi imediat și să fii cuminte.

Capul ei sări în sus, scurt. Sean îi făcu cu ochiul, o sărută apăsător și zgomotos pe gura înredeschisă de mirare și spuse:

– În plus, avem multă treabă de făcut.

Capitolul 6

Amîndoi au avut multe treburi de făcut, iar săptămîna următoare a trecut ca fulgerul. Sean îşi împărţea timpul între camera adăugată casei Delgado, la care lucra în prezent, şi studioul de dans. Angajase specialiştii din toate domeniile pentru a face operaţiunile necesare, dar după-amiaza îi controla, pentru a fi sigur că respectau întru totul standardele lui de exigenţă. Cînd Blair nu putea să-l însoţească, îi raporta progresele realizate.

Aceste rapoarte erau de obicei predate în

Preţul paradisului

timpul cinei, fie la el acasă, fie în apartamentul ei, sau în cîte unul dintre restaurantele rafinate ce se înşirau pe plajă. Dacă Blair se simţea stingherită de enormele intervale de timp pe care le petreceau unul în compania celuilalt, le justifica spunîndu-şi că o făcea în interes profesional.

Într-o seară, în prag i-au apărut Pam şi Joe, cu pick-up-ul promis.

– Ne gîndeam că poate ai nevoie de cîteva zile ca să te obişnuieşti cu modul de funcţionare, spuse Joe, aducînd aparatul înăuntru şi punîndu-l pe masa din bucătărie.

– Unde-s copiii? întrebă Blair.

– Acasă, în grija lui Andrew. Domneşte ca un despot, în lipsa noastră, aşa că trebuie să ne întoarcem pînă nu-i asasinează. Mandy s-a înscris la clasa ta de luni şi miercuri.

– Cred că toate fetiţele din oraş s-au înscris, răspuse Blair.

Începu să le relateze cum telefonul nu i se mai oprea din sunat, de cînd apăruse un anunţ în ziarul local. Transmiterea veştii din gură-n gură contribuia şi ea la publicitatea de care beneficiau cursurile de dans.

– Se umple și clasa de exerciții pentru femei. Va trebui să limitez numărul de locuri, altfel nu vom mai avea loc să ne mișcăm.

– Am știut eu că ideea e inspirată, se bucură Pam. Mai ai trei zile, doar, și începi. Clădirea va fi gata?

– Sean jură că da. Se conturează mult mai bine decât îndrăznisem să sper.

– Nimeni, numai Sean, ar fi putut-o termina într-un timp atât de scurt. E ca un stăpîn de sclavi, dar oamenii care lucrează pentru el s-ar rezezi și-n foc, dacă le-ar cere-o, adăugă Joe.

– Pari în formă destul de bună, o privi Pam atentă pe Blair. Cum îți rezistă genunchii?

– Tot mai puternici, cu fiecare zi ce trece.

Exersase cu prudență dimineața și-și odihnise picioarele în fiecare după-amiază, tratîndu-le cu băi calde și stînd cu ele ridicate cîteva ore zilnic.

– Mai vrei să mă ajuți la elaborarea programelor ălor de gimnastică? Dacă-ți arăt pașii, poți conduce tu clasa?

– Abia aștept să încalț din nou pantofii de dans!

Chiar în acel moment, Sean deschise ușa și

virî capul înăuntru.

– N-am decît doi cheeseburgeri, două porții de cartofi prăjiți, două malțuri – unul cu ciocolată și unul cu vanilie –, dar sîntem dispuși să le împărțim. *Nu-i așa?* o întrebă el pe Blair, răutăcios.

Blair se repezi să-l scape de pachetele cu mîncare, iar Sean dădu mîna cu Joe.

– Tocmai plecam, iar Pam a lăsat în cuptor un

pui la ceaun.

– Pui la ceaun, repetă Sean, lingîndu-și buzele.

– Vă dau o porție de pui la ceaun cu cinci

copii garnitură, în schimbul unui cheeseburger mîncat în liniște, se oferî Blair; Sean și Blair refuzară, politicoși. Nu pot spune că vă condamn.

Soții Delgado plecară curînd, dar nu înainte ca Pam să-i fi făcut lui Blair cu ochiul, conspirativ. Nu încăpea nici o îndoială cu privire la sensul mesajului. Știa că ea și Sean făceau să se înalțe sprîncenele prin tot orașul, iar inimile romantice ciripeau de încîntare.

Le aștepta o mare dezamăgire, dacă aflau adevărata stare de lucruri. De la picnicul cu goșii, Sean n-o mai atinsese decît atunci cînd poli-tețea o impunea. Nu făcea nici o aluzie sexuală,

nu instiga nici o conversație personală, nu iniția scene romantice. O trata ca pe o prietenă admirată sau o apropiată parteneră de afaceri.

În fiecare seară, când se despărteau, fie o sărută, fie nu, ușor, pe obraz, cu detașarea unei rude afectuoase, dar nu aveau loc repetări ale îmbrățișărilor sufocante, pe care le împărtășiseră înaintea. Blair își spunea că se bucura de respectarea dorințelor ei, în sfârșit, dar se întreba de ce-i venea greu să se concentreze asupra celor mai simple sarcini; de ce se devota cu trup și suflet exercițiilor ei moderate, de parcă ar fi încercat să se descotorosească de un parazit persistent; de ce avea în ea o neliniște ce nu prea putea fi de finită.

Conform promisiunii, Sean a terminat studioul la timp pentru deschiderea cursurilor. În seara dinaintea zilei celei mari, a luat-o pe Blair la o ultimă inspecție. Peretele cu oglinzi reflecta expresia ei, uluită de o asemenea transformare. Poate că ea fusese sablată și tratată, conform necesităților unui studioul de dans; bara, comandată de la New York, era poziționată de-a lungul peretelui, în conformitate cu precizările lui Blair. Faianța

dușurilor de lângă vestiar strălucise, cabinetul era echipat cu un mic birou, un fotoliu, un dulap mare pentru acte și un telefon.

– Sută la sută deratizat, spune Sean, când îi deschise ușa.

Blair își învinse uimirea, pentru a răspunde.

– Sean, este... e prea mult. Voiam ceva acceptabil, dar asta e un lux. În Manhattan, n-am lucrat niciodată într-un studioul atât de frumos.

– Cum ți-am mai spus, e o investiție, ridică el din umeri. Nu fac decât planuri egoiste pentru viitor.

Nu-l credea, dar nici nu-l contrazise. Dacă urmărise să-i însuflească entuziasm pentru noul ei proiect, își atinsese scopul. Abia aștepta primul curs, de a doua zi dimineață.

Când ora se sfârși, perspectiva entuziasă i se modificase drastic și era aproape gata să arunce prosopul. Trebuise să facă față cu douăzeci și cinci de fețe emoționate și douăzeci și cinci de mame toxice.

– Glumești, pesemne, îi spuse ea lui Pam, prăbușindu-se în fotoliul confortabil din cabinet. Tăcută, îi mulțumi lui Sean pentru a fi avut

prevederea de a instala și un alt fotoliu în afara celui de la birou.

Pam rîse; în timp ce o posta pe Mandy în fața ei ca să-i împletească la loc părul.

– Așteaptă numai pîn-o să ai treizeci și cinci de gospodine diforme și supraponderale, care vor să aibă un trup ca al tău, în două-trei săptămîni. Vor dansa de mama focului, după care se vor duce acasă, la ascunzătoarea secretă de M&M-uri.

Se chinui să-i pună lui Mandy elasticul în capătul cozii.

– Ce faci acolo?

– Un anunț, răspuse Blair, așternînd o ultimă înfloritură cu Magic Marker-ul pe un carton alb. Apoi își ridică opera în dreptul pieptului, pentru ca Pam s-o citească.

– „Mamele sînt invitate să asiste la primul curs din fiecare lună. La celelalte, vă rog să vă conduceți copiii pînă la ușă. Vă mulțumesc, Blair,” citi Pam. Înveți repede, puștiu’.

Într-adevăr, în următoarele două săptămîni a învățat o mulțime. A învățat că femeilor în toată firea trebuia să li se aducă aminte că nu puteau

să birfească și în același timp să facă exerciții grele. A învățat că fetițele nu trebuia să danseze niciodată cu gumă de mestecat în gură, ca să nu plece acasă cu ea încheiată în păr. A învățat să șteargă băltoacele accidentale, cînd copiii nu își calculau timp destul ca să alerge la toaletă și să se descurce cu dresul și colanții. A învățat că femeile pot deveni ostile cînd li se spune să nu-și aducă pe platoul de dans cești cu cafea.

Și totuși, în fiecare seară după cină, pe care printr-o înțelegere tacită o luau împreună, îi povestea aceste evenimente lui Sean, cu o strălucire vie în ochi și cu gesturi animate. Nu-și dădea seama cît arăta de fericită, cît de rar vorbea despre genunchii ei, care-i creau foarte puține probleme, dacă era atentă cînd demonstra pașii. Noaptea, căzînd pe patul-canapea, dormea somnul celor drepti, extenuată, dar mereu nerăbdătoare să se trezească și să înfrunte provocările de a doua zi.

În timp ce încuia ușa după ultimul curs, într-o vineri spre seară, Sean o aștepta în Mercedes-ul său, parcat la bordură. Îi făcu semn cu mîna, mergînd conștiincioasă pe trotuar, nu pe iarba care,

grație stropirii zilnice de către Sean, făcea eforturi să supraviețuiască.

– De ce-ai întârziat atât? strigă el pe geamul

mașinii. Toți au plecat de mult.
Blair era sigură și de faptul că toți observa-

seră, la plecare, că Sean o aștepta.

- Am lucrat un timp, apoi am făcut un duș.
- Îți place șampania?
- Numai când e frapată la perfecție! răcni și

ea.

– Atunci, ai noroc. A stat la gheață toată ziua.
Coborî din mașină, abătînd-o pe Blair dinspre mașina împrumutată, cu care continua să circule, și o împinse către locul din dreapta al Mercedes-ului.

– Pam a spus că-l pune pe Joe s-o aducă pe-aici și-ți duce ea mașina înapoi acasă. În seara asta, sărbătorim cu un picnic pe plajă.

– Cărui fapt îi datorez onoarea asta îndoielnică?

– Faptului că ai mintea rezonabil de întreagă după două săptămîni de cursuri cu doamnele și fetele din Tidelands, o tachină el, pornind motorul și ieșind din parcare. Purta șort și tricou. Lumina

soarelui în asfințit îi contura picioarele, aurind părul ce-i spuzea pielea.

– Se impune o sărbătorire, dar te deranjează că partenera ta s-a îmbrăcat astfel?

Își pusese un dres curat și-și înfășurase o fustă de doc pe talie, după ce terminase dușul. Avea părul încă umed, despărțit în mijloc și lăsat să se usuce de la sine, adică absolut drept.

Sean o studie cu coada ochiului.

– Cred că merge.

Cînd Blair îl privi cu intenții criminale în ochi, rîse.

– Știi că întotdeauna te găsesc frumoasă.
Întinzînd mîna și-o strecură sub fusta ei, punîndu-i-o pe genunchi.

Șocul lansat prin trupurile amîndurora li se înfipse drept în inimi. Era pentru prima oară, după cîteva săptămîni, cînd o atingea altfel decît cu camaraderie amicală, făcînd să se declanșeze toate tensiunile și patimile acumulate, pe care amîndoi încercaseră cu disperare să le stăvilească.

– Ce-ți fac picioarele? întrebă el încet.

– Bine, răspuse Blair cu voce voalată, după care își dresse glasul. Am vorbit ieri cu medicul. A

spus să continui cu ceea ce fac. Vrea să mă vadă peste o lună.

Degetele din jurul genunchiului ei se încordară scurt, înainte de a luneca îndepărtându-se cu regret. Sean opri mașina pe alea unei case cu vedere la mare. Era de construcție victoriană, cu o verandă înconjurătoare, cupole în toate colțurile etajului și cu lemnărie filigranată conturînd co-pertina verandei.

– Asta e una dintre casele pe care le-am res-taurat pentru niște clienți. Au în proprietate o fișie de plajă, dar mi-au dat permisiunea s-o folosesc, cînd ei nu sînt aici. Întîmplător, știu că au plecat în Europa, așa că avem discreția ga-rantată.

Intensitatea de la baza cuvintelor lui îi făcu ini-ma să sară peste cîteva bățai, înainte de a porni din nou, într-un tempo accelerat, haotic. Asfin-țitul vopsea în indigo întreaga atmosferă. O briză oceanică îi răcori obrajii cînd deschise portiera mașinii și coborî.

– Nu așa de repede, îi spuse Sean, în timp ce Blair împingea poarta proprietății. Nu pot să duc singur toate astea.

– Ce Dumnezeu ai de cărat?

Sean luă de pe bancheta din spate o pătură, un coș de picnic în toată regula și un răcitor din styrofoam.

– Poți duce tu pătura și coșul. Ăsta-i cam greu, spuse el despre răcitor.

– Styrofoamul?

– Nu, răspunse sec Sean. Conținutul. Două sticle cu șampanie.

– Două?

– Da. Intenționez să te înmoi cu băutură și pe urmă să profit de tine în mod lăsciv.

Blair rîse ușurel, în timp ce intra cu pași elastici pe poartă. Ocoliră casa și porniră prin iarba înal-tă, spre plajă. Sean întinse pătura, iar Blair se prăbuși pe ea, întinzîndu-și picioarele înainte. Pu-nînd încercătura la îndemînă, inspirară amîndoi adînc aerul marin.

– Ah, Mama Natură, nimic nu se compară cu eal oftă Sean.

– Aprecierea sa față de natură merse și mai departe de-atît. Își scoase tricoul peste cap și sări alternativ în cîte un picior, pe cînd se debarasa de teniși. Apoi, spre totala descumpănire a lui Blair,

își deschise capsa șortului, care îi căzu pe glezne, lăsându-l...

Complet gol! Blair nici măcar nu avu suflu să exclame, să-l certe. Respirația îi fusese absorbită din plămîni, la vederea frumoasei lui bărbății, atît de nonșalant înfățișată.

Paralizată pe locul unde stătea, îi privi mîna întinsă spre ea.

– Mă însoțești?

Clătină din cap, încă năucită. Sean nu insistă. În schimb, se întoarse, pornind spre valuri. Blair spuse, cu voce astmatică, spre spatele care se îndepărta:

– Încă nu.

Sean intră în apa scînteietoare, cu pasul arogant al unui zeu maritim. Valurile dantelate îi lingeau gleznelor și pulpele, parcă dăruindu-le sărutări de adorație. Execută un plonjon orizontal într-un val care-l îmbrățișă ca o amantă. Cînd Blair îl văzu din nou, brațele lui puternice se arcuiau peste suprafața apei, îndepărtîndu-se de mal. Apoi reveni, destins, lăsîndu-se purtat de curent.

Se ridică în picioare, își puse mîinile pînă la gură și-i strigă:

– Hai în apă! E superbă!

Blair clătină din cap, găsindu-și atîta forță ca să strige și ea:

– E prea rece.

Mai tîrziu, avea să-și aducă aminte că nici măcar nu-i privise fața. Ochii i se ațintiseră asupra ispititoareii săgeți de păr ce-i cobora în josul abdomenului, spre ceea ce se ascundea chiar sub suprafața apei. În lumina tot mai scăzută, acea parte din trupul lui se dezvăluia numai după căpriciile valurilor ce-l scăldau într-un ritm calculat, anume ca s-o sîcîie.

Cînd Sean ieși în fugă din apă, Blair își feri capul, murmurînd niște fleacuri despre splendoarea apusului de soare. Respirația lui era încreunată de efort, iar a ei nu mai puțin. I se ușură însă cînd văzu cu coada ochiului că îmbrăca șortul. Expiră cu recunoștință, auzind capsă închizîndu-se la loc.

– Phiii! exclamă el, frecîndu-și cu mîinile părul umed. A fost extraordinar. Acuma, știu că mi-e foame. Ție?

Foame? Clocotea toată pe dinăuntru, dar nu de foamea la care se referea el. Niciodată, nici

de-ajungea la o mie de ani, n-avea să uite cum arăta Sean cu trupul aurit profund de razele soarelui la apus, luminându-l și umbrându-l într-un mod care ar fi făcut să se înalțe până la cer spiritele artistice. Îmbrăcat, era răpitor. Gol, întruchiparea bărbăției în forma sa cea mai desăvârșită.

Pentru a-și acoperi jena, Blair întrebă cochetă:

– Ce-avem la cină?

Privea pe lângă umărul lui, nu tocmai gata să-i întâlnească perspicacii ochi albaștri.

– Salată de homari, ouă umplute picante, pîine franțuzească, garnituri asortate și tarte cu fragi.

– Ăsta-i un festin! Să nu-mi spui că tu ai pregătit totul.

– Aș vrea să-mi asum creditul, dar, nu, i-am cerut bucătarului-șef de la *Farul* să-mi pregătească tot coșul.

Scoțînd din răcitor prima sticlă cu șampanie și curățînd-o de cristalele de gheață rămase agățate de ea, adăugă:

– Să începem cu începutul.

Dibaci, desprinse staniolul, lărgi sîrma și scoase dopul sticlei. Vaporii aromatici ai șampaniei fermentate se răspîndiră din sticlă, întîeindu-le setea

de vin acid, întepător. Luînd din coș două cupe cu picior, Sean turnă în fiecare cîte o cantitate generoasă, înainte de a pune sticla la loc în răcitor.

Ridică paharul, ciocnindu-l de al ei.

– Pentru cea mai grațioasă, cea mai frumoasă, cea mai... sexy profesoară de dans pe care am cunoscut-o în viața mea.

Blair rîse, dar mulțumi complimentelor cu o înclinare regală a capului. Sorbîră amîndoi, oftînd încîntați de răceala plăcută a vinului. Apoi, aplecîndu-se, Sean își lipi buzele de ale ei.

– Felicitări, ai făcut o treabă minunată.

– Mulțumesc.

Sărutul era lipsit de pasiune, dar plin de o tandrețe care-o făcu pe Blair s-o doară sîinii. Se sfîrși prea curînd pentru gustul ei.

Îl ajută să descarte coșul și atacară delicioasele mîncăruri ca doi lupi flămînzii. Prima sticlă cu șampanie se goli în cîteva minute. O începuseră de cîțva timp pe a doua, cînd Blair își linse de pe degete ultimele firimituri ale tartei cu fragi, căzînd cu spatele pe pătură, complet sătulă.

– Cred că plesnesc, spuse ea, frecîndu-și

abdomenul.

– Perfect, răspuse calm Sean. Adunînd res-turile în coș și punîndu-l deoparte, se întinse lîngă ea.

Blair întoarse capul într-o parte, privindu-l.

– A fost delicios. Îți mulțumesc. E minunat aici.

– Tu ești minunată, replică el senzual. Arați minunat. Te-auzi minunat. Ai un gust minunat.

Centimetrii dintre ei se împuținară, pînă cînd gura i-o pecetlui pe a ei cu un sărut grăitor. Un apetit se potolise poate, dar celălalt continua să roadă goliciunea dinlăuntrul amîndurora.

Sean se înfruptă din gura ei, ca și cum ar fi fost un fruct delicios, conceput și creat numai pentru el. Degetele lui Blair se afundară în bogăția de păr blond-argintiu, ținîndu-l cu gura pe loc, în timp ce ea i-o degusta cu meticulozitatea unei cunoscătoare.

Cînd se despărțiră, amîndoi gîfiau sufocați, în-cercînd să se concentreze reciproc asupra ochi-lor lor tulburați de patimă.

– Am vrut s-o fac în fiecare moment petre-cut cu tine, din ultimele săptămîni. Doamne, a fost

iadul pe pămînt, să-mi țin mîinile departe de tine.

În timp ce vorbea, îi mușca ușurel vîrfurile degetelor, pe rînd, dezmiertîndu-le papilele cu o limbă arzătoare.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Ca să-ți acord spațiu. Înainte, n-ai fost gata.

– Și crezi că acum sînt gata?

Vocea ei se topi în neființă, cînd limba lui Sean se strecură seducător între două degete, la baza acestora.

– Dacă nu, fie-ți milă, Blair. Mor după tine.

O sărută din nou, iar mîna care-o mîngîia pe-o parte a trupului i-l străbătu pe tot cu un fior de nerăbdare.

– Ți-e frig?

– Puțin.

– Ridică-te.

O săltă în capul oaselor, așezată între ge-nunchii lui îndoiți, rezemîndu-și-o de pieptul gol. Îi înveli umerii cu tricoul lui și o cuprinse cu mîinile pe sub brațe, împreunîndu-și-le pe pîntecul ei.

– Te simt atît de mică, încă, șopti el; cu simbolic eroticism, limba lui îi sondă caverna mică

a urechii. Dacă te iubesc, ai să te spargi?

– Nu vom ști pînă n-o faci, nu-i așa? Îi luă Blair mîna între ale ei, ridicînd-o să-și acopere sînul cu ea. Atinge-mă, Sean.

De unde-i venise acel curaj, n-avea să știe niciodată. Niciînd n-avea să afle încotro îi pierise prudenta menținută cu atîta grijă. Și nu știa nici cînd începuse prima oară să i se fărîmîteze zidul de apărare. Trecutul ei nu mai însemna nimic. Timpul trăit cu Cole putea foarte bine nici să nu fi existat, atît de puțin efect avea asupra acestui moment cu Sean. În acel punct din timp, nu voia să i se aducă aminte cine era, ce era, sau ce direcții opuse aveau viețile lor. Dintr-o dată, devenise esențial ca Sean s-o atingă, ca dorul ce-o chinuise, de cînd îl văzuse prima oară, să fie, în sfîrșit, satisfăcut.

Cealaltă mînă a lui Sean se ridică să i se alăture perechii ei și, după ce și le închise peste sîinii ei, acceptîndu-i gîngaș darul, începu să i-i mîngîie cu mișcări ușoare.

– Ești neprețuită. Neprețuită!

Degetele mari i se opriră de-o parte și de alta a ei, în timp ce cu celelalte cuprindea fețele

inferioare ale sînilor. Blair putea nici să nu fi purtat nimic, căci subțirimea dresului nu o masca deloc. Sean i-o ridică încet, sărutîndu-i gîtul și dezmierdînd-o în voie.

– Vreau să te văd iar, spuse, în vreme ce cu degetele mari îi încercuia sfîrcurile într-o repetare hipnotică. Cînd te-am dezbrăcat, în acea seară, le aveai pline și erectate. Pentru că eram acolo, privindu-te?

Blair dădu din cap, apoi și-l lăsă pe umărul lui, permițîndu-i s-o vadă mai bine în josul gîtului.

– Vreau să le văd crescînd astfel în timp ce le ating. Vreau să le sărut, să le gust, să le simt cu limba, în gură, pe față.

Blair gemu, cînd o mînă i se strecură pe sub maiou, pentru a-și însuși ceea ce cuvintele lui evocatoare pregătiseră pentru posesiunea lui. Palma lui fripse pielea rece a sînului. Sfîrcul înflori între degetele ce-l adarau cu atîta eleganță. Trăgîndu-și bărbia și mai înapoi, Blair îi căută și-i găsi gura aplecată spre a ei, la fel de avidă și fierbinte. Limbile se încăierară într-o luptă pătimașă, în care victoria le aparținea amîndurora. Și, tot timpul, mîna lui o răsfața cu o lăcomie temperată de grijă.

Pe măsură ce sărutul devenea tot mai profund, Sean se culcă pe spate, trăgînd-o după el și întorcînd-o pînă o culcă deasupra. Schimbă o plăcere pe alta. Își încurcă o mîină în părul ei, pe cînd cu cealaltă îi netezea colantul pe sub fustă. Blair își ținu respirația, cînd degetele lui ajunseră la marginea dresului, după care oftă extaziată, simțînd că nu-și lăsa mîngîierile stăvilite de acesta. Degetele puternice se strecurară pe sub materialul întins, pentru a-i frămînta mușchiul rotunjit și neted al fesei.

Desprinzîndu-și gura de buzele lui lăcome, întrebă:

– Sean, de ce ți-ai scos toate hainele? Respirația lui devenise dezordonată.

– Ca să-ți provoc o reacție. Să te șochez pînă-mi răspundeai cumva. Să văd dacă te atrag cît de cît. Te atrag?

Blair își cuibări capul în pădurea de păr a pieptului său. Vulnerabilitatea lui era înduioșătoare.

– Da, da, șopti, cu buzele pe pielea sărată la gust. Ești frumos. Întotdeauna am fost de părerea asta.

– Știi cît de mult te doresc, Blair? Știi că trupul

meu nu mi-a mai dat pace o clipă, de cînd te-am văzut prima oară?

Își schimbă ușor poziția, întrebînd răgușit:

– Știi cît de mult vreau să intru în tine, în clipa asta?

Cu mîna lui pe fesa goală, strîngînd-o lingă el, cum i-ar fi putut contrazice dovada dorinței ce pulsa în leagănul feminității ei?

Blair se potrivea ea însăși, tăindu-i respirația.

– Cred că da.

O îndruma instinctul. Se legănă încetîșor peste el.

– Dulce...

Capul lui Sean se lăsă pe spate, scobind un crater în nisipul moale de sub pătură, cu ochii strîns închiși și dinții dezgoliți într-o grimasă fie de intens extaz, fie de durere sfîșietoare.

– Blair, pentru Dumnezeu, nu face asta. Vreau să fac dragoste cu tine, dar nu aici. Hai să mergem.

O dădu jos de pe el și începu să strîngă res-turile picnicului, cu mișcări repezi, smucite. Blair abia dacă putu ține pasul cu el, în timp ce mergea întins spre mașină. Vîntul îi biciuia părul,

răcoarea serii îi înfrigura pieptul gol, dar era imun față de elementele naturii, apropiindu-se de mașină numai cu un singur gând.

De cum puseră totul în spate, Sean ambală motorul, cu un vuiet. Blair se așeză ghemuită lângă el, refuzând să se mute pe fotoliul alăturat. Își rezemă capul pe umărul lui și mâna pe coapsă. Îi strângea și-l mângâia alternativ, tot mai îndrăzneț cu fiecare răspîntie de care treceau.

– Ar fi mai bine să încetezi, o preveni el, cînd frînă la un stop.

– Sau, ce? Îl provocă Blair, cu o infimă șoaptă.

O apucă de mînă și i-o apăsă pe locul acela care nu lăsa nici umbră de îndoială asupra pre-carității controlului.

– Dacă vrei să dezmierzi ceva, ia-o pe-asta. Cerșește.

Un moment, Blair îngheță, covîrșită de fapta lui. Dar, cînd șocul inițial trecu, constată că nu avea nici un motiv convingător de a-și retrage mîna. Degetele ei cercetătoare începeau să-i amenințe lui Sean facultățile mintale.

– Eu și ideile mele bune, gemu el, chinuit. Slavă Domnului c-am ajuns acasă.

Coti pe alee. Imaginea care-i întîmpină, cînd frînă scrișnind, era total neașteptată și nedorită. În fața scării spre apartamentul lui Blair erau parcate două mașini, cu mai mulți pasageri. Pe mașini stăteau tolănite în diverse poziții trupuri de ambele sexe. Cîțiva se cocoșaseră pe scări și pe balustradă. Prin aerul serii răsunau sporovăieli și rîsete. Părea că o bandă de țigani își întemeiasă tabăra la ușa ei.

Și exact asta se întîmplase.

Înjurătura lui Sean pîrjoli capota mașinii.

– Ce naiba-i asta?

Blair se smulse din buimăceala surprizei de-un moment, repezindu-se în partea dreaptă a mașinii.

– Niște prieteni de-ai mei, spuse ea sufocată și, ferindu-se de privirea lui feroce, deschise portiera și strigă cîteva cuvinte de salut tunător, în contrast direct cu starea de spirit.

Fu ridicată într-o priză adagio deasupra capu-

lui unuia dintre tineri, apoi aruncată de la un prieten la altul, pentru a fi îmbrățișată cu putere. La un loc, trebuia să fi venit s-o vadă între doisprezece și cincisprezece prieteni, deși nu apucă să le numere corect capetele, căci nici unul nu stătea locului suficient timp.

- Unde-ai fost?
 - Te așteptăm de câteva ore.
 - Țista de pe pantofi e nisip?
 - Sperăm că nu te-am întrerupt de la ceva.
- Întrebările și glumele o bombardau cu o repetică de mitralieră.

- Țăă, își împinse ea degetele prin părul încălțit, am fost cu Sean la un picnic, după ore, ca să sărbătorim... A, el e Sean Garrett, proprie... prietenul meu.

Arătă spre bărbatul înalt și blond, cu o expresie încordată pe chip, care stătea rezemat de Mercedes cu falsă nonșalanță. Vreo duzină de perechi de ochi se îndreptară spre el și răsunară strigăte de salut. Sean răspunse cu un „Bună” nu tocmai entuziast.

- Ei bine, petrecerea pe care-ați început-o voi doi pe plajă o să continue, spuse unul dintre

tineri. Înainte, și în aus.

O apucă pe Blair de mână și, proptindu-l-o pe cealaltă drept în fund, o împinse spre etaj. Cu câteva săptămîni în urmă, Blair nici nu l-ar fi observat gestul acela dezinvolt. Acum, se înroși la față, sperînd că Sean nu observa. La ușă, abia reuși să bîlbîie după cheie.

După ce intrară toți în șir, cu exclamații aprobatoare la adresa apartamentului, privi peste umăr, pentru a vedea că Sean nu-l urmărea.

- Sean, te rog, urcă și tu.

- N-aș vrea să vă deranjez.

De ce avea glasul atât de înghețat, cînd cu doar câteva momente în urmă glîfise, efectiv, de dorință arzătoare?

- Nu ne deranjezi. Te rog.

- O.K.

Înainte de a fi putut să răspundă sau să-l aștepte, fu smucită înăuntru pe ușă de cineva care întreba unde ținera paharele. Sticle mari de vin, deja deschise și degustate, după cum indica vesele grupului, treceau din mînă în mînă, alături de brînzeturi, cutii de crochete și conserve cu stridii afumate.

- Deci, cum e viața aici, la cucurigu? Întrebă cineva, peste urletele stației stereo, pe care altcineva nu pierduse timpul s-o pună în funcțiune, pe un post de rock acid.

- E ca lumea! strigă și Blair, zîmbind.

Unde era Sean? A, acolo, încruntându-se disprețuitor spre tipul cu tunsoare punk, maiou și pantaloni roșii, de prelată. *E un dansator extraordinar, serios, ar fi vrut ea să-l informeze pe Sean.*

- Predau niște cursuri, aici.

Aceste cuvinte stîrniră un hohot general de rîs necuviincios.

- Cui? Unor gospodine grășane și fătucilor lor scumpe?

Comentariul provocă încă un val de hohote.

- Ei bine, da, la gospodine și la copii, răs-punse Blair, oarecum în defensivă. Zău că-i foarte amuzant. Le place tuturor. Unele...

- O, Doamne! țipă una dintre fete, trîntindu-și palmele peste obraji rujați exagerat. A devenit în-vățătoare în toată regula.

Toți se cocoșară de rîs. Blair simțea zîmbetul pe care și-l lipise pe față începînd să se fisureze.

- Orice-ai face, Blair, nu poate fi mai grozav

decît cariera ta din oraș, să știi, declară înțelept unul dintre băieți. Îți intră în sînge, să știi. Eu, cînd n-am să mai pot dansa, am să mă sinucid, să știi.

Blair aruncă o privire spre Sean care stătea rezemat cu umărul de tocul ferestrei. Ochii lui feroci exprimau dorința ca tînărul care făcuse acel sumbru comentariu să-și pună în aplicare cît mai curînd intențiile.

- N-ar trebui să mai dureze mult, spuse ea, desprinzîndu-și ochii de la chipul împietrit al lui Sean. Doctorul a spus...

- Ce naiba mai știi și ăștia?

- Mda, ce, au dansat vreodată? Au zăcut vreodată șase luni împuțite în șir și pe urmă să-ncearcă să-și revină în formă?

- Ca să nu mai vorbim că, între timp, de-o carieră ca a lui Blair se alege praful, interveni altcineva. Cît de lungă crezi că au memoria producătorii ăia? Șase luni? Las-o baltă. În șase luni, au să spună: „Care Blair?”

- Ei, stați o clipă, se ridică unul dintre tinerii mai puțin vorbăreți, venind s-o îmbrățișeze pe Blair. Sint invidioși ca toți dracii, Blair. Asta-i tot, adăugă el, arătînd spre ceilalți. Peste cîteva luni,

te vei întoarce, dansînd mai bine ca oricînd.

Blair se întinse și-l sărută pe obraz.

– Mulțumesc. Și eu sper.

– Știam eu.

Taifasul se întrerupse un moment, fiind clar că nimeni altul nu mai ținea să confirme. Blair, înghițindu-și un nod de neliniște, spuse cu veselie forțată:

– Ei, puneți-mă la curent cu noutățile.

În următoarea jumătate de oră, conversația fu mai puțin mohorîtă, pe cînd îi relatau întîmplările curente și-și aminteau de experiențe comune din trecut. Blair se întreba de ce nu se mai simțea ca o membră a societății lor. Acel grup, din care făcuse parte integrantă, părea acum incredibil de tînăr, imatur și superficial. Erau de un egocen-trism fără cusur, paranoizi și plictisitori. Nu vor-beau decît despre un singur lucru – dansul.

Sean nu era luat în seamă și se străduia să rămînă astfel. De cîteva ori, trebui să facă eforturi conștiente pentru a-și relaxa maxilarele, de teamă că aveau să-i crape dinții de extrema presiune internă la care-i supunea. Aproape tot timpul strîngea pumnii lîngă trup. Îi venea să mătore

camera dintr-o singură mișcare; și să șteargă, în același timp, expresia înfricoșată, hăituită și îndu-rerată de pe fața lui Blair.

Cînd, în sfîrșit, cineva îi aminti altcuiva că tre-buia să pornească înapoi spre oraș, petrecerea începu să se spargă. Cîțiva o îmbrățișară pe Blair, îi urară vindecare rapidă și-i cerură să-i caute, pentru prînz sau pentru cină, dacă trecea prin oraș. Alții, mai puțin scrupuloși, coborîră în fugă scara, luîndu-se la întrecere pentru a prinde cele mai bune locuri în mașini. Ieșiră de pe alee, urlînd din claxoane și aruncînd propuneri dezmățate ca Blair și Sean să-și reia petrecerea de unde o în-trerupseseră.

Cînd se întoarse de la ușă, Blair văzu că, la un moment dat, neobservat, plecase și Sean, lă-sînd-o singură. Se potrivea. În viața ei nu se sim-țise mai singură. Cîteva minute, umblă prin apartament, fără țintă, fără nici un gînd conștient, fără scop, fără rost. La fel cum era și viața ei.

Nu avea pe nimeni. Nu avea nimic. Acea pseudoviață, pe care și-o făurise în Tidelands, exact asta era – o imitație. Nu făcea parte din viața de-acolo. Niciodată n-ar fi putut. Nu avea

decît un singur lucru. Doar un singur lucru din viața ei rămăsese constant.

Dintr-o dată, plină de hotărîre, își smulse poșeta și ieși din apartament, coborînd scara în fugă. Mașina fusese adusă înapoi, așa cum îi promisese Pam lui Sean. Blair ambală motorul și porni cu viteză spre studioul. Nici nu stătu să-și spună că putea fi imprudent să intre singură în clădirea pustie, la ora aceea din noapte.

Ajunse poticnită la ușă și o deschise. Cu ușurință familiară, merse la birou și băgă în priză pick-up-ul de pe măsută. Îmbracă o pereche de streci, pe care-i ținea la îndemînă într-un sertar, și-și legă peste glezne panglicile unei perechi de pantofi cu poante. Scoțîndu-și fusta, se duse la barre și făcu o încălzire preliminară. Numai lumina din birou se întindea în evantai peste întinderea podelei goale.

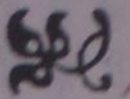
Trupul ei era scăldat într-o peliculă de transpirație. Alese un disc și îl puse pe platan. Luîndu-și poziția în fața peretelui cu oglinzi, începu să se miște în acordurile bîntuitoare ale muzicii. La început, ritmul fu lent și măsurat, apoi se accelera treptat, pînă cînd Blair ajunse să se învîrtească

prin sală cu un frenetic abandon de sine.

- Și ce naiba faci aici? bubui în întineric un glas.

Blair nu se opri și nici mișcările îndelung exersate nu-i șovăiră. Fără un cuvînt de scuză sau explicații, răspunse la întrebarea furioasă a lui Sean:

- Ceea ce m-am născut să fac.

gemene de argint, în arcu de lumină care ieșea din birou.

– Nu mă opri, îl imploră ea, cu ultimele vestigii de mândrie risipite. Trebuie să dansez. Acum. În clipa asta. Te rog.

– O să-ți facă rău.

Blair își împreună brațele peste abdomen, apăsînd cu putere.

– Acum mi-e rău, se plînsese ea.

Sean o privea, cu sentimente amestecate. I se părea că niciodată nu arătase mai frumoasă. Părul îi învăluia capul și umerii ca un voal de satin. Ochii, din care curgeau lacrimi, semănau cu ai unui copil deziluzionat, iscîndu-i un val de milă. Încearca atît de disperată să înlăture un fapt incontestabil.

O clipă, îl umplu un val de furie, pentru că lăsase o tagmă de idioți să-i strice fericirea pe care și-o construia cu atîta grijă; și-i veni s-o zgîlție pînă-și dădea seama că opinia aceloră nu conta. În clipa următoare, fu plin de atîta iubire și nevoie de a o ocroti, încît începu să tremure ca un paralizic. Puterea lui nu însemna nimic, dacă nu putea fi puternic pentru ea. Se simțea

Capitolul 7

Sean, alarmat s-o vadă dansînd cu atîta entuziasm, se repezi la pick-up și-i ridică brațul, făcînd muzica să înceteze brusc. Tăcerea ce se lăsă era aproape la fel de asurzitoare.

Blair, ieșind dintr-o serie de piruete, încetini ca balerina de pe o cutie cu muzică, treptat, treptat, pînă se opri complet. Cîteva momente, stătu nemîșcată, cu umerii căzuți, capul în piept, pradă unei deznădejdi cumplite. Cînd înălță capul, Sean văzu lacrimile ce-i șiroiau pe față, ca două pîrîiașe

înfrigorator de slab.

- Ce vrei să fac? Întrebă el, într-o șoaptă răgușită.
- Pune acul la începutul celei de-a treia melodii și ajută-mă...
- Să te ajut...
- Dansează cu mine.

În oricare alt moment, ar fi hohotit de râs. Căci, oricum arăta, numai a dansator *nu* putea să se-mene. Tăietor de lemne, docher, țăran, fotbalist, luptător, dar nu dansator. Sunetul jalnic al vocii ei însă îi risipi orice intenție de râs din gând. Nu simțea decât o cutremurătoare tristețe față de faptul că numai așa ceva nu putea face pentru ea.

- Blair, nu pot. N-aș ști nici primii...
- Te învăț eu. Serios, nu trebuie decât să mă ții și să mă ridici.

Sean își șterse de șort minile, dintr-o dată umezite.

- S-ar putea să te scap.
- Nu, clătină ea din cap. N-ai să mă scapi. Știu că nu. Te rog.

Chemarea ei, atât de profund rostită, tăia orice refuz.

- Bine, își auzi el propriul glas răspunzând.
- Se întoarse să potrivească brațul pick-up-ului la sfârșitul melodiei a doua, pentru a avea timp să meargă pînă la Blair.

Stătea în poziția a cincea, cînd Sean ajunse.

- Treci în spatele meu. În primele cîteva minute, eu conduc dansul. Întoarce-te numai în direcția mea. Te anunț cînd va trebui să mă ridici.

Acordurile penetrante ale lui Rahmaninov umplură sala, iar Blair se îndepărtă, învărtindu-se. Luneca în jurul lui, cu personalitatea transformată într-a personajului portretizat. Întruchipa o femeie îndrăgostită - senzuală, provocatoare, dansînd pentru iubitul ei. Fiecare mișcare era splendid cronometrată și executată.

- De data asta, cînd mă apropii, cuprinde-mi talia cu brațul și lasă-mă să mă aplec pînă jos.

Sean își ținu respirația, de teamă să nu facă vreo greșală, dar fu uimit cînd mîna lui uriașă o prinse de mijloc și se aplecă odată cu ea pînă cînd, cu picioarele drepte, capul lui Blair aproape atinse podeaua. Instinctiv, păru a ști cînd s-o ajute să se ridice. Blair se îndepărtă din nou de el, în dans.

– Când revin, pune-ți mâinile pe bazinul meu și ridică-mă deasupra capului, îl instrui ea, în timp ce se îndepărta rotindu-se.

Sean fu aproape luat pe nepregătite, când Blair veni spre el în fugă și aproape zbură peste capul lui, prinsă de planul neted al pelvisului și ridicată.

– Acum, mergi încet în cerc, spuse ea, cu vocea veselă.

Sean înălță capul, pentru a-i vedea spatele arcuit, brațele desfăcute larg, ca silueta unei păsări în zbor. Nici nu era mai grea decât o pasăre.

– Coboară-mă ușurel, își propti Blair mâinile pe umerii lui.

Fu șocat, când genunchii ei i se rezemară pe piept și lunecă senzual de-a lungul trupului său, pînă atinse podeaua cu poantele pantofilor.

Îl conduse pînă la sfîrșitul dansului. În timp ce muzica se înălța în crescendo, se răsuci spre el.

– Lasă-te într-un genunchi, spuse, pe o gîfială. Muzica se termină, cu note triluitoare, pe cînd Blair execută o curajoasă arcuire înapoi peste umărul lui, ținîndu-i pe coapsă poantele. Finale.

Mult timp, după ce muzica încetase, rămaseră în aceeași poziție. Apoi, Blair se mișcă și, ca prin miracol, se ridică de pe umărul lui Sean. Mina lui i se rezemă de abdomen, pentru a o sprijini mai bine. Ea se opri în picioare, cu spatele spre el. Îngenunchiat pe podea, Sean o întoarse încet cu fața.

Avea obraji uzi de lacrimi, dar nu mai erau de durere, ci de fericire.

– Îți mulțumesc. A fost... minunat.

– Tu ești minunată.

Mîinile lui îi parcurseră trupul, ca să se asigure că era din carne și oase, nu vreo făptură de basm, trimisă din cer ca să-l farmece. Cu palmele întinse la baza coloanei vertebrale, o apropiă și-și rezemă capul de pîntecul ei.

Era o îngreunare binevenită, iar Blair îl strînse și mai tare, răsfrîndu-și degetele prin părul lui blond. Sean întoarse ușor capul, pînă cînd Blair îi simți umezeala respirației infiltrîndu-se prin dres, pe piele. Atunci, buzele începură să i se plimbe peste ea, presărînd la împlinare sărutări peste abdomen și, apoi, mai în jos spre coapse.

– Sean! Țipă ea slab, fără a reuși să emită nici un sunet.

Se prăbuși peste el. Sean o cuprinse în poală, o aplecă peste coapsă și prinse s-o săruțe cu o sete sălbatică. Limba lui îi prăda gura ce i se lăsa cu prea multă bunăvoie victimă. Mîinile i se mișcau prin păr, peste pielea capului, în jos pe gît, apucîndu-i umerii și brațele. Singurul lucru care-l împiedica s-o atacă fără milă era faptul că Blair se lăsa complet în voia sa și era întru totul la fel de flămîndă după el. Cu brațele înfășurate pe după gîtul lui, îi coborî spre nepriceputa ferveare a gurii sale.

Cînd se ridică să respire, Sean scrîșni:

– Să mergem de-aici.

În cîteva minute, se îndepărtau de studioul cu mașina lui, abandonînd pentru a doua oară microbuzul împrumutat de la familia Delgado. Nu aveau nici o posibilitate să meargă în apartamentul lui Blair. „Petrecerea” care avusese loc acolo era prea recentă și Sean nu voia ca rănile să se redeschidă.

O duse în casa lui, prin ușa cu plasă, care lui

Blair îi plăcea atît de mult, și prin camerele de la parter, pînă la scara largă, arcuită. Ea își rezema capul de pieptul lui, cu încredere deplină. Cînd o depuse în dormitorul mare, îl privi sfioasă.

– Trebuie să fac duș.

Sean zîmbi dulce.

– Și eu. Pe-aici.

Îi indică o ușă în partea opusă a camerei, iar Blair porni într-acolo, încă încălțată cu pantofii cu poante ce păreau greoi pe picioare, cînd nu baleta. Sean, urmînd-o îndeaproape, nu aprinse plafoniera puternică, ci numai o lampă slabă, care răspîndi în încăperea o aură portocalie, caldă.

Deschise ușa de sticlă a dușului și răsuci robinetele. În timp ce boxa se umplea cu aburi, se dezbrăcăra încet, fără a-și desprinde un moment ochii unul de celălalt. Șortul și bluza lui fură lepădate cu ușurință, precum și pantofii. Avu priveliștii de a o privi pe Blair în timp ce-și scotea maioul de balet și colanții, peste șoldurile suple și picioarele frumoase. Le aruncă neglijentă peste pantofii cu poante.

Îndrăzneată, cu timiditatea dinainte dispărută, îi studie splendoarea trupului. Sean îi făcu pe

plac, fără să se miște, în timp ce ochii ei îl petreceau pe toată lungimea, revenind apoi să-i cercezeze flagrantă masculinitate. Degete feciorelnice învinseră spațiul ce-i despărțea. Șovăind preț de-un încercat moment, îl atinse.

Dacă i-ar fi privit chipul, în loc de ceea ce mîngia cu atîta sîială, poate că s-ar fi speriat de scînteile luminoase ce-i scăpărară în ochi, prelungindu-se spre infinit ca niște raze laser. Maxilarele tari ca oțelul reacționară încordîndu-se, iar pumnii strînși, cu degetele albite, poate ar fi intimidat-o. În schimb, Blair nu simți decît freamătul imediat al excutației și-și retrase repede mîna. Ochii i se repeziră spre ai lui.

– Nu-ți fac nici un rău, Blair, promise el, cu aprigă sinceritate.

Blair zîmbi tremurător.

– Știu.

Aplecîndu-se, Sean îi mîngîie buzele cu ale lui.

Păși sub duș și o trase după el. Lăsă ca stropii finii să-i ude pe amîndoi complet, înainte de a-și săpuni mîinile și a începe s-o frece vioi pe spate. I le trecu peste posterior, îndrăgostit de senzația

mătăsoasă a pielii ei pe palmele lui înăsprite de lucru. Blair gemu de voluptate, cînd Sean își coborî mîinile peste partea dinapoi a coapselor și a genunchilor ei.

O întoarse cu fața și-i dădu săpunul. Blair nu rămase datoare, frecîndu-i spatele, ridicîndu-se pe vîrfuri pentru a-l spăla peste umerii lați. Privi cum i se prelingea apa peste adîncitura taliei, prin curbura de la baza spatelui, peste mușchii duri ai feselor. Nu-și prea putu aduna curajul de a-l atinge din nou.

Cînd ajunseră iarăși față în față, Sean îi spălă sîinii, strîngîndu-i delicat între degetele săpunite. Îi depuse spumă pe sfîrcuri, rîzînd încîntat cînd aceasta se revărsă în cascade peste vîrfurile trandafirii. Mîinile îi coborîră pe coastele ei, pe abdomen, spre delta ce-o definea ca femeie. Cea mai mare parte a pufului negru fusese tunsă cu grijă.

Își arcui întrebător o sprînceană, iar Blair răs-punse rușinată:

– Costumele...

Sean dădu din cap a înțelegere. Ea închise ochii, recunoscătoare că-i satisfăcuse atît de ușor

curiozitatea. I se deschisă însă brusc, când îi simți mîna cuprinzînd-o în căuşul palmei. Ochiul lui erau orbitor de albaştri, chiar şi în lumina aceea stranie.

– la-mă cu braţele pe după gît, Blair, spuse el.

Se conformă şi-şi îngropă faţa în părul des de pe pieptul lui. Mîna sa o mîngîie. Blair gemu, cînd prin ea se unduiră senzaţii după senzaţii, în ritmul mişcărilor atîtătoare ale degetelor lui. Sorbi din apă caldă ce-i şiroia pe piept.

Apoi, Sean îşi retrase mîna şi o lipi de el, de la piept pînă la genunchi, poziţionîndu-se între coapsele ei.

– Sean, suflă Blair, arcuindu-se instinctiv spre el, cînd îi cunosc puterea dorinţei. Sean.

El se desprinse din îmbrăţişare şi opri apa. O ajută să iasă de la duş, la cîteva clipe după ce-i rostise atît de rugător numele, şi o înfăşură într-un prosop pufos, absorbant, apoi o timpornă, uscînd-o. Se şterse şi el, în grabă.

Cuprinzînd-o în braţe, o duse în camera luminată de lună şi, ţinînd-o cu un braţ, aruncă cu celălalt în lături cuvertura de pe pat. O depuse pe cearceafurile fine şi răcoroase, înainte de a o ur-

ma cu propriu-i trup. Se întoarse pe o parte, cu faţa spre ea.

– Încă mă mai tem să nu te strivesc, spuse, strîngînd-o la piept.

Buzele i se contopiră cu ale ei, unindu-le gurile şi pecetluindu-le cu fierbinţeală. Limba sa îi hărţuia partea interioară a buzelor.

– Fă-mi-o, îi ceru el, dornic.

Blair se supuse, fiind răsplătită cu un profund mîrîit animalic, din pieptul lui. Lauda dă curaj. Cînd li se înfîlîră din nou buzele, limba ei fu aceea care săgetă în gura lui, mişcare fugară, cochetă, care-l scoase din minţi.

– Blair, Blair, Doamne, eşti minunată!

Buzele lui îi găsiră urechea, binecuvîntînd-o cu arzătoare tandreţe. Dinţii albi, puternici, începură să-i muncească lobul. După ce i-l răsfeţă cu limba, mustaţa îl şterse.

– Te rog, Sean, întoarse Blair capul spre gura lui. Îi cunosc dorinţa încă înainte de a i-o fi spus. Sean îi linse buzele cu mişcări încete, în voie. Mustaţa era o mîngîiere în sine, cum oscila peste gura ei lucioasă, culegînd ceea ce-i depusese.

– E așa de bine, așa de bine!

Blair își apăsă sîni peste covorul sîrmos al pieptului lui. Îi gîdila și-i întărița sfîrcurile, pînă jînduiră dureros după o atingere mai puternică. Strîngîndu-și un sîn cu mîna, îl împinse spre pieptul lui, găsindu-i sfîrcul și frecîndu-l cu al ei.

De pe buzele lui surprinse scăpă un țipăt ascuțit și o strivi la piept. Gura îi porni într-o goană dezordonată peste pieptul ei, spre sîni. O bătea în sfîrcuri cu limba precum aripile unui fluture. Apoi, unul fu cuprins între buze și supt. Blair avu senzația că-i absorbea însuși sufletul, dar i-l lăsă cu bucurie.

Acțiunea pulsîndă a gurii sale reproducea pal-pitațiile din partea de jos a trupului ei. Ca la un semnal, mîna lui Sean i se strecură între coapse. Degete blînde și cunoscătoare începură a mîngîia, a pipăi, a căuta și a găsi cu atîta pricepere, încît Blair își auzi propria respirație trudită, ca și cum s-ar fi sufocat.

Mîna ei îi lunecă alene pe-o parte a trupului, spre a-i găsi șoldul gol. Pe neștiute, degetele îl apucară și îl traseră și mai aproape de acea parte a ei, care cerea să nu fie lăsată neîmplinită.

– Iubește-mă, Sean.

– Te iubesc, șopti el, explorînd tărîmul care ascundea toate secretele trupului ei. Te iubesc toată. Simte cum te iubesc.

Binecuvîntata tortură continuă la nesfîrșit, pînă cînd Blair fu cuprinsă într-o plasă fină și senzuală, din care nu mai exista scăpare. Trupul i se lăsă complet în voia lui. Cînd se agăță de el, cu suspine tăcute, cînd trupul începu să i se unduiască în nevoia de împlinire, Sean o răsuci pe spate.

Mutîndu-și repede greutatea, îngenunche să sărute ce iubise, iar Blair îi rosti numele pe ton plîngăreț, agățîndu-l de păr cu mîini înnebunite și trăgîndu-l în sus, s-o acopere.

Sean își impuse să fie delicat, știind că Blair nu mai fusese cu nimeni, de cînd apăruse în viața lui. Se introduse în trupul ei cu o apăsare nesigură. Cînd îl acceptă într-atîta, apăsă mai mult. Îi privea fața și văzu dinți încleștîndu-i-se peste buza de jos, pentru a-și da seama, în același moment, că întîlnise o membrană care-i opunea rezistență.

– Blair!

Îi rostise numele într-o exclamație uluită, îngrozită.

– Nu e cu putință!

Ochii ei se deschiseră.

– Nu te opri.

– Dar...

– Te rog, Sean, dacă mă iubești cât de cât.

Îi cercetă fața, încă neîncrezător, dar nesfârșit de tandru și plin de emoție.

– Dumnezeule, da, te iubesc. Nu știai că de spre asta e vorba.

– Atunci, te rog.

Mîinile ei stăruiră, apăsîndu-l înapoia coapselor.

Cel mai greu lucru pe care-l avusese vreodată de făcut în viața lui fusese acela de a-și înfrîna propriile pasiuni pustiitoare, dar o iubea prea mult ca s-o sperie sau s-o rănească. Cu meticuloasă grijă și nețărmurită sensibilitate, încet, chinuitor, se cufundă în hruba aceea castă. Anii de condiționare corporală îi ușurară sarcina mai mult decît se temuse că va fi și totuși rămase nemișcat pînă cînd îi simți mușchii că se relaxau, iar tensiunea se risipea.

Ridicînd capul de pe pernă, unde zăcea lîngă al ei, o sărută încetîșor pe gură. Pleoapele lui Blair

se deschiseră, tremurătoare.

– Te doare?

Ea clătină din cap.

– Nu.

Mai mult formase cuvîntul cu buzele, decît să-l fi rostit. Gîndul îmbătător a ceea ce se întîmpla între ei, uimirea și minunarea faptei, o lăsau prea slăbită ca să vorbească.

– Ești sigură?

Încuviință.

– De ce nu mi-ai spus, Blair?

– Chiar vrei să vorbim acum despre asta? Întrebă ea, cu vocea întretăiată.

Sean își simți abdomenul scuturîndu-se într-un rîs tăcut.

– Prefer s-o aduc la o încheiere reciproc avantajoasă.

Se aplecă să-i depună un sărut apăsător la baza gîtului. Limba lui se afundă în triunghiul delicat din susul pieptului.

Blair își arcui spatele.

– Crezi că poți? oftă ea, în timp ce o ciugulea cu buzele de sfircuri.

– *Putem*. Împreună.

– Nu credeam că se poate întâmpla de prima oară, spuse Blair, abia mișcându-și buzele pe pielea caldă a umărului lui Sean.

– Foarte rar, sînt convins.

Arătătorul său îi urmărea fragilitatea claviculei.

– Și numai dacă bărbatul are atîta noroc să inițieze o dinamită sexuală ca tine.

Ea îi aplică o palmă răsunătoare la fund. Sean îi mușcă jucăuș urechea și-i gîdila pielea sensibilă din spatele acesteia, cu mustața.

– Ah, Sean Garrett, într-o singură seară, ai făcut din mine o ființă omenească depravată. Sărută-mă, îmi imploră ea, prinzîndu-i capul între minile sale mici și trăgîndu-l spre gură.

Încă îi mai mozelea buzele, cînd Sean se re-trase, întrebînd cu glas răgușit:

– Blair, cine-a fost Cole?

Capul ei căzu la loc pe pernă, privindu-l cu ochi mari. După ce-și regăsiseră puterile, Sean se dusesse la baie să-i aducă un prosop umed, ca să

se simtă mai comod. Aprinsese veioza care acum le scălda într-o lumină blîndă trupurile inflamate. La întrebarea lui, fața lui Blair păli vizibil. Îi putu distinge ogîndirile perfecte ale lămpii în amîndoi ochii verzi, dilatați.

– Ți-am spus că a fost un bărbat cu care am trăit o vreme.

– Iartă-mă că-ți atrag atenția, dar n-ai trăit împreună în sensul obișnuit al cuvîntului.

Ochii i se închiseră, în dureroasă amintire.

– Nu. N-am făcut-o.

Cuprins deodată de remușcări că răpise acea animație strălucitoare, pe care dragostea cu el i-o adusese pe față, Sean continuă:

– Dacă e dureros, nu-mi spune.

– Ba nu, răspunse ea, apucîndu-i strîns mîna. Vreau să știi.

Îi lăsă timp să-și adune gîndurile. Degetele lui îi masară ușurel fruntea, în timp ce-i privea frumoasa față.

– Cole a sosit la New York cînd eu mă aflam acolo de cîțiva ani. Eram mai vîrstnică decît el. Tocmai terminase anul doi la colegiu. Venirea la New York fusese de fapt o atitudine rebelă

împotriva tatălui său, care era antrenor sportiv la liceul din orașul lor natal. Antrenorul Slater nu-și putea imagina ceva mai rău decât a avea un fiu balerin, deși Cole era la fel de athletic și, cu siguranță, mai abil decât majoritatea fotbalistilor din echipa tatălui său.

Oftă, luînd mîna lui Sean și punîndu-și-o pe abdomen, după care îi netezi absentă firele de păr blond ce-i creșteau pe dosul degetelor.

– Cole suferise acasă maximum suportabil de presiuni, așa că a venit la New York și aproape c-a murit de foame, pînă a găsit un post de ospătar ca să-și plătească orele de dans. L-am plăcut, mi-a părut rău pentru el și l-am chemat să stea cu mine pînă-și făcea un rost.

Ne-am atașat tot mai mult unul de altul. Cu afecțiune. Toată lumea a început să ne considere „un cuplu”. Era fascinat să telefoneze acasă și să-i spună tatălui său că locuia cu o femeie, și îndeosebi una mai mare ca el. Înțelegea, singurul lucru pe care Cole dorea să i-l dovedească tatălui său era acela că, în pofida faptului de a fi devenit dansator, era și bărbat.

– Și? o încurajă Sean, cînd Blair tăcu.

– Și, în tot anul și jumătate cît am trăit împreună, n-a reușit niciodată s-o dovedească. Păru să se facă mai mică, iar Sean o trase spre el, îmbrățișînd-o strîns, ca pentru a o împiedica să se micșoreze pînă la dispariție. Acum știa de ce fusese atît de neșcolită în îmbrățișările amoroase. Îi găsisese naivitatea femeecătoare și unică, dar nedumeritoare, la o femeie de vîrsta ei. O crezuse afectată, iar acum știa că era autentică.

– Ce s-a întîmplat? întrebă, depunîndu-și buzele pe fruntea ei.

– Într-o zi, Cole a ajuns la concluzia că nu mai putea trăi cu un asemenea conflict în viața lui și s-a aruncat în fața metroului.

– La dracu', oftă Sean, închizînd strîns ochii, cu aceeași presiune care o ținea lipită la pieptul lui; știa ce durere zdrobitoare îi va fi provocat acea tragedie și, de-ar fi putut, ar fi preluat-o el. L-ai iubit? o întrebă, intuitiv, după o lungă tăcere.

– Da, deși acum știu că n-a fost o iubire de gen romantic. Cred că mi-a fost milă de el și am regretat neînțelegerile cu părinții lui. În oarecare

măsură, am suferit și eu același soi de neînțelegeri toată viața, deci le puteam înțelege. Aveau nevoie de mine ca să crească mai mult în propriii lui ochi. Iar eu, aveam nevoie de el ca să-mi spună cât de bună eram. Nu e o bază prea solidă pentru nici un fel de relație. Niciodată n-am mai avut șansa să iubesc pe altcineva. Dansul a fost singura dragoste din viața mea.

Inima lui Sean făcu o tumbă.

– A fost?

Blair îl privi, mângâindu-i mustața cu vârful degetului.

– Nu mă grăbi să-mi iau vreun angajament, încă. Știu numai că, pînă acum o oră, credeam că găsesc sentimentul suprem numai dansînd cît de perfect sînt capabilă. Acum, știu că există și alte nivele de emoție, pe care nu le-am bănuît niciodată.

– Mă bucur că te-am putut îndrepta spre ele, declară el cu o solemnitate pe care o contrazicea licărul din ochi.

Înclinînd capul într-o parte, Blair îl privi bănuitor.

– Nu mi-ai spus niciodată cum ai ajuns atît de

Prețul paradisului

talentat în arta amorului. Pe lîngă anii de practică, a mai fost în trecutul tău și cineva care te-a dăscălit?

Zîmbetul lui rămase pe buze, dar ochii i se înnoiră un moment.

– Într-o vreme, am crezut că ar fi putut să existe o doamnă Sean Garrett, dar nu s-a legat.

– Aha...

Această veste o zdrobea, și-și dori să nu fi abordat subiectul. Poate că era mai bine să nu știe. Risca să nu se ridice niciodată la înălțimea acelei identități necunoscute.

Sean îi șterse cutele de pe frunte.

– Blair, nu ai de găsit nimic tragic în declarația asta. Eu am luat hotărîrea. Nu țin lumina după nimeni. Rareori mă mai gîndesc la ea, iar atunci, cu totală indiferență. Și, într-o bună zi, poate am să-ți spun toată povestea aia lungă și plicticoasă, dar nu acum. Nu cînd zaci lîngă mine, goală și superbă.

– Și tu ești superb, îi admiră Blair din nou trupul prelung și solid, de la umeri pînă la picioarele bine formate. Și nu dansezi deloc rău.

Răutăcioasă, îl ciupi de părul de pe piept.

Sean gemu, acoperindu-și fața cu ambele mâini.

– Aș fi murit, dacă se aventura cineva înăuntru și mă vedea. Sînt sigur că arătam ca un prostă-nac stîngaci, jucîndu-se cu Zîna-Zînelor.

– N-a fost așa, se indignă Blair, ridicîndu-se în capul oaselor. Tot timpul te-ai mișcat grațios. Și...

Își feri ochii.

– Ce anume, Blair? întrebă el, trăgînd-o din nou alături.

– Ai fost prezent cînd aveam nevoie de tine. Îți mulțumesc.

Ochii îi străluceau iarăși în lacrimi abia stăpînite.

Sean i-i șterse.

– Nu-mi mulțumi, șopti el grăbit. Și tu ești exact cea de care aveam nevoie.

A doua zi dimineată, cînd se trezi în patul cel larg, Blair era singură. Ridicîndu-se în șezut și

întinzîndu-se alene, privi prin dormitorul pe care, în seara trecută, nici nu-l observase. Îi plăcu ceea ce vedea. Andrew Delgado îi spusese că patul lui Sean era mare, și avea proporții absolut regale, fiind acoperit cu o cuvertură cadrlată. Odaia era decorată în tonuri ruginii și bleumarin, contrastînd fermecător cu pereții crem din restul casei. Obloanele mari cu șipci acopereau ferestrele, lăsînd să intre printre jaluzelele închise doar o geană din lumina strălucitoare a soarelui. Era o cameră masculină, dar departe de a fi austeră.

Parchetul îi răcori tălpile, cînd coborî tiptil din pat să deschidă ușa. Ascultînd orice sunet, se furișă pe culoar, privind pe furiș peste balustrada galeriei. Tresări surprinsă, cînd auzi ușa din spate trîntindu-se. În timp ce stătea pe palier, Sean intră în living pe ușa bucătăriei și o văzu.

Amîndoi fură surprinși. Ea, fiindcă Sean arăta atît de minunat, numai într-o pereche de blugi decolorați și roși, încheiați cu vreo palmă sub vîrtejul de păr al ombilicului. El, fiindcă niciodată nu mai intrase în propria-i casă pentru a vedea o femeie frumoasă și goală în capătul scării, cu părul în seducătoare neorînduială, cu gura bosum-

flată de prea multe sărutări și sînii trandafirii, calzi, plini, după somn. Soarele ce strălucea prin ferestra cu vitraliu îi transforma pielea goală într-un curcubeu însuflețit.

Blair coborî două trepte, dar intensitatea ochilor lui, arzîndu-i pe ai ei, îi reteză orice altă mișcare. Cu pasul unui animal de pradă, Sean porni spre scară, lăsînd să cadă pe podea articolele de îmbrăcăminte pe care le adusese.

Urcă treaptă cu treaptă, fără a atinge nici o clipă balustrada, fără a privi un moment măcar unde punea piciorul. Parcă ar fi fost un somnambul, apărat contra accidentelor de silueta miraculoasă care-l atrăgea ca un magnet.

Cînd ajunse cu cîteva trepte mai jos de ea, se opri. Pieptul i se ridica și se lăsa într-o respirație ușoară. Coborî ochii din absorbirea alor ei, pentru a-i privi gura. Părea cam maltratată, iar Sean se dojeni în sinea lui pentru ardoarea sărutărilor. Privirea sa îi petrecu panta blîndă a umerilor – în poziția adînc fixată ce devenise un aspect esențial al artei ei – și sînii umflați gingaș, cu delicatele lor coroane trandafirii.

Cu ochii la nivelul lor, îi adoră din priviri,

iubindu-i atît de intens, încît reacționară și se întăriră. O infimă undă de surîs îi săltă colțul mustății, înainte de a întinde mîna să-l dezmierde dragăstos pe unul, apoi pe celălalt. Se aplecă s-o mîngie cu nasul și mustața, după care îi sărută sînii pe rînd. Umplîndu-și mîna cu unul din ei, își aduse peste el gura, cu nespusă dragoste. Limba începu să încercuiască, să mîngie și să frece pînă o simți pe Blair clătîindu-se nesigură pe picioare și o cuprinse cu brațele.

Încă rămas cu o treaptă mai jos, mîinile lui îi frămîntară șoldurile, în vreme ce gura îi săruta abdomenul ca într-o hartă erotică. Blair cunoscuse dulcea atingere a limbii lui, caldă și umedă, pe pielea sa răcoroasă. Sean coborî cu o treaptă. Mîinile îi lunecară pînă înapoia coapselor ei, flexîndu-și degetele împrejur.

Gura lui, mai grăbită de-acum, îi potopi cu sărutări partea de sus a coapselor, genunchii, gambele. Îngenunche și-i sărută picioarele, degetele cu bățături. Cînd urcă înapoi, Blair îl apucă de păr cu putere, în timp ce el o săruta pe dinăuntru coapselor. Apoi, gura porni într-o căutare prea intimă pentru a fi imaginată, transformîndu-i însă

tot trupul într-un maleabil vas plin cu miere caldă, curgîndă.

Cînd se simți slăbită pînă în pragul leșinului, urcă împleticită cele două trepte pînă pe palier și se așează. Sean urcă atît cît era necesar ca s-o ajungă. Respirațiile lor întretăiate reverberau prin nemișcarea casei.

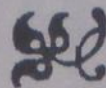
Oprindu-se în fața ei, așteptă. Ochii lui Blair îi măsurară impresionanta statură, întîlnindu-i pe ai lui, arzători. Aceștia îi pîrjoliră buzele, făcînd-o să și le umezească. Involuntara faptă făcu inima lui Sean să se zbată vizibil în piept. Era singura sa mișcare. Rămase neclintit. Sperînd. Așteptînd.

Degetele ei tremurătoare bijbîiră la catarama blugilor și traseră fermoarul. Strecuîndu-și minile înăuntru, și le plimbă peste șoldurile sale tari, coborînd blugii. Minile lui Sean se ridicară să-i mîngîie lobii urechilor și să-i dezmiere obrăjii. Aplecîndu-se înainte, Blair îi sărută ombilicul, ațîțîndu-l cu limba ei agilă. Vîrfurile degetelor i se răsfirară peste cuibul roșcat din îmbinarea coapselor, trezind la mîndră viață ceea ce-și avea rădăcina acolo. Îl sărută. Sean tremura.

Treptat, se înclină, nepăsători la tăria podelei

de sub ei. Fără preliminarii inutile, trupul lui și al ei deveniră unul. Atît de profundă le era nevoia, încît furtuna prăpădi și se stinse în cîteva fugare momente de frenezie. Cînd respirația reveni la starea de reacție automată, în locul exercițiului istovitor, Sean înălță capul, zîmbi tandru și spuse cu drag:

– Bună dimineața.

Capitolul 8

Dacă Blair ar fi putut retrăi vreo zi din viața ei, ar fi ales-o pe cea a premierei de pe Broadway, cu Lauren Bacall¹ în *Woman of the Year*, precum și simbăta și duminica petrecute cu Sean, după prima lor noapte împreună.

În urma episodului de pe palierul scării, care-i lăsase pe amândoi amețiți, se îmbrăcase cu șortul și tricoul aduse de Sean din apartamentul ei.

1. – Celebră actriță americană, văduva marelui Humphrey Bogart (n.tr.)

– Am curățat și mizeria de-acolo. Șleampeți prietenii mai ai.

Convingându-l să nu pună pe el mai mult decît avea, îl trase în bucătărie, unde, peste cinci-sprezece minute, dispuneau de o omletă din șase ouă. Sean duse tava cu omleta, pîinea prăjită, cafeaua și sucul de portocale pe veranda închisă și atacară mîncarea, dîndu-și seama abia acum cît le era de foame.

Ghemuită cu încîntare într-un colț al banchetei, Blair sorbea dintr-o ceașcă de cafea cu frișcă, privindu-l pe Sean suspicioasă cînd acesta spuse nepăsător:

– Desigur, va trebui să-mi meriți ospitalitatea. Am să te pun la muncă, pentru dejunul ăsta de lux.

– Și ce să fac? Întrebă ea prudentă.

Sean rîse de sprîncenele ei încruntate.

– Nimic ilegal. Ba chiar, la o adică, s-ar putea să-ți placă.

Ochii ei se luminară ca două flăcări verzi.

– A, dacă-i genul ăsta de muncă...

– Hooo! Cred c-am dat viață unui monstru! strigă el spre tavan. Nu, mă vei ajuta să zugră-

vesc o cameră într-una dintre casele mele.

Blair își încrețește nasul.

- Muncă silnică, presupun.
- Absolut, dar cu privilegiul la așternut.
- Zugrăveală, hai? Mă întrebam eu de ce mi-ai ales cei mai jgoși pantaloni scurți și un vechi tricou pentru ziua de azi. Sutien nu capăt?
- Nnț. Da' nu te plînge. Te las să-ți pui chiloți.
- Cea mai sumară și mai decoltată pereche pe care ai găsit-o.

- N-am aspirat niciodată la sfințenie, replică el, cu un licăr drăcesc în ochi.

Făcură expeditiv curățenie în bucătărie și, în timp ce Sean încărca uneltele necesare în mașină, Blair, democratic, făcu patul. Încă nu-și învinșese aversiunea inițială față de camionetă.

- Pe-asta n-o cureți niciodată? Întrebă ea, trîntind portiera rebelă și aproape smulgîndu-și brațul din umăr.

- I-ar șterge caracterul, răspuns ne tulburat Sean.

Casa, pe care o remodela în prezent, era o construcție frumoasă, elegantă, veche de peste un secol, pe o moșie cu ieșire la plajă. Munca

de structură se terminase, dar Sean definitivă rețușurile, înainte ca locatarii să aducă decoratorul.

- Le-am spus că le zugrăvesc eu camera asta, datorită plăfoanelor înalte. Are deja două straturi. Azi o finisez doar.

Aduse înăuntru găleți cu vopsea, un rulou, la capătul unei prăjini lungi, și pensule înguste pentru Blair. Se apucară de treabă, după ce Sean o purtase printr-un tur al casei. Orele trecură repede.

Spre prînz, Sean veni în spatele taburetului unde stătea cocoțată Blair. Lucra cu o șurubelniță, montînd la loc placa de alamă din jurul unui comutator. Concentrată asupra muncii, nu-l observă pînă nu-i simți mîinile frămîntîndu-i fundul într-o mîngiere cutezătoare.

- Ai cel mai drăgălaș poponeț, comentă el, ciupind-o ușor prin materialul subțire al șortului vechi. Ți-a mai spus cineva?

- O multime.

- Așa? Cine? Îi omor, mîrîi el, strecurîndu-și mîinile pe sub tricou, ca să-i cuprindă sîinii.

- N-am să reușesc să pun dreaptă chestia

asta la loc, dacă nu te potolești, îl preveni ea.

– Dracu' s-o ia. Întoarce-te și sărută-mă, femeie.

Încercînd să pară îndîrjită, dar nereușind prea bine, se răsuci în brațele lui. Aveau ochii la același nivel.

– Ce drăguț, murmură Sean, cu buzele pe obrazul ei. În sfîrșit, te pot săruta, fără să-mi frîng spatulele.

– Păi, dacă-i atîta bătaie de cap, mai bine ne lăsăm de sărutat.

Sean se retrase, zîmbindu-i într-un fel despre care Blair știa că se voia periculos.

– Ai fi uimită să vezi cît de inventiv pot să fiu.

O încercui cu minile, apucînd-o de fese, și o luă de pe taburet.

– Cuprinde-mă cu picioarele de mijloc. Așa, vezi ce bine merge? Sigur că, dacă vrei, poți să mă iei cu brațele pe după gît.

Cînd Blair se conformă, Sean mai spuse:

– Da' repede mai înveți.

– Prefăcutule! Nu tu ai fost cu ideea. În poziția asta stăteam și-n ziua cînd am fugit de șoareci.

– Ei, am adaptat-o după nevoi. Taci și sărută-mă!

Continuă să se sîcîie cu sărutări mărunte, pînă cînd dorința li se inflamă, făcîndu-i să-și piardă controlul. Gura lui i-o cuprinsese pe-a ei, explorînd-o agil cu limba. Sondînd repetat înăuntru, evoca alte amoruri și stîrnea amintirile orelor din noapte cînd se iubiseră.

O putea ține ușor, cu un braț petrecut pe sub șolduri. Cealaltă mîna o înconjură, începînd să-i mîngîie sînul. I-l masă în cercuri tot mai strînse, pînă cînd degetele tratară sfîrcul erectat cu dragostea lor tandră.

– Hai să ne despuiem și s-o mai facem pușin.

– Mmmm, îi acoperi Blair chipul cu mici sărutări, asemeni unor stropi de apă cîzînd pe o plită încinsă. Îl strînse și mai tare cu coapsele, agățîndu-și gleznela una de alta la spatulele lui. Îi simți patima crescînd, palpitînd, și se frecă de ea.

– Blair, te rog, gemu el, îngropîndu-și fața în gîtul ei. Rămaseră astfel mult timp, agățati strîns unul de altul, lăsîndu-și dorul să descrească la un nivel, pe care-l puteau înfrunta pînă într-un moment și într-un loc mai convenabil.

Ridicînd capul din adîncitura parfumată a gîtului ei, Sean întrebă cu blîndețe:

– Te simți bine?

Blair îl privi cu ochi languroși, clătinînd din cap. El rîse ușurel.

– Nici eu, dar deocamdată trebuie s-o mai amînăm. Un ultim sărut?

O sărută tandru, abia despărțindu-i buzele pentru a-i atinge vârful limbii cu a lui.

– Domnule... ăă, Garrett. Am sosit.

Capul lui Blair sări în sus, pentru a vedea doi muncitori stînd în ușă, cu șepcile în mîini și cu niște zîmbete neghioabe pe chip, care-l priveau pe Sean cu interes acut. Se zbătu să se desprindă și să stea pe propriile-i picioare. Mai bine nu făcea efortul. Sean nu-i dădu drumul.

– Salut, Larry, Gil. Aș vrea să v-o prezint pe domnișoara Simpson. Blair, Larry și Gil Morris, frați și doi dintre cei mai buni curățători ai mei.

Chiar se aștepta să răspundă normal la acea bizară prezentare, ca și cum s-ar fi aflat la un cocktail, nu într-o poziție cît se poate de compromițătoare?

– Ce...

Își dresе vocea și mai încercă o dată:

– Ce mai faceți?

Apoi se încruntă spre chipul fudul al lui Sean.

– Bună.

– Ura, o salutară simultan cei doi.

– Blair și cu mine am terminat camera asta,

așa că vă aparține. Ieșeam să îmbucăm ceva. Să vă aducem și vouă?

Blair se foi în brațele lui, încercînd să coboare. Sean o ținu strîns.

– Ăă, nu. Nu, domnule. Am mîncat chiar înainte de a veni, răspunse unul din ei. Larry, bănuie Blair.

– Atunci, ne întoarcem mai încolo, să vă ajutăm. Pa.

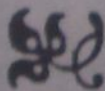
– V-așteptăm, domnule Garrett. Domnișoară Simpson.

Sean o cără, așa cum erau, pe lîngă cei doi care-i priveau cu gurile căscate, pînă la mașină.

– Te omor, murmură Blair printre buzele țepene.

– Ba deloc, răspunse el cu nepăsare. Ai să mă săruți din nou, de cum ajungem la camionetă, și printre înghițituri în tot timpul mesei, și pe urmă iarăși.

Avea dreptate. Exact asta a făcut.

- E absolut decadent, spuse Blair, aruncînd încă o mînă de apă, din mare, peste piciorul lui Sean.

- Mda, însă și un mod strașnic de a spăla vopseaua.

- Dar n-ai nici un pic de vopsea aici unde te speli.

- Vezi? Merge.

Rîzînd, Blair se întinse să-l sărute.

Pînă seara, tot orașul știa că Sean Garrett își adusese o femeie într-una dintre case, ca să-l „ajute”, lucru care nu se mai întimplase niciodată. Într-adevăr, întotdeauna fusese un măr al discor-diei, printre combinatoarele avide, faptul că Sean nu amesteca nici în ruptul capului munca cu dis-tracția.

După întoarcerea de la prînzul frugal, îi aju-taseră la curățenie pe frații Morris care răspun-deau de informarea unor orașeni ahtiați după bîrfă. Sean inventase diverse munci pentru a

rămîne ocupați pînă la apusul soarelui, cînd frații, în sîrșit, au plecat. Apoi, s-au repezit pe plaja privată. Zbenguielele lui, gol-pușcă prin valuri, nu mai erau un recital solo.

Acum, erau așezați în apa mică, cu valurile blînde scîldîndu-le trupurile. Blair stătea în fața lui, încolăcindu-i picioarele cu ale ei.

Sean se aplecă să-i guste pielea sînului. Muș-că ușurel, apoi săltă capul și mimă un mestecat energic.

- Îi mai trebuie sare, spuse el, depunîndu-i o mînă de apă peste sîni, numai pentru a vedea sfîrcurile contractîndu-se.

- Idiotule, îl împinse Blair de umăr.

- Te iubesc, Blair!

Cuvintele fuseseră rostite cu o asemenea se-riozitate, iar mîinile care-o strîngeau de brațe erau atît de puternice, încît nici nu se îndoi că vorbea serios. Îl privi lung un moment, neașteptatul anunț luînd-o prin surprindere, apoi coborî ochii spre un punct din mijlocul pieptului său.

- Ai... spus-o și azi-noapte.

Vorbea cu voce atît de scăzută, încît briza oceanului aproape că risipi cuvintele, înainte ca

Sean să le fi putut auzi.

– Da, am spus-o. Dar eram în focurile pasiunii.

Am vrut să ți-o spun și acum, când nu facem dragoste, ca să știi că nu glumesc. N-am plănuit să mă îndrăgostesc la vârsta coaptă de treizeci și opt de ani, dar sint amorezat pînă peste cap. Te iubesc mult, Blair.

– Sean...

O făcu să tacă, punîndu-i degetul peste buze.

– Nu trebuie să spui nimic. Voiam doar să știi.

Luna care răsărea la orizont își arunca razele scînteietoare peste apă, indicîndu-i ca fasciculul unui reflector. Aura luminoasă strălucea pe părul blond al lui Sean, aurindu-i sprîncenele și făcîndu-i ochii să scilipească. Blair îi contură fața cu vîrfurile degetelor, atingînd sprîncenele stufoase, urmărind linia nasului și marginea puternică a maxilarelor, pînă la tăietura verticală din bărbie.

– Nu ți-e ușor să crezi că te iubesc, așa-i?

– De ce mă întrebi?

Emoția intensă îi puneă un nod mare în gît.

– Îmi faci plăcerea unei mici analize de amator?

Prețul paradisului

Blair dădu din cap.

– Nu te-ai înscris în tipar cînd creșteai. Fiindcă egalii tăi nu te acceptau, te-ai separat de ei, devenind și mai inabordabilă decît erai deja. Părinții nu ți-au înțeles obsesia artistică a dansului. Voiau să fii „normală”. Niciodată n-ai trecut peste respingerea simțită în tinerețe. Chiar și acum, cînd ai succes, încă mai cauți încontinuu aprobarea celorlalți, acceptarea de către ei. De-asta te-au tulburat atît de mult prietenii tăi, aseară. Opiniile lor contează.

Ochii lui Blair se înrouară de lacrimi. Cum o putea înțelege atît de bine? Cum putea rosti cu glas tare lucrurile pe care ea nici măcar în sinea ei nu reușise să le recunoască? Cum de știuse exact ceea ce simțea față de sine însăși, față de viața ei?

Înainte de a cîntări riscurile, își auzi propria voce spunînd:

– N-am fost niciodată una „din mulțime”. Eram altfel. Părinții mei, în loc să-mi dea frîu liber ca să-mi urmez interesele, au considerat pasiunea mea pentru dans și teatru o perversitate. De ce nu puteam fi mai asemănătoare cu frații și surorile

mele? Am plecat la New York cu o atitudine de le-arăt-eu-lor.

Își lăsă pe spate capul, sfidătoare, rîzînd fără haz.

– Și nici acum nu le-am cîștigat aprobarea.
– Îmi pare rău. Știu că te doare. Opiniile părin-
tești contează, dar ale altcuiva n-ar trebui, Blair.
Nu vezi că umbli după aprobare pentru realizări,
cînd ceea ce vrei de fapt e să fii acceptată ca
persoana care ești?

Îi ridică fața între palme.

– Ești o ființă umană de valoare, indiferent
dacă vei dansa sau nu din nou. Talentul tău
este un dar, iar dacă Dumnezeu a găsit de cu-
viință să te binecuvînteze cu el, atunci de ce-ar
conta pentru tine ce gîndesc alții despre el? De-
spre tine? Te iubesc, Blair, dar știu că ți-e frică de
asta. Ai înălțat în jurul tău un zid, pe care mă tem
că nu mă vei lăsa niciodată să-l dărîm. O vei
face? Poți? Mă poți lăsa să te iubesc? Mă poți iubi
la rîndul tău?

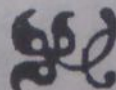
Da. Era posibil, doar posibil, să se îndrăgos-
tească de el. Ideea unei vieți fără el era pustie și
întunecată. Îi umpluse zilele cu lumină, cu rîs, cu

simplitate. Și totuși, se temea să-și ia vreun an-
gajament. Dragostea întîrziase prea mult pînă să
vină. Gîndul de a-i accepta iubirea o înspăimînta,
fiindcă Sean se putea decide, la un moment dat,
s-o alunge, iar atunci ar fi fost din nou singură.

Dar spusese că o iubea. Îl putea iubi și ea?
Avea să cugete la această idee, s-o ia și s-o
examineze, cînd el nu se afla atît de aproape, atît
de copleșitor, atît de... gol.

Îi puse pe buze un deget. Ochii ei penetra-
dîncurile alor lui, într-o comunicare a spirîtelor. Îi
promise singurul lucru posibil:

– Dacă mă voi lăsa vreodată să iubesc pe
cineva, tu vei fi acela.

– Ce Dumnezeu! exclamă Pam, după ce des-
chise ușa pentru a-și invita oaspeții la cina de
duminică.

– Insistă să mă ducă în brațe ori de cîte ori e
posibil, îi explică Blair. Nu-l pot convinge că
picioarele îmi sînt, practic, vindecate.

– Nu mai putem fi siguri, după seara de vineri, poate au avut de suferit, îi spuse Sean lui Blair, privind-o direct în față și întrebându-se de ce nu-i simțise lipsa, înainte de a fi apărut în viața lui? Blair se integrase în existența lui atât de mult, încît nu-și dădea seama cum putuse trăi atîta ani fără s-o cunoască măcar. Îi plăcuse nespus să se trezească din somn, în ultimele două dimineți, găsind-o ghemuită alături, abia adîncind saltea, atît era de micuță.

Nu-i vedea să creadă ce piele fină avea sau cît de strălucitor îi era părul și ce mătăsos i-i simțea lunecîndu-i printre degete. Cînd o privea fardîndu-se în oglinda lui din baie, era uimit de felul cum mînuia pensulele, baghetele și dermatografele care-i accentuau tenul și ochii. O înnebunea cu întrebările despre conținutul fiecărei sticlute și fiecărui flacon.

Îi degusta toate miresmele pe cîte o parte diferită a trupului, proiect de cercetare care pîna la urmă sfîrșea în patul cel larg, fără consențarea nici unui rezultat clar. Ajunsese la concluzia că părul ei, respirația ei, pielea, toate emanau o combinație de esențe îmbătătoare, pe care nu

le putea întrece nici un parfum.

Pe măsură ce o colecție întreagă de veșminte și produse de toaletă începea să se etaleze prin baia și dormitorul lui, devenea conștient cît de incoloră îi fusese viața, fără acele mărturii ale unei prezențe feminine. Era un vid căruia nici măcar nu-i cunoscuse existența. Dar nu l-ar fi putut umple chiar oricine. Numai această făptură măruntă, care avea o voință de fier, dar, știa că mai era și speriată, și vulnerabilă în acel moment al vieții ei. Luase drept jurămînt ceea ce-i spusese, cînd valurile se spărgeau în jurul lor. L-ar fi iubit. Avea să ia el măsuri în sensul ăsta.

Acum, privind-o, îi văzu fața îndulcindu-se la amintirea acelei monumentale nopți de vineri.

– Dar mi-ai fost alături, să mă ajuți. N-aș fi putut-o face fără tine.

Gura i se apropiase de urechea ei, șoptindu-i:

– Ai mai făcut în ultima vreme și alte cîteva lucruri, pe care nu le-ai fi putut face fără mine.

Blair rîse.

– Nu mă luați în seamă, vă rog, replică Pam, sarcastic. Vedeți-vă de conversația privată și de glumițele voastre, iar cînd vă hotărîți să mă

includeți și pe mine, mă găsiți pe-aproape.

Riseră de expresia ei înțepată, când se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Sean s-o ducă pe Blair în casă. Telefonul sunase exact când Sean ieșea de sub duș, spre amiază, lăsînd-o pe Blair să-și mai clătească o dată părul. Era Pam, care-l invita la cină și la o partidă de cărți.

– *Apropo, n-am reușit s-o gălesc pe Blair. Ai văzut-o cumva?*

Sean privi spre ușa unde stătea Blair. N-o acoperea decît un sumar pretext de chiloți. Își ștergea părul cu prosopul.

– *Mda, răspunse el tăgănat. Am văzut-o.*

– *Bine, atunci, e invitată și ea.*

– *Îi spun.*

Peste o jumătate de oră, receptorul telefonului rămăsese tot lîngă aparat, unde-l lăsase el.

– Ca de obicei, casa asta e un balamuc, îi anunță Pam, retrăgîndu-se de lîngă ușă. Țăla micu' trage un pui de somn, dar Angela și Mandy se ceartă de cînd au venit de la școala duminicală și-s sigură c-au să-l trezească din clipă-n clipă. Băieții sînt mîndrii proprietari ai unei noi mingi de soccer, care acu' cîteva minute mi-a spart

abajurul cel nou. Sînt exilați în curte, deocamdată. Stați jos.

Sean și Blair riseră din nou de discursul ei, care părea să fi fost rostit dintr-o suflare. Sean nu se sfii să se așeze pe una dintre canapelele uzate ale familiei Delgado. O trase pe Blair lîngă el, cuibărînd-o sub brațul lui protector.

Peste cîteva minute, Pam aduse o tavă cu patru pahare, o carafă cu vin și un platou cu brînză și crochete.

– *Le putem ronțai pe astea, pînă se coace lasagna*¹.

– Știu eu vreo cîteva chestii pe care mi-ar plăcea să le ronțai, murmură Sean la urechea lui Blair, privindu-i semnificativ sinii.

Joe, care-l auzise, se înecă zgomotos cu vinul. Pam, care nu auzise, întrebă:

– *De ce rîzi? Ce-a zis? Ce se-ntîmplă? Spuneți-mi careva, vă rog.*

Spre crescînda ei iritare, nimeni nu-i satisfăcu curiozitatea frustrată.

Cina a fost un circ gălăgios, cu cinci mici Del-

1. – Tăiței lați, la cuptor, cu sos de carne, roșii și brînză (n.tr.)

gado zgomotoși și flămânzi în rolurile principale. Totuși, a fost plăcută, datorită talentelor culinare ale lui Pam și a atmosferei afectuoase presărate cu rîsete, tărăboi și dojeneli. După ce Blair o ajută pe Pam să strîngă vasele, li se alăturară bărbăților, în living, pentru un joc de cărți.

– la gîndiți-vă, peste cîteva săptămîni vom putea să jucăm cărți în camera de jocuri, spuse Pam, așteptînd în timp ce Joe servea.

– Credeam că pentru copii construiesc camera de jocuri.

– Ei, mai trebuie să și doarmă uneori, replică sec Joe.

Doi dintre jucătorii de cărți descoperiră că atenția le-o lua razna. Mîna lui Sean luase obiceiul de a tot găsi coapsa lui Blair pe sub masă, cucerind-o în voie, pînă cînd, brusc, își scăpă toate cărțile cu fața în sus. Pam se holbă la ei cu gura căscată de nedumerire, cînd izbucniră simultan în rîs. Sticia cu vin făcu turul mesei, ciocniră, apoi cei doi trebui să fie readuși la realitate, cînd se constată că nu-și mai puteau desprinde privirile pe deasupra paharelor.

În sfîrșit, după ce toată lumea așteptase cîteva

momente ca Blair să lăceze, în timp ce ea privea ca hipnotizată mîna lui Sean care zăcea relaxată în gîna ei, Pam spuse exasperată:

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai vrea să vă retrageți în dormitorul nostru o vreme?

Sean și Blair ridicară ochii, surprinși. Fuseseră chiar atît de străvezii? Joe rîse.

– Pe dracu'. Dacă se retrage cineva în dormitor, noi vom fi ăia. Și nu optez pentru sexul în grup. În plus, ești prea sigură de multe, ca să sugerezi, măcar, o asemenea ștengărie, adăugă el, cu îndreptățire. Sînt convins că ideea unui pătuț bun și comod nici nu le-a trecut prin minte.

Pam mormăi:

– Nu mi-aș paria rezerva de contraceptive pe luna viitoare.

– Contracep...

Chițăitul strident al lui Blair se risipi într-o tăcere uimită, cînd ochii ei dilatați se repeziră spre Sean.

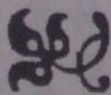
Acesta îi întîmpină privirea uimită cu una similară din partea lui. Apoi, ridică din umeri, cu un zîmbet vinovat.

– Doamne Dumnezeule, nu-mi vine să cred!

tipă Pam, plesnindu-se cu mâinile peste gură. Voi doi ați... fără nici un... Oh!

Un râs necontrolat îi înăbuși restul cuvintelor, până reuși să se bilăie:

– Mai bine aveți grijă, altfel, o să vă pomeniți cu o lioță de copii, la fel ca noi.

– Sean, nu se poate. Serios. Acum, vreau să zic.

Își proptise mâinile cu degetele răsfirate pe pieptul lui, oprindu-i sărutările arzătoare.

– Ți-am spus de-o mie de ori, răspuse el, trântindu-se cu spatele pe pat și bătînd cu pumnii în saltea. Ce-i făcut, e bun făcut. Încă o dată, înainte de a consulta medicul, n-o să strice cu nimic.

– Iar astea-s palavre. Toți băieții de liceu, de la Adam încoace, au folosit replica asta.

– Adam a urmat liceul? Unde, la Școala Grădiniilor Raiului?

Înghițindu-și râsul, Blair spuse cu severitate:

– Nu mai tot schimba subiectul și nu... of, sean, te rog.

Îi luă mîna de pe sîn, împingîndu-i-o la o parte.

– Am acceptat să mă culc cu tine, numai cu condiția să stai cuminte. Dacă nu te potolești, plec.

Sean avu bunul-simț de a se arăta spășit. Împreunîndu-și mâinile sub cap, spuse:

– În regulă. Îmi țin mîinile acasă, dacă-ți scoți cămașa asta de noapte.

Îl privi cu deplină incredulitate.

– Dacă nu te poți abține să mă atingi cu mâinile pe mine, cum vrei să cred c-ai să te stăpînești, fără ele?

– Pe cuvîntul meu de prieten de nădejde, răs-punse el grav.

– A, sigur. La fel ca să te cred pe cuvînt că încă o dată n-o să mai conteze. Știu și eu atîta biologie, domnule Garrett.

– Te rog, Blair, scînci el. Sînt gol și, cum tu nu ești, mi se face rușine.

Blair rîse, săltîndu-se într-un cot ca să-l pri-vească.

– N-ai cunoscut nici un moment de rușine, în

toată viața ta obraznică.

Fu o probă de autodisciplină, să nu întindă mina pentru a-l atinge. De cînd îi amintise Pam, involuntar, că risca să rămînă gravidă, jurase să nu se mai împlinesc nimic între ei, pînă nu vizita un ginecolog. Abia se deprindea cu ideea de a iubi un bărbat. Maternitatea era cu totul altceva.

– Te rog. Serios, nu vreau decît să mă uit.

Oftă obosită, capitulînd.

– Bine. Dar ține minte, ți-ai dat cuvîntul.

Își scoase cămașa de noapte.

– Poftim. Acum ești fericit?

– Enorm, mîrîi el, repezîndu-se și ținînd-o pe pat cu toată greutatea.

– Sean, ți-ai...

– Să nu crezi niciodată pe cuvînt un bărbat hămesit după sex cu o femeie goală în pat. Asta-i lecția numărul unu.

Printre cuvinte, îi pîrjolea sîinii cu sărutări.

– Care-i... lecția numărul doi? Întrebă Blair, zbătîndu-se să-i ușureze accesul la sfîrșurile înținse de senzații deșteptate. Hotărîrea anterioară îi era învînsă de delicioasă lingoare ce i se infiltra în trup, sub dictatura mîinilor lui, a gurii, a genun-

chiului vîrît între coapse.

– Lecția numărul doi... este că... sînt și alte moduri de a ne... iubi.

Gura și mîinile acționară împreună pentru a o duce spre un pisc al dorinței mai halucinant decît cunoscuse vreodată. Propriile ei rugăminți scîncite îi bubuiau prin cap, în timp ce-și înfîgea degetele în mușchii spinării lui.

– Vrei să... înveți... cîteva?

Lecțiile au continuat toată noaptea.

– N-o să meargă, mormăi Sean, prin colțul gurii.

– N-o să meargă, dacă nu stai la un loc.

Forfecuța de argint din mîinile ei îi reteză un fir rebel al mustății.

– Dacă tu poți să stai și să caști ochii la mine în fiecare dimineață cînd mă fardez, poți măcar să mă lași să-ți aranjez mustața.

Sean o apucă de încheietura mîinii.

– Dar poate c-o aranjezi mai mult decît îmi

convine.

- Nu ți-aș tăia nici un fir neprețuit, dacă n-ar fi absolut necesar.

Ultimul cuvânt se dizolvă pe buzele lui, când Blair se aplecă să i le sărute ușurel. Sean mormăi nemulțumit, când se retrase și ridică din nou nou foarfeca.

Telefonul din dormitor sună, făcându-l să sară de pe micul taburet al măsuței de toaletă, ciripind:

- Salvat de clopoțel!

O zbughi din cameră, lăsând-o pe Blair cu un zîmbet satisfăcut și fericit.

- Blair, pe tine te caută! strigă el.

Ea îi distinsese nedumerirea pe chip, în timp ce-i întindea receptorul. Privirii ei întrebătoare, Sean îi răspunse, ridicînd din umeri.

- Alo.

- Blair, te caut de cînd a răsărit soarele. Unde ești și cine-a răspuns la telefon?

- Barney? exclamă ea, nevenindu-i să creadă. Ultimul om de la care se așteptase să primească vreo veste era agentul ei. Îi spusese cu tristețe să n-o sune pînă nu-l anunța că primise un certificat de sănătate în regulă. Barney înju-

se învîrtise prin încăpere, tunase și fulgerase, apoi o tratase cu un prînz, în timpul căruia băuseră amîndoi metodic pentru a-și îneca re-mușcărilor.

- Cum ai...

- Pam Delgado. După ce ți-am luat urma prin serviciul de noi posturi al informațiilor telefonice, și am pierdut ore-ntregi ascultînd un telefon la care nu-mi răspundea nimeni, m-am gîndit s-o sun pe ea. A spus că s-ar putea să fii la numărul ăsta. Cine-i tipul? Nu contează. Stai jos?

Ca de obicei, subiectele lui Barney își schimbau direcția cu repeziciunea unui glonț ricoșînd. Blair se deprinsese cu hiperactivitatea și ritmul lui febril, din urmă cu cîțiva ani, cînd îi devenise agent, dar cele două luni de la plecarea din oraș îi încetiniseră reflexele și se pomeni făcînd eforturi pentru a ține pasul cu el.

- Nu, nu stau jos, ce...

- Ce-ai zice să joci în noul spectacol cu Joel Grey?¹

1. - Celebru actor de music-hall, interpretul „Maestrului de ceremonii” din filmul *Cabaret*, difuzat recent și la Televiziunea română (n.tr.)

Un moment, creierul ei nu înregistrează nici o înformație. Apoi, o luă din loc cu toată viteza, gândurile alergându-i atât de repede, încît nu le putea prinde din urmă.

- Cum... spectacolul ăla are distribuția deja făcută.
- Mda, dar cinci dansatoare au fost date afară pentru niște conflicte sindicale sau nu știi ce... la naiba, habar n-am. Ce contează? Regizorul m-a sunat azi-dimineață, la o oră total indecentă, că tot veni vorba, și m-a întrebat de tine.
- A întrebat de mine? se repezi în sus mîna lui Blair, pentru a-și potoli bătăile inimii.
- Ei, oarecum, eschivă Barney, în stil impresarial. A zis că vrea să le vadă pe cele mai bune fete ale mele, iar tu ești cu siguranță una dintre ele.

- Da, dar...

- Ai dat din nou lovitura, Blair.

Îi spuse ora probei și adresa sălii de repetiție, unde avea să se țină.

- Ia-ți pantofii de dans - fără poante, au zis - și saltă-ți fundul în primul tren încoace. Apropo, s-ar putea să ai de cîntat un cîntec, dar se poate

și în playback. Dă-le doar volumul.

Sean își luase o pereche de blugi și o bluză de lucru. Stătea așezat pe marginea patului, pe care-l făcuseră împreună, privind-o ca o persoană care a conștientizat. Captivată de emoția lui Barney, Blair întoarse capul.

- Chiar crezi c-o pot face, Barney?
- Sigur că da. Ești cea mai bună.
- Nu-s prea bătrînă pentru formație?
- Eu sînt prea bătrîn pentru întrebări timpite. Sună-mă cînd ajungi în oraș.

Convorbirea se întrerupse, lăsînd-o cu bîzîitul tonului în urechi. Puse receptorul la loc în furcă, privindu-l un moment, în timp ce enumera lucrurile pe care le avea de făcut înainte de a lua trenul. Nu-i mai rămăsese decît o oră, cel mult două...

- Ce e?

Tresări, cînd glasul lui Sean îi risipi tumultul gândurilor.

- O probă, spuse ea surescitată, reluînd tot ce auzise de la Barney.

- Și te duci? Întrebă Sean, cu o undă de incredulitate în voce.

– Sigur că mă duc, îi răspunse, în defensivă. E o realizare extraordinară a carierei mele.

– M-hmm. S-ar putea să fie și o ruptură extraordinară a unui picior de-al tău.

Spunea exact ceea ce nu voia Blair să audă. De ce nu se putea bucura pentru ea?

– N-o să fie. Alaltăieri-seară am dansat. Niciodată nu mi s-au simțit mai bine picioarele.

– Ai avut noroc.

– S-au vindecat! strigă ea.

– Atunci, nu te-ar deranja să consulți medicul, înainte de a merge la probă. Te duc eu.

– N-am timp. Porni spre ușă și o luă la goană pe scară, neluînd în seamă junghiul de durere din genunchi. Și n-am nevoie să mă duci nicăieri. Mă descurc și singură prin oraș.

Îl auzi pe Sean blestemînd, în timp ce tropăia pe trepte după ea.

– Blair, pentru numele lui Dumnezeu, gîndește-te! Știu că s-ar putea să fie o mare ocazie, dar dacă intri într-un spectacol, vei avea repetiții de zile întregi și...

– Știu ce presupune un spectacol și abia aștept să reîncep.

O urma îndeaproape, cînd traversă curtea și urcă scara spre apartamentul de deasupra garajului. Cînd intră pe ușă, Sean o însoți. Blair se întoarse să-l oprească.

– Dacă mă scuzi, spuse ea rece.

Neintimidat, Sean continuă:

– Dacă la propria ta sănătate nu te gîndești, amintește-ți măcar de obligațiile tale, aici.

– Ei, haide, Sean, rîse ea. Nimeni n-o să mă mai țină minte, la o săptămînă după ce plec, continuă, desfăcînd larg miinile. Cursurile alea neînsemnate de dans n-au nici o valoare.

Maxilarele lui se întăriră ca piatra.

– Poate că nu, pentru tine, domnișoară Simpson, dar „cursurile alea neînsemnate” înseamnă al naibii de mult pentru femeile care participă. Înseamnă și mai mult pentru fetițe. Chiar tu ai spus că unele dintre ele se arată foarte promițătoare. Mandy Delgado, de pildă. Cum ai să-i spui că nu vei mai fi pe-aici, s-o antrenezi?

Argumentele lui o loveau mai dureros, decît ar fi vrut să se vadă.

– A moștenit talentul de la Pam. Oricine ar putea-o instrui pe Mandy.

– Dar tu ai fi cea mai bună pentru ea, și-o știi foarte bine.

– Tot ce știi foarte bine e că mă-mpiedici să mă pregătesc pentru probă.

– Și pleci așa, pur și simplu, lași cursurile baltă?

– Toată lumea știa că n-aveau să dureze decât cel mult șase luni! urlă ea. Ce-i cu tine? Îți pare rău că ai investit atîția bani în clădire?

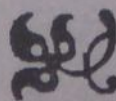
Ridurile din jurul gurii lui se albiră, iar în obraji îi apărură două pete roșii. Ochii i se îngustară, prind-o cu dispreț. Blair se temu să n-o lovească de-a binelea, cu unul din pumnii strînși lîngă trup. Fără o vorbă, se răsuci și ieși, trîntind ușa de se zguduia geamurile.

Peste trei ore, Blair se afla în fața ușii de la sala de repetiții. Prin ușă, auzea glasul coregrafului strigînd pașii de dans, pe care avea să-i predea celor ce dădeau probă pentru cele cinci roluri rîvnite. Pianul era dezacordat, ca în orice sală de repetiții, dar melodia cîntată îi era familiară.

În pofida conflictului furios cu Sean, reușise să se adune și să conducă mașina lui Pam pînă la gară, la timp pentru a prinde trenul următor.

Avînd încă pe cap baticul care-i ascundea bigudiurile, luase un taxi pînă la adresa stabilită, în colțul dintre Broadway și West 73rd. Se pieptănase în toaleta de la parter, unde-și schimbase totodată bluza și fusta de vară cu dresul și colanții.

Nedorind să admită cît de mult i-ar fi ușurat situația un cuvînt de încurajare, o urare de succes, un sărut de sprijin din partea lui Sean, după involuntarul ei sabbat, apăsă pe clanța ruginită și intră în sală.

Capitolul 9

– Blair! Dumnezeu mare, ce s-a întâmplat? Întrebă Pam, într-un iureș de cuvinte. Răspunsese bătăii la ușa din față pentru a-și vedea prietena stînd în prag, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, din ochii roșii și umflați, și machiajul întins de lacrimile dinainte. Avea umerii cocoșați, într-o atitudine de apărare.

- Sean e aici? Asta-i mașina lui.
- Da, lucrează la cameră, însă...
- Nu vreau să mă vadă așa, dar trebuie să

Prețul paradisului

vorbesc cu tine.

– Intră, o chemă repede Pam. O conduse prin holurile înguste ale casei, pînă în dormitorul din spate, pe care-l împărțea cu Joe. Copilul e în leagăn. Ceilalți sînt afară, la joacă. Andrew e cu Sean. Să sperăm că un timp n-o să ne deranjeze nimeni.

Închise ușa și se așeză pe pat, lîngă Blair care se trîntise deja acolo, îndoită din mijloc și suspirînd.

O vreme, Pam nu încercă să-i oprească lacrimile. Indiferent ce se întîmplase la proba aceea, Blair trebuia să-i spună la momentul potrivit. Cînd sosise Sean la lucru, negru la față și cu ochii furioși, Pam îl întrebase cu curaj dacă Barney o găsisese pe Blair. Sean mîrșise un răspuns afirmativ, după care continuase cu cele mai cumplite blasmemii, pe care le auzise Pam vreodată ieșindu-i pe gură, despre părerea lui față de Barney, de probă și de o femeie prea încăpățînată în obsesiile ei, ca să știe ce-i făcea bine.

- Deduc că nu ești de acord să se întoarcă în oraș și să dea probă pentru un rol.
- Pe toți dracii că nu! mugise el. Ar putea să

se schilodească!

Ei bine, Blair intrase în casă pe picioarele ei, Pam bănuind așadar că trauma nu era fizică, dar, oricum era, avea un efect distrugător. O masă pe spate, s-o liniștească, cum ar fi făcut cu un copil de-al ei. Îi ginguri cuvinte de consolare. Sfișietoarele suspine începură în sfârșit să scadă.

– Povestește-mi, Blair, îi ceru ea, cu voce blândă, încurajatoare.

Ochii congestionați de lacrimi ai celeilalte se ridicară spre Pam. Își opri tremurul buzelor, strângându-le cu putere, până se albiră. Apoi, zguduită în efortul de a se stăpîni, Blair șopti răgușit, cu voce abia auzită:

– N-am reușit.

Pam își ascunse oftatul de ușurare. Gîndea întru totul la fel ca Sean, că Blair nu trebuia să-și reia munca pînă nu i se refăceau îndeajuns genunchii. Cunoștea aspra pedeapsă pentru ore în șir de dans zilnic. Dacă Blair voia să mai danseze vreodată ca profesionistă, trebuia să-i lase trupului ei timp să se regenereze.

– Ți-au cedat genunchiilor?
Blair clătină din cap.

– Nu, Pam, tocmai asta e. M-am încălzit nor-mal, am dansat mai bine ca oricînd. Ca oricînd. Am investit în proba asta tot ce-aveam, și... și...
Mai inspiră o dată, tremurător, pentru a stăvili un nou atac al lacrimilor.

– Talentul meu limitat la canto n-a contat. Nici una dintre celelalte nu știa să cînte mai bine. Coregraful și producătorul ne-au eliminat treptat, pînă cînd din cincisprezece am rămas doar opt. Știam că reușisem. Nu puteam să dau greș. Aveam mai multă experiență, acreditări mai bune. Am dansat impecabil. Eram însuflețită. Dar aveam cu cinci ani mai mult decît cea mai matură dintre celelalte. Cînd coregraful le-a numit pe cele cinci câștigătoare, nu mă număram printre ele.

– O, Blair, draga mea, știi că respingerea la o probă nu înseamnă nimic. N-a fost să intri tu în spectacolul ăsta. Ai mai fost eliminată la probe de zeci de ori. Vor mai urma și altele.

Blair rîse cu jale.

– Aș vrea s-o cred și eu, dar nu pot. Trebuia s-o iau pe asta, ca să supraviețuiesc. Nu mă în- treba de unde știu, știu și gata.
Îi strînse cu putere mîinile.

– Am dansat atât de bine, Pam. Am dansat bine.

– Oricît de mult te înțeleg, sper că n-ai avut de suferit, spuse Pam îngrijorată. Te dor picioarele? Blair ridică din umeri.

– Puțin. Nu mai mult ca de obicei.

Pam abordă cu precauție următorul subiect:

– Lui Sean i s-a făcut rău de îngrijorare pentru tine. Tropăia pe-aici ca un taur și era mort de frică să nu cazi, să nu te lovești și să ajungi la spital.

Blair pufni:

– Era doar furios, fiindcă n-am avut nevoie de sfaturile lui nesolicitate.

Buzele începură să-i tremure din nou.

– Cînd mi-ar fi folosit cel mai mult încurajările lui, el a urlat la mine. Atît despre relațiile în curs de formare. Cred c-am să rămîn doar încă o creștură pe răboj. Oricum, sînt convinsă că n-am însemnat pentru el mai mult de-atît.

– Nu spune asemenea prostii. Mă superi, Blair. Măcar o dată, ai de gînd să deschizi ochii? strigă Pam.

Blair o privi cu uimire. Niciodată, în toți anii de cînd se cunoșteau, nu-și auzise prietena vorbind

atît de categoric.

– Tipul e îndrăgostit de tine. Îndrăgostit la nebunie. Și dacă ai minte, ceea ce mă-ndolesc serios, fii mai atentă la el cînd îți spune. Își ieșise din minți de grija ta, nu dacă ai lua nenorocita aia de probă, ci dacă supraviețuiești. Și el și eu sîntem de acord că sănătatea ta e mai importantă, indiferent dacă o crezi sau nu. Era atît de tulburat, încît i-a telefonat lui George Silverton ca să...

– Lui George Silverton! exclamă Blair, întărîpînd-o. *Producătorul spectacolului, George Silverton?*

Și sări valvîrtej de pe pat.

Pam fu uimită de brusca revenire a lui Blair la viață. Făcu un pas înapoi, răspunzînd prudentă:

– Da.

– Și de unde-l cunoaște Sean Garrett pe George Silverton? întrebă Blair.

Pam își umezi nervoasă buzele. Turnase cumva gaz peste foc? Nu-i plăcea expresia sticlos-înghețată ce se forma peste ochii verzi ai lui Pam, nici poziția dreaptă, ca un vâtrai, a spatelui.

– A... i-a, ăă, lucrat o casă, anul trecut. S-au

împrietenit destul de strîns, cred, și...

- Nu contează, i-o reteză Blair, repezindu-se spre ușă s-o deschidă. Năvăli prin hol, cu Pam poticnindu-se grăbită pe urmele ei.

- Blair, stai. Nu te repezi. A...

- Știu ce-a făcut! strigă Blair peste umăr. Înjură zăvorul neascultător al ușii spre curte,

care nu voia să se deschidă. Apoi, ca soldatul unei armate răzbutătoare, străbătu curtea și intră în noua cameră ce se construia.

Sean stătea cu picioarele desfăcute, bătînd cu ciocanul cuie într-o scîndură. Întoarse capul, cînd o auzi năvălind prin deschizătura peretelui. Dintre buze îi ieșeau cîteva cuie. Andrew, care-și asista idolul, ridică privirea cu un zîmbet larg, care i se dizolvă într-o expresie de feamă cînd văzu că prima dragoste adevărată a vieții lui se zbîrlise de furie.

- Vreau să-ți vorbesc, anunță Blair, cu voce strîns controlată.

Fără grabă, Sean își scoase cuiele din gură.

- Nu acum, sînt ocupat.

- Acum! răcni ea, bătînd din picior.

Sprîncenele lui Sean se coborîră primejdios

peste ochii scînteietori.

- Sînt ocupat, repetă el, pe un ton tăios. În plus, nu cred că e nici locul, nici momentul să ne rezolvăm divergențele.

- Puțin îmi pasă ce crezi sau cine ne-aude.

- Ei bine, mie îmi pasă.

Pînă ca Blair să se dezmeticească, dădu drumul cuielei, care zăngăniră pe lespedea de beton, trînti ciocanul cu un zgomot puternic și se repezi spre ea, aruncînd-o peste umăr.

Aerul îi năvăli afară din plămîni cu un gîfuit, dar cînd își trase din nou respirația, zbieră:

- Lasă-mă jos, boules!

Se zbătu, dădu din picioare, zgîrie cu unghilele, îi lovi cu pumnii în spate, totul degeaba. Sean o plesni puternic peste crupă, atît de dureros, încît i se umplură ochii de lacrimi. Și le șterse, înainte ca Sean s-o arunce pe patul lui Pam și să trîntească ușa, rămînînd amîndoi închiși în cameră.

Blair se catapultă de pe pat, oprindu-se în fața lui cu minile proptite-n șolduri.

- Trebuia să fi știut că ai instinctele unui om al cavernei, ale unui barbar. Trebuia să iasă la iveală, mai devreme sau mai tîrziu.

– Nu eu am făcut o scenă, tu ai făcut-o! strigă el. Nu-mi cer scuze/că te-am cărat ca pe un sac de făină, fiindcă nici n-ai mai multă minte decât unul de-ăla. Chiar dacă nu te deranjează că Pam aude ce-avem de discutat, ar trebui să te gîndești la Andrew. Te adoră și, sincer să fiu, cred că greșește amarnic.

– Nu-mi ține tu mie predici despre cum mă comport, scuipe Blair. Vreau să știu doar un singur lucru.

Pieptul i se ridica și i se cobora, agitat. Își simțea sîngele clocotind în vene, năvălindu-i sub pleoape pentru a o face să vadă roșu înaintea ochilor, bubuindu-i în timpane, cu un vacarm înfiorător.

– I-ai telefonat sau nu lui George Silverton, azi-dimineață?

– Da, i-am telefonat.

Expresia nă i se schimbă. Vorbea cu glas calm.

– Ești prieten cu el?

– Da. Jucăm tenis cînd vine în weekend.

Răspunsurile lui succinte și sincere, în chip pervers, o înfuriau și mai mult.

– Mi-ai sabotat șansele de a fi distribuită în spectacol?

– Nu.

– Să nu mă minți! zbiră ea.

– Nu te mint! urlă și Sean.

– Ba minți! L-ai sunat pe Silverton și i-ai cerut, ca „prieten”, să n-o distribuie pe-o anume domnișoară Blair Simpson. Ce i-ai spus? Că risc să cad de pe picioare într-o seară, în timpul reprezentăției? Că sînt o dansatoare handicapată? Sau a fost ceva ca-ntr-o baie? Că eram actuala ta parteneră la pat și nu erai tocmai gata să-mi dai drumul înapoi la lucru? Ce i-ai spus?

Cuvintele ce se rostogoliră din gura lui Sean, cînd își răvăși părul cu o mîna, nu s-ar fi putut găsi decât pe pereții celor mai insalubre toalete publice. Stătea într-o poziție arogantă, cu mîinile-n șolduri și greutatea lăsată pe un picior, în timp ce o privea cu un amestec de uimire și dezgust.

– Chiar crezi asta? o întrebă în cele din urmă, cînd Blair începu să-i evite arsura albastră a ochilor. După ultimele zile pe are le-am trăit împreună, chiar crezi sincer că aș fi în stare de așa ceva?

Glasul i se ridicase, treptat, la nivelul unui muget. Își azvîrli capul pe spate, privind spre tavan, în timp ce-și trăgea adînc respirația, pentru a se reface și a-și înăbuși minia. Ochii i se închiseră, cînd expiră aerul într-un oftat greu, prelungit, coborînd capul.

– Nu, Blair, regret că te dezamăgesc, dar n-am făcut una ca asta. La o adică, numele tău nici n-a fost menționat. I-am telefonat lui George care, da, îmi este prieten. Știam că produce spectacolul ăla. L-am întrebat despre el. Am întrebat ce fel de spectacol este, încercînd să aflu cît de potrivit ar fi pentru tine. Atîta tot. Punct. Mă crezi sau nu. Țasta-i adevărul.

– Ei bine, nu te cred, răspunse Blair, spre surprinderea lui. Am dansat foarte bine. Am fost perfectă. Ceva anume m-a împiedicat să fiu selecționată, și n-a avut nimic de-a face cu performanța mea la probă.

– Și nici cu mine n-a avut. De ce ți-aș fi făcut una ca asta?

În glas i se simțea o nedumerire sinceră. Faptul că-l putea bănuși capabil de o asemenea mișcăvie era mai presus de înțelegerea lui.

Blair rîse fără chef.

– Cu reputația ta? Vorbești serios? Dacă nu din alt motiv, măcar ca să-ți garantezi o tovarășă-de-joacă-lunară internă.

O culoare lividă îi inundă trăsăturile colțuroase și făcu un pas amenințător spre ea.

– Ar trebui să te snopesc în bătaie, pentru că spui așa ceva.

– A, cu siguranță, s-ar potrivi stilului tău, ripostă Blair.

– Sau, mai bine, să te trîntesc pe patul ăsta și să fac amor cu tine pînă-ți bagi mințile-n cap sau cel puțin îți iau piuitul.

– Cucerire prin sex. Asta e? Asta ai încercat să faci în ultimele cîteva zile?

– Nu să cuceresc. Să înduplec. Să lămuiesc. Să conving. Să te conving că viața înseamnă mai mult decît să dansezi pe o scenă.

– Pentru mine, nui!

– A, ba da. Pentru tine. Ai dovedit în repetate rînduri, de vineri seară încoace, că făcînd dragoste cu mine poți atinge un extaz pe care dansul nu ți l-a dăruit niciodată.

– Nui!

– Ba da! Te-am văzut strălucind de împlinire. Te-am auzit torcînd de mulțumire. Radiînd de fericire ca un cuptor. Uită-te-acum la tine. Te-a făcut dansul atît de fericită, pe ziua de azi? Ai plîns de ți-au ieșit ochii. Și ce naiba ți s-a-nîmplat cu părul?

Năucită momentan de întrebarea pusă atît de brusc, în afara contextului, ridică mîna ca să-și pipăie părul, parcă pentru a înțelege ce era în neregulă cu el.

– L-am... Mi l-am ondulat.

– Adică, ai făcut asta anume? Întrebă el, fără tact.

Blair ridică bărbia, în defensivă.

– Așa, dă bine pe scenă. Mă face să par mai tînără.

– Mai tînără! Mda, arăți ca un guru tînăr.

– Nu-s obligată să te-ascult, replică ea, tropînd pe lîngă Sean, spre ușă.

Îi apucă brațul într-un pumn ca o capcană de oțel și o răsuci cu fața spre el.

– Ba da, spuse, printre dinții dezgoliți. De mult trebuia să-ți spună cineva cum stă treaba. Tu, Blair Simpson, ești cea mai egocentrică persoană

pe care am cunoscut-o în viața mea. Egoismul face parte din tine atît de intim, că nici nu-l vezi. E timpul să-ți dai seama.

Blair se zbătu să scape. Zadarnic.

– Crezi că ești singurul om din lume care a avut o înfrîngere? Ți-a dat vreodată viața garanții că va fi întotdeauna roză? Dacă n-ai să mai dansezi niciodată? Atunci? Numai asta va fi în viața ta? Ai să te-arunci în fața trenului, ca prietenul tău Cole?

– Dă-mi drumul, scriși ea, reușind în sfîrșit să-și smulgă brațul amorțit. Nu renunț pînă nu ating succesul.

– Cum? Ca dansatoare? L-ai atins. Ai avut douăzeci ani de carieră încununată de succes.

– Nu-i de-ajuns.

– Nu va fi niciodată de-ajuns, fiindcă mai există și alte nivele de succes și numai unele dintre ele au legătură cu celebritatea și cu belșugul. Altele, se leagă de a fi o ființă omenească iubitoare, caldă și sufletistă. Iar în privința asta, domnișoară Simpson, ești un eșec mizerabil.

Cuvintele o loviră ca o palmă în obraz, umplîndu-i, efectiv, ochii de lacrimi.

– Taci din gură!

– Nu, taci tu din gură și ascultă-mă. Nici o măsură de succes nu te va face vreodată fericită, fiindcă niciodată nu-ți va câștiga suficient încrederea că n-o să zboare pe fereastră. Încă mai jinduiești să fii acceptată. Și nu va conta cine te acceptă, fiindcă nu vei fi niciodată în stare să te accepți tu însăși. Asta-i problema cu tine, Blair. Nu ți place pe tine însăși.

Era prea aproape de adevăr, iar Blair, ca să se apere, azvîrlî în sus toate pavezele pe care le avea. Trebuia să transfere durerea, vinovăția.

– Cum îndrăznești să-mi ții predici despre ceva de care habar n-ai? Ce știi tu despre dezamăgiri și înfrîngeri? Stai aici, în cuibușorul tău de puf, și propovăduiești despre succes. Tot ce-ai atins vreodată, s-a prefăcut în aur. Ia zi-mi, Rege Mîdas, cînd ai cunoscut tu vreodată o zi de refuz și de dezamăgire?

– Acum opt ani, cînd am dat faliment și am pierdut totul.

Se lăsă o tăcere palpabilă. Tensiunea dezlănțuită a lui Sean se rostogoli peste Blair valuri-valuri, sufocînd-o. Dorise s-o amuțească. Acum o

amuțise, așa cum îl privea cu ochi goi, încercînd să asimileze ceea ce tocmai auzise.

– Faliment? Îngăimă ea.

– Stai jos.

Se supuse, fără vorbă, mergînd pînă la pat și lăsîndu-se să cadă pe acesta. Sean se duse la fereastră, privind afară, cu spatele spre Blair.

– Aveam treizeci de ani și construiam vile, și condomenii la stînga și la dreapta. Cum ai spus, nu puteam da greș. Dar am făcut-o. Totul a ieșit prost: investiții neinspirate, piață suprasaturată, chirii în creștere, bani puțini. Nimeni n-a cumpărat casele, nici condomeniile. Băncile cereau împrumuturile înapoi. Rămăsesem numai cu hainele de pe mine. Am intrat la Capitolul Unsprezece.

Investitorii și prietenii de la clubul country mi-au uitat numărul de telefon și ar fi vrut să-mi uite și numele. Oamenii se neliînesc cînd stau prin preajma cuiva care se dă la fund pentru a treia oară, ca și cum s-ar molipsi de boala lui contagioasă. Oricum, nu mai aveam o companie amuzantă. A trebuit să-mi vînd iahtul, X.K.E.-ul, Cadillac-ul, cei șase cai, racheta de tenis și bas-toanele de golf.

Rise.

– Nu glumesc. Chiar atât de rău ajunsesem. Din fericire, tatăl meu se reatrăsese cu câțiva ani în urmă. Nu-i plăcuse ce făceam cu firma de construcții de înaltă clasă, pe care el o clădise într-o viață de om. Și avea dreptate. Oricum, viitorul financiar al lui și al mamei era asigurat.

Cu ajutorul tribunalelor, am reușit să lichidez patrimoniul și să achit datoriile. Încet. Foarte încet. Dar majoritatea creditorilor au primit nouăzeci de cenți pe un dolar. M-am mutat aici și am luat-o de la început. Am lucrat timpărie. Am descoperit că-mi plăcea să muncesc cu mâinile, să construiesc.

Am adunat destui bani ca să-mi cumpăr casa și am lucrat la ea în weekend-uri. Apoi, am cumpărat alta și am vîndut-o, folosind-o pe a mea ca exemplu a ceea ce se poate face dintr-o casă atât de veche. Cred că poți reconstitui restul. Am avut mare noroc. Mi s-a oferit o a doua șansă și am reușit să n-o compromit.

Se întoarse s-o privească.

– Erai curioasă în legătură cu femeia cu care plănuiam să mă însor. A ieșit la o plimbare, cînd

s-a încurcat treaba, intrînd în panică la gîndul că se lega cu lanțuri de un soț care nu-și putea achita cotizațiile la club, necum contul ei de cheltuieli de la Bonwit.

– Te-a părăsit așa, pur și simplu?

În tot timpul povestirii, Blair rămăsese tăcută. Faptul de a afla că acel om care întruchipa succesul și siguranța de sine cunoscuse asemenea eșecuri și vulnerabilități, îi risipise toată furia, înlocuind-o cu un soi de uimire.

– Da, și în acel moment m-am bucurat s-o văd plecînd. Era o răspundere în minus pe capul meu. Dar m-am înfuriat ca toți dracii că a păstrat inelul de logodnă cu diamant. Plănuiam să-l vînd.

O undă de umor îi lumină ochii albaștri.

– N-ai mai văzut-o niciodată?

– A, ba da. Peste cîțiva ani, imediat după ce un bancher din Londra a părăsit-o pentru o divorțată mai bogată, a trecut pe-aici să mă vadă. A tras un șir de ooh-uri și aaah-uri la vederea caselor pe care le restaurasem. Eu tocmai cum-părasem Mercedes-ul și și-a plimbat peste el degetelele lacome. Times tocmai publicase un reportaj despre mine, în ediția de duminică. Rein-

să mai fiu vreodată fericit, dar totuși acum sînt mai fericit ca oricînd. Viața asta pe care o duc a fost complet neprevăzută. Pur și simplu mi-a căzut din senin în poală, ca o pară mălăiață.

Pam îi spusese ceva în sensul ăsta, în ziua cînd se mutase în apartamentul de deasupra garajului. Despre faptul că i se plănuia ceva minunat, ce nu putea nici măcar să ghicească.

– Îmi place munca pe care o fac. Mă mîndresc mult cu ea. Găsești o satisfacție tangibilă în a privi cum ia ceva formă sub minile mele. Niciodată n-am cunoscut genul ăsta de satisfacție, achiziționînd o parcelă de pămînt care nu însemna pentru mine nimic mai mult decît titlul de proprietate.

Îi ridică bărbia, pentru a o privi în față.

– Vorbesc ca un prost? Ca un sentimental?

Blair clătină din cap.

– Vorbești ca un om cu ambele picioare pe pămînt, care cunoaște valorile, pentru că le-a învățat pe pielea lui. Un supraviețuitor. Un om multumit de viața lui.

– În toate privințele, cu o singură excepție. Vieții mele îi lipsește un lucru vital, spuse el încet. Ridică părul care-i acoperea urechea, trecîndu-și

blaze în ascensune. Era moartă după căsutele mele îndrăgostite de orășelul meu. Amorezată de mine, și nu-și putea închipui cum de crezuse vîntul că nu era.

Blair nu-și ascunse repulsia.

– La toate astea, ce-ai spus?

– Nimic. I-am rîs în față și am trimis-o-n treaba ei îmbufnată. I-am urat succes la vînătoare. Din cele ștu, încă mai umblă după un soț bogat, cu încredințare pe ambele țevi.

Nu zîmbea de propria-i tentativă de a face haz, cînd veni să se așeze pe pat, lîngă Blair.

Luihd-o de mină, i-o depuse într-o palmă de-a lui, minunîndu-se de degetele subțiri și delicatele vene albastre de pe dosul acesteia.

– Cînd omul trăiește să atîngă vîrsta medie, Blair, trebuie să treacă prin frămîntări. Femeile își pierd soții și trebuie să intre pentru prima oară în cîmpul muncii; bărbații sînt concediați din cîte-un post la fabrică, unde au lucrat treizeci de ani, și trebuie să-și găsească altă slujbă; gospodinele trebuie să învingă inactivitatea, cînd copiii lor pleacă de-acasă.

Eu a trebuit s-o iau de la capăt. Nu plănuisem

mustața peste pavilionul fragil.

Involuntar, capul lui Blair căzu pe spate, iar ochii i se închiseră.

– Și care ar fi lucrul acela vital?

Era vag conștientă că Sean cobora trupurile amândurora în poziție culcată. Picioarele le stăteau în jos, peste marginea patului.

Croindu-și cu gura drum peste obrazul ei, spre a-i fura buzele, răspuse:

– O femeie care să mă iubească. Care să trăiască împreună cu mine și să-mi împărtășească viața. Cu care să rid și să fac dragoste.

Limba îi săgetă pe la colțul gurii ei, înainte de a luneca de-a lungul buzei de jos.

– Blair, azi ai fost lovită. Dacă puteam, te-aș fi cruțat de asta, dar poate e mai bine că s-a întâmplat așa.

Îi era greu să gândească, în timp ce limba lui sonda ușurel dincolo de buze, iar mâna începea să se joace cu nasturii bluzei, dar tonul lui conștient îi atinsese un nerv care n-o lăsa să se relaxeze complet.

– De ce mai bine? Întrebă ea.

– Fiindcă acum știi că ți-e mai ușor să accepți

viața de-aici. Acum poți uita de întoarcere.

Blair întoarse capul, desprinzându-și gura de sub a lui. Mîna care trăgea de nasturii bluzei fu prinsă de a ei și îndepărtată, în timp ce se ridica. Se răsuci din talie, pentru a-l privi.

– Nu știu nimic de soiul ăsta, Sean. Și nu uit nimic, cu atît mai puțin cariera mea.

Sean se ridică într-un cot. Blair continuă:

– De-o jumătate de oră îmi tot spui cît de minunate și rare sînt șansele a doua oară. Trebuie să-mi făuresc singură a doua șansă. Trebuie să mă întorc. De cum iau legătura cu Barney...

– Nu-mi vine să cred, mugi Sean, rostogolindu-se de pe pat și dîndu-și un pumn în palma opusă. Eu vorbeam despre o a doua șansă cu un alt fel de viață, nu cu același. Nu fi obtuză, Blair. Auzi numai ceea ce vrei să auzi și deformezi totul după cum îți convine ție.

– Auzi cine mă acuză că deformează lucrurile. Povestea pe care tocmai mi-ai spus-o se aplică la viața ta, Sean, nu la a mea.

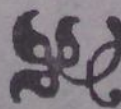
– Ar putea fi una și aceeași.

Simplitatea cu care vorbește o umplu de panică mai mult decît demonstrația de forță dinainte.

– Dar nu sînt. Nu acum, nu înainte de...
 – Nu înainte de a fi prea oioagă ca să mai dansezi? Poate chiar ca să mergi? strigă el de-a binelea.

Îi întoarse spatele și merse cu pași mari spre ușă, aproape smulgînd-o din țîrîni cînd o deschise.

– Ei bine, las-o baltă, păpușă. Lasă baltă gîndul să te întorci șontic-șontic la mine. N-am să te mai vreau eu, la vremea cînd vei fi prea bătută și doborîită ca să-i mai fii de folos cuiva.

Cuvintele de despărțire, aruncate peste umăr, se repetau în minte ca un cîntec satanic, alungîndu-i somnul. Se zvîrcolea pe canapea, ațîț de incomodă și pustie, după nopțile petrecute cu Sean. Dormiseră îmbrățișați ca două piese de puzzle, în patul lui spațios. Respirația sa îi încălzise urechea. Brațele sale o ocrotiseră. Mîinile lui...

Pam, laconică și dezaprobatoare, o adusese

acasă, spunînd că în următoarele cîteva zile era posibil să-i trebuiască mașina de rezervă. Își lua seră scurt rămas-bun. Pe Sean nu-l mai văzuse de cînd plecase din casa lui Pam. Îi auzise numai cadența furioasă a ciocanului, în timp ce-și descărca mînia pe nefericitele cuie.

Nu voia să recunoască, nici măcar în sinea ei, cît de mult avea să-i simtă lipsa. Căci hotărîse, în drum spre apartamentul de deasupra garajului, să se mute imediat înapoi în oraș. I-ar fi fost imposibil să trăiască în umbra casei lui, văzîndu-l încontinuu, cu antipatia trosnind între ei ca un arc electric, amenințînd să explodeze într-un infern care i-ar fi devorat pe amîndoi.

Începuse să-și împacheteze lucrurile după-amiază, de îndată ce Pam o adusese la apartament. A doua zi, avea să-i telefoneze și să-i explice de ce nu mai putea continua să predea cursurile de dans. Locul ei era în oraș, unde să fie găsită ușor dacă se ivea vreo ocazie, ca proba din ziua aceea. Barney, pe care-l anunțase în aceeași seară, intrase în extaz.

Al doilea lucru pe care nu voia să-l admită era durerea pulsîndă din amîndoi genunchii. La

început, tumultul emoțional al după-amiezei o împiedicase s-o observe, dar odată rămasă singură, durerea crescândă nu mai putuse fi negată. Își pusese alternativ comprese calde și pungi cu gheață, dar degeaba. Luase trei aspirine o dată, iar după două ore fusese nevoită să mai ia încă trei. Nici înjurăturile și nici lacrimile de enervare nu-i folosiseră la nimic. În ziua aceea, dansase din răspuț, fără să se abțină deloc. Trebuise să danseze de mai multe ori aceeași suită de mișcări repezi. Acum, plătea polița. Probabil că Sean ar fi fost mulțumit să afle că se simțea absolut bătută și doborâtă.

Sean, Sean, Sean. De ce râvnea la atingerea miinilor lui, la fel de pricepute s-o calmeze și s-o excite? De ce ținea după seducătoarea putere a gurii lui, sub mustața aceea luxuriantă? De ce jinduiau miinile ei să-i frămînte mușchii de pe spate, degetele să i se înlanțuiască prin părul de pe piept, buzele să simtă gustul esenței lui distincte, trupul să...

– La dracu'! Își blestemă ea lacrimile care-i umpleau ochii. De ce plîngea după el mai mult decît din cauza genunchilor vătămați? Muștrările

lui fuseseră mult mai greu de îndurat, decît respingerea la probă. De ce?

Exista un singur răspuns, și nu era pregătită să-l recunoască.

Telefonul îi sună strident lîngă ureche, smulgînd-o din somn. Gemu, îngropîndu-și fața în pernă. Durase atîta timp pînă să adoarmă. Cum îndrăznea cineva s-o trezească în zorii zilei, după o asemenea noapte?

Telefonul sună din nou.

Își deschise ochii cu forța și văzu că era mai tîrziu decît crezuse inițial. Ceasul arăta zece și cîteva minute.

Avea brațul încurcat în așternut și se chinui, cu mișcări neordonate, să și-l elibereze pentru a răspunde la telefonul care continua să sune ascuțit.

– Ține-ți caii, bodogăni, ridicînd receptorul din furcă și ducîndu-l la ureche.

– Blair!

Glasul pe care dorea cel mai mult să-l audă. Glasul care o bîntuise toată noaptea, acum îi vorbea, dar...

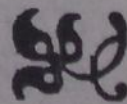
- *Blair?* strigă el, nerăbdător.
- D... da? Sean? Ce...
- Pam e la tine?

Buimacă, privi în jur, aproape crezînd că avea s-o găsească pe Pam acolo.

- Nu, de ce? N-a...
- Ai văzut-o? Știi unde-ar putea să fie? Întrebă el, repezit.
- M-am...

Nu se mira că încă mai era furios, dar nu-i stătea în fire să-i telefoneze pentru a o brusca intenționat.

- Sean, s-a-ntîmplat ceva?
- Trebuie s-o gălesc pe Pam sau pe Joe. Andrew a avut un accident. E rănit.

Capitolul 10

Privi în gol, clipind din ochi prostește.

- Un accident...? Ce...
- Lucram la ei pe acoperiș. S-a urcat pe scară, ca să-mi aducă un sac de cuie. Drăcia a alunecat, iar el a căzut. S-a lovit cu capul de lespede. A leșinat și e plin de sînge.

Blair își apăsă peste buze o mîină tremurătoare. Andrew - inteligentul, vivacele Andrew - leșinat și plin de sînge? Nu, nu.

– S-a... s-a mișcat? A... ai chemat o ambulanță?

– Nu, nu s-a mișcat, și da, am chemat o ambulanță. Vine încoace. Pam a plecat cu ceilalți copii, cam acum o oră. Pe Joe îl cheamă sergentul, prin ne-am putea întâlni la spital.

Pam! Inima lui Blair se strânse, la gândul efectului asupra lui Pam, dacă Andrew era rănit grav sau... Își încleștă mâna pe piept, imaginându-și durerea prietenei sale. Sean spuse:

– Trebuie s-o găsec.

Telefonul îi amuți în mână.

Doamne, rogu-te, nu, se tîngui ea tăcută. Nu Andrew. Nu Pam. Va fi bine. Trebuie. Sean e acolo. Sean o să... Sean! E singur, disperat. Îl adoră pe băiatul ăla.

Activată de o mînă nevăzută și stăruitoare, sări din pat, tipînd de durere cînd contactul dur cu podeaua i se propagă prin gambă, lovind-o în rotule. Icnii, încercînd să se ferească de rachetele durerii ce amenința s-o amețească.

Mergînd pe bîjbite pînă la birou, găsi un șort și un tricou. Își îndesă picioarele într-o pereche de

sandale și, neluînd în seamă durerea, se repezi pe ușă afară, coborînd scara.

– Of, la naiba! Camioneta.

În locul unde se așteptase să vadă Mercedes-ul lui Sean, era parcată relicva aceea motorizată. Nu avu timp să se lamenteze.

Ajunghînd la treapta de jos, sări spre mașina veche și deschise portiera. Sean îi spusese că ținea întotdeauna o cheie de rezervă sub scaun și, fără a se gîndi la mîndria care se afla tot acolo, o găsi cu degetele în cîteva secunde. O introduse în contact și, rugîndu-se să-și aducă aminte cum se conducea o mașină cu transmisie standard, o răsuci. Nimic.

– Fir-ai a dracu'! Înjură ea. Hai, pornește odată, mașină idioată!

Apăsă alternativ cu picioarele pe ambreiaj și accelerator, dar degeaba.

Își rezemă fruntea pe volan, lăsîndu-se în voia lacrimilor care amenințaseră de cînd auzise glasul lui Sean la telefon. Ridicînd capul, apucă volanul cu ambele mîini și îl zgîlții.

– Trebuie să ajung la el. Trebuie! Și-acum, lua-te-ar naiba, pornește! urlă ea. Toată durerea de

inimă, frustrarea, chinul și deznădejdea, șiroiau în acel blestem. Pornește!

Dînd camionetei o ultimă șansă zadarnică, Blair deschise portiera. Privi în jur, înnebunită, fără speranță, frîgîndu-și miinile de neputință. Ochii ei scrutară curtea dosnică a lui Sean și, ca și cum i-ar fi indicat-o o inscripție de neon, creierul ei înregistră aleea care pornea pe lîngă casă.

– Scurtătura, șopti.

Scurtătura lui Andrew. Se lăudase cu ea, spunîndu-i cum bătătorise deja o cărare prin curți și alei, pentru a străbate cvartalele dintre casa lui Pam și cea a lui Sean.

Împinsă de o forță internă, Blair o luă la fugă pe alee. Nu se gîndi la durerea ce-i străpungea genunchii prin coapse, pînă în organele vitale, de-a lungul coloanei vertebrale, spre creier. Într-adevăr, nici măcar n-o simțea.

Micul și dragul Andrew. O iubea. Pam îi spusese. Pam, cea mai bună prietenă a ei. Pam, căreia îi ridiculizase de-atîtea ori sfaturile înțelepte și bunul-simț, se putea confrunta cu o criză. Întotdeauna se bazase pe puterea lui Pam. Era timpul să se achite. Îi spusese vreodată cît de mult îi

prețuia prietenia? Și Sean. Și el o iubea. Sau o iubise, pînă cînd ea îi respinsese dragostea. Nu renunța la mine, Sean. Nu încă. Te rog.

Alergă prin alei și curți dosnice. Nu-i păsa de privirile curioase ale oamenilor care lucrau în grădini sau se întreprueau din treburile gospodărești pentru a privi pe fereastră spre femeia ce fugea mîncînd pămîntul. Goana ei nu putea fi confundată cu un jogging oarecare.

Nu vedea buruienile care o plesneau peste pulpele goale, nici pietrele ce-i învinețeau tălpile. Îi vedea numai pe Sean, ieșind din apa mării, gol și viu, și radiind de viață, emanînd o încredere pe care o putea împărți cu ea.

Nu auzea respirația gîfîită ce-i ieșea din piept. Risul lui Sean îi bubuia în urechi, după ritmul pașilor; șoaptele lui de iubire erau motivul de la baza bățăilor inimii. Cuvintele acelea deveniseră un balsam pentru spiritul ei zdrobit.

Transpirația ce-i șiroia pe trup în mii de pirliăse dezordonate trecea neobservată. În schimb, simțea mîngîierile lui Sean, tandre și drăgăstoase, puternice și încurajatoare.

Cum se crezuse în stare să trăiască fără tot

ceea ce avea el să-i dăruiască? Trebuia să ajungă la el, să-i spună, să-i arate că putea fi iubitoare și sufletistă. Și ea iubea, și ea ținea la el. Acela putea fi singurul moment din viață când avea nevoie de ea. Nu putea – nu trebuie – să-l lase de izbeliște. Fugii încă o stradă, numai.

Picioarele îi pompară mai repede, lucrând ca pistoanele unei mașinării bine unse. Distingea structura scheletică a acoperișului la care lucra-se Sean. *Doamne-Ți mulțumesc. Ți mulțumesc, Doamne. Aproape am ajuns*, se rugă ea, în timp ce alerga pe ultimii metri.

Năvăli prin gardul viu al casei aflate vizavi de cea a familiei Delgado. Apoi, totul începu să se deruleze cu încetinitorul. Blair îi văzu – Sean, Pam și Joe – adunați în jurul lui Andrew. Băiatul stătea șezat pe treapta verandei din față, cu un panament înșingherat pe frunte. Era bine? Nu era? N-ar fi stat așezat...

Joe ridică privirea. De foarte departe, după cum i se părea, îl auzi strigând:

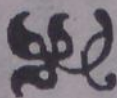
– Blair!

Pam și Sean se întoarseră spre ea, cu mișcările plutitoare ale unor personaje de vis. Uimirea

și groaza le schimonosiră fețele în grimase hide. O luară la fugă spre ea, dar fără să înainteze. Își văzu propriul nume articulat de buzele lui Sean, dar nu auzi nici un sunet.

Nu știa că fugea ghemuită, cu genunchii îndoiți într-un unghi hidos, abia susținându-i trupul. Simți o bufnitură surdă, când se prăbuși, lovind trotuarul. Coborî privirea, surprinsă să se pome-nească pe asfaltul încins.

Apoi, pentru prima oară în viața ei, leșină.

– Categoric, nu!

– Dar, Pam...

– Scutește-mă cu „dar Pam”-urile. Ți-am spus că această casă ți-e deschisă, dacă vrei să te restabilești aici. Am să-ți car ploștile. Am să-ți fac de mâncare, îți spăl hainele, orice. Dar nu te mut din apartamentul ăla.

– Halal prietenă, se plînsese Blair, stînd așezată în capul oaselor, în pat.

Trecuseră patru zile de la accidentul lui An-

drew. Băiatul era bine, arborînd mîndru un bandaj mare pe frunte. Blair progresase pînă la a sta așezată, cu o pernă sub genunchi. În dimineața aceea, refuzase să ia analgezicele prescrise de medic. Genunchii n-o mai dureau aproape deloc, și sărbătorise cerîndu-i lui Pam s-o îmbrace într-o bluză și o pereche de pantaloni.

Pam o instalase într-o cămăruță prea mică pentru un dormitor, dar prea mare pentru a fi calificată ca debara. Servea drept cameră de cusut și depozitare. Cum înghesuisese Joe acolo patul de două persoane, Blair n-avea să știe niciodată. Cînd își revenise din leșin, doborîtă de durere, zăcea în el. Timp de două zile, durerile chinuiau toare o făcuseră să nu observe împrejurimile. În ajun, bănuise că avea să supraviețuiască. Azi, era sigură.

— Îți sînt prietenă. Aș avea încredere să te las singură cu soțul meu o săptămînă, știind că nu s-ar întîmpla nimic, dar n-am să-ți spăl rufele murdare. Dacă vrei să pleci din apartamentul lui Sean, din viața lui, atunci tu îți plătești chiria și-i predai cheia. Nu eu.

Pam se apropie de un scaun, singura piesă

de mobilier care mai era în cameră, și se trînti pe el, încruntîndu-se exasperată la prietena ei.

— Voi doi mă înnebuniți de cap, știați? Evită partea asta din casă, de parcă am avea cu toții ciumă sau nu știu ce. Vine să lucreze la camera adăugită. Pleacă. Mîrîie la oricine-i stă în cale. Arată ca dracu', aproape la fel de rău ca tine.

— Multumesc, îi reteză Blair tirada.

— Crede că-l disprețuiești...

— Disprețuiesc...

— A, da. Judecă aproape la fel de rațional ca și tine, în ultimul timp. De vreme ce ți-ai distrus genunchii alergînd să-l ajuți pe Andrew, presupune, în mod firesc, că niciodată n-ai să-l ierți, pentru că ți-a telefonat în dimineața aia.

— Asta-i o nebunie.

— Nebunie, cică! se adresă Pam tavanului.

Acum înțelegi cu ce fel de smintîți avem de-a face de patru zile? Iar tu nu vrei să te vadă așa, fiindcă a spus — la nervi — că nu vrea să te-ntorci la el oloagă. Ei bine, eu m-am săturat, sări Pam în picioare. Cum am spus, casa mea, familia mea, eu, îți stăm la dispoziție pînă te pui pe picioare, dar mi-am dat demisia din rolul de Cupidon sau

Venus, sau pe care l-oi fi jucat.

Plesnind de îndreptăţită indignare, merse cu paşi mari la uşă.

– Apropo, a telefonat mama ta ca să întrebe dacă ai ceva de comentat despre ce ţi-a spus doctorul. Te mai sună ea, într-o zi, două.

Blair întinse mîna, cu o expresie rugătoare în ochi.

– Pam?

Cealaltă se pleoşti şi reveni lîngă pat, să-i ia mîna întinsă.

– Îţi mulţumesc pentru tot.

– Ce te-a împins să faci exhibiţia aia tîmpită, Blair? Ştiai că, fugind pînă aici aşa, îţi faci praf picioarele.

Blair ridică din umeri, îşi trase nasul şi privi ochii îngrijoraţi ai lui Pam.

– Te iubesc.

Pam avea şi ea lacrimi în ochi.

– Şi eu te iubesc.

Următoarele cîteva momente fură pline de emoţie. Apoi, Pam spuse încet şi cu tărie:

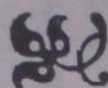
– Lasă-mă să-l chem pe Sean aici, la tine.

Blair clătină din cap.

– Nu. E mai bine aşa.

– Crezi tu că e mai bine aşa, lăsa Pam capul în piept.

Cu aceste cuvinte, plecă, vizibil nedumerită de ceea ce considera ea a fi neghiobie curată din partea unora care-ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

– Intră! strigă Blair, cînd cineva îi bătu la uşă, în aceeaşi după-amiază.

Se aştepta să-l vadă pe vreunul dintre copii, cu încă o creaţie sentimentală făcută cu creioanele pe o hîrtie de Manila. Colecţia ei de asemenea ofrande artistice, cu subiecte cunoscute numai autorilor, număra acum optsprezece piese. Avea deja pregătită pe buze exclamaţia de surpriză şi laudă. Aceasta muri subit, cînd pe uşă intră Sean.

Cîteva lungi momente, patru ochi flămînzii se ospătară. Căutînd urmele suferinţei, se cercetară îndelung. Diagnosticul fiecăruia fu acela că fizi-

cește o duceau bine, dar ridurile de încordare și ochii duși în fundul capului atestau o maladiе emoțională ce refuza să se vindece.

– Pam a zis că vrei să mă vezi, spuse el încet.

Abia încăpea între picioarele patului și ușă.
– A zis...

Blair își stăpini negația. Turbulența din ochii lui era dureroasă la vedere. Avea atîta nevoie să fie iertat, absolvit de vina de a-i fi provocat cel mai recent neajuns. O clipă, ochii ei coborîră spre degetele albe, înlănțuite, din poală.

– Da, am... am... a zis că te învinuiești singur pentru asta.

Coborî mîna, atingîndu-și genunchii.

– Sean, nu trebuie.

– Ba da, stăruie el, chinuit. Dacă nu-i ceream lui Andrew cuiele alea, acum n-ar avea cusături la cap; dacă nu-ți telefonam ție s-o cauți pe Pam, n-ai fi aici, torturată de dureri nemăritate și...

– Nu am dureri. Nu mai am. Și, dacă de data asta îl ascult pe doctor, nici n-o să mai am. Nu numai fuga pînă acasă la Pam m-a adus în

Prețul paradisului

halul ăsta jalnic, rîse ea ușurel. S-au combinat mai multe lucruri. Și, că tot veni vorba, mă preveniseși împotriva tuturor.

Îi provocă un infim zîmbet, dar Sean nu era gata să se reabiliteze.

– Slavă Domnului că Andrew leșinase, doar fiindcă-și pierduse suflul. Am crezut că era inconștient datorită loviturii la cap. Pînă a ajuns Joe aici, își recăpătase luciditatea. Cînd a sosit și Pam, ne-a certat că opriserăm sîngele cu unul dintre cele mai bune prosoape ale ei. În timp ce ea și eu... în timp ce avea grijă de tine, Joe l-a dus la urgență, pentru alea trei cusături.

Blair rîse.

– Pam a zis c-o să putrezească bandajul, pînă se îndură să și-l scoată.

– Aș vrea să fie și cu tine la fel de simplu, replică el cu glas scăzut. Ce zice medicul?

Știa. Îl acostase la plecarea din casa Delgado. Pam chemase doctorul de îndată ce ea și Sean o dezbrăcaseră pe Blair și o pusese în pat. Ce-ruse să vină medicul în Tideland, Blair nefiind aptă să se deplaseze la New York. Acesta acceptase, dar contra unei taxe exorbitante.

Cînd doctorul îi spusese lui Sean, politician dar ferm, că-și respecta prea mult meseria pentru a discuta starea unei paciente cu un străin, Sean nu se sfiise să-i răspundă exact cît de străin era și că, dacă-și respecta viața la fel de mult ca meseria, ar fi făcut bine să-și dea drumul la gură. Înghițindu-și saliva pe sub pumnul de fier, care-i strîngea cravata Cardin ca un ștreang, medicul îi spusese la ce se putea aștepta Blair pentru următoarele cîteva luni.

– N-am voie să umblu, nici să mă ridic în picioare, timp de două săptămîni, după care pot începe să parcurg distanțe scurte, mărindu-le treptat. Trebuie să mă duc la spital de cîteva ori pe săptămîină, pentru tratamente cu ultrasunete. Mi-a mai recomandat și injecții cu cortizon, dar nu reau să le fac. Și refuz să iau analgezice, încheie a, încăpățînată.

Nu-i luă în seamă pufnetul dezaprobat, continuînd:

– În circa o lună, va mai analiza situația. Vocea i se schimbă.

– Dacă totul se vindecă bine, pot începe să-mi refac puterile. Dacă nu, urmă ea ursuză,

s-ar putea să trebuiască să mă operez. Asta ar implica luni întregi de terapie și, mai mult decît probabil, n-am să mai pot dansa niciodată. Cel puțin, nu profesional.

Sean tăcu un moment. Pronosticul se potrivea ad litteram cu cel al medicului. O privi, în timp ce trăgea de un fir deșirat al cuverturii.

– Și dacă-ți faci operația asta, cu tot ce presupune, ai să fii distrusă?

– Da.

Blair continua să privească în jos, așa că nu văzu expresia chinuită, care-i sfîșie chipul deja descompus, al lui Sean.

– Înțeleg.

– Fiindcă ai spus că n-ai să mă mai dorești, dacă nu sînt bună pentru nimeni altcineva. Dacă eram...

– Blair! exclamă el, ocolind patul pentru a cădea în genunchi lîngă ea. De-asta ai fi nemîngîiată? Fiindcă-ți închipui că nu te mai doresc?

Blair dădu din cap.

– Aș fi o epavă fizică, Sean. Ar trebui să fiu îngrijită, aș avea cicatrice, ar trebui să folosesc un scaun cu roțile pînă...

- Blair, Blair, își îngropă el capul în poala ei. Nu-mi pasă nici dac-ar trebui să te tirăști pe burtă. Te voi dori întotdeauna.
- Dar ai spus...

Sean saltă capul, vizibil chinuit.

- Iartă-mă! De-un milion de ori, de-atunci încocoace, mi-am blestemat darul vorbirii pentru că-ți spusesem un lucru atât de crud. Eram furios, frustrat, te iubeam atât de mult. Încît îmi venea să mor, și muream fiindcă dragostea mea nu-ți era de ajuns.

Blair îi cuprinse cu mâinile capul auriu, cufundîndu-și degetele în părul ca lîna.

- Este, este, spuse ea, cu un sentiment de deznădejde. Am fost atât de proastă, Sean. Răsfățată și egoistă. Iartă-mă că nu ți-am acceptat iubirea, că n-am știut cum să te iubesc la rîndul meu. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată. Mă temeam de orice alt angajament, în afara dansului. Pe asta îl cunoșteam. Aștia îi puteam face față. Cu tine, am găsit un liman despre care nu știam că există. Dacă sfîrșirea genunchilor este singurul mod în care îl pot atinge, atunci e într-adevăr un preț foarte mic de plătit.

Prețul paradisului

Degetele lui mari, înăsprite de muncă, îi mințgîlară tîmpla.

- Iubito, sper să dansezi din nou. Vreau să dansezi. Niciodată să nu crezi că aș vrea să te oprești, din alt motiv decît dacă ți-ar face rău. Cînd te-am văzut căzînd, zăcînd acolo pe asfalt, am crezut c-aveam să mor, Blair.

- Știu că ți-ar plăcea să mă vezi dansînd iarăși, zîmbi ea, urmărindu-i cu degetul brazda ce-i împodobeia bărbia; apoi, vîrfu degetului se desfătă cu atingerea țepoasă a mustății. Dacă nu altceva, aș fi una dintre cele mai bune instructoare de pe Coasta de Est. Și, să nu uităm, am atîc școala de dans. Poate va trebui s-o suspend un timp, dar de îndată ce voi putea...

Sean îi depuse un deget pe buze.

- Nu deveni prea ambițioasă. Nu vreau să mai fii niciodată dezamăgită.
- N-am să fiu, îți promit. Atîta timp cît te am pe tine.

- Mă ai.

Îi sărută ușurel gura, apoi gîtul, sinii, prin bluză, abdomenul. Descria dîre slabe, își însemna teritoriul, se asigura că era reală și întreagă, și

că-l iubea.

Cînd Blair încercă să vorbească, respirația îi ieși în rafale scurte, vraja gurii lui avînd un efect dramatic asupra facultăților ei fizice.

- Părinții mei vor fi... dezamăgiți.
- De ce? o privi Sean întrebător.

Blair își coborî ochii, pentru a-i studia cusătura gulerului.

- Păi, sînt oameni de modă veche. N-au știut nimic despre Cole. Nu cred că mi-ar... că ne-ar aproba...

- Să trăim împreună? În sensul ăsta, și eu sînt de modă veche.

Aceste cuvinte calme îi izbîră inima cu forța unui trăsnet. Îi întîlni ochii albaștri și sinceri, cu ai ei, verzi și grei de lacrimi.

- N-am trăit niciodată cu o femeie, Blair. Privilegiul ăsta anume a fost rezervat pentru soția mea. Cel puțin, sper că tu îl vei găsi un privilegiu. La fel cum sper să consimți a fi soția mea.

Ea dădu din cap, dornică.

- Da, da.

Strecurîndu-și un braț pe sub genunchii ei și pe celălalt sub spate, Sean o ridică din pat.

încrezătoare, Blair își împreună brațele pe după gîtul lui.

- Unde mergem? întrebă ea, lăsîndu-și capul pe umărul său.
- Acasă, răspuse el încetișor.

În hol, trecură pe lîngă Pam care zîmbea complice.

- A fost minunat. Te descurci din ce în ce mai bine, murmură glasul cel languros.

Mîini puternice o întoarseră de pe burtă pe spate, potrivit pernele sub ea. Un sărut scurt i se depuse pe vîrfurile nasului.

- Ar fi și cazul. Două masaje pe zi, de cînd ne-am căsătorit. Crezi că am stabilit vreun record?

- Sînt convinsă că da.

Ochii verzi străluciră spre el.

- Dar nu cu masajele.

Săltă capul, pentru un sărut mai mulțumitor.

Era a cincea noapte a lor, ca soț și soție. Blair

se instalase complet în casă și se întreba cum ar fi putut vreodată să fie fericită locuind în altă parte. Sean o ducea dintr-o cameră în alta, în sus și-n jos pe scări, fără să se plîngă și fără să-i ia în seamă neconveniențele scuze pentru inconvenientul necesar. Nu-l considera ca atare. Faptul de a sta culcați împreună în patul care atîția ani rămăsese neîmpărțit cu nimeni nu era decît una dintre nenumăratele plăceri pe care le-o oferea acum viața.

Punînd în sfîrșit capăt sărutului, Sean o studie îndelung.

– Miine, te scot afară, la soare. Ești cam palidă.

– Într-un loc privat, spuse ea ștregărește, trăgîndu-și în jos cearceaful de pe sîni.

– De ce? Își îngustă Sean suspicios ochii.

– Ca să mă pot bronză peste tot. Doar nu vrei să am dîre albe și urîte, nu?

Și flutură cochet din gene.

Aplecîndu-se să-și apropie gura de urechea ei, Sean spuse tărăgănat:

– Dacă ar fi după mine, nu te-ai mai bronză deloc, iar eu aș ajunge cu bucle arse de soare.

Rîse de expresia ei înțepată, pe care o știa a fi falsă, și o sărută apăsător.

– Am auzit cumva telefonul sunînd adineauri? întrebă ea cu suflul la gură, cînd Sean o eliberă. Scosese aparatul din dormitor, pentru ca Blair să se poată odihni o oră în fiecare după-amiază. Numai cînd trebuia să plece îl introducea în priză de lîngă pat, ca să-i fie accesibil în caz de urgență.

– A sunat Barney.

– Și?

– L-am spus să se ducă dracului.

Blair rîse.

– Îl caut eu, într-o zi, două. Se simte jignit, probabil.

Sean nu era îngrijorat că va discuta cu agentul. Blair îl convinsese că nu ținea să danseze din nou, pînă nu se asigura că picioarele suportau efortul, iar atunci, numai dacă toate celelalte zone ale vieții beneficiau de prioritatea cuvenită. Mai avea cîteva zile pînă să poată umbla pe picioare. Nu se pribeau cu nimic.

– A telefonat Andrew, ca să spună că el, Angela și Mandy au colorat desenele de la nuntă.

Ai lui e cel mai bun, fiindcă în cel al Angelei tu ești mai înaltă decât mine, iar Mandy a vărsat peste al ei Kool-Aid.

Riseră. Lui Blair îi plăcea enorm vibrația sunetului în ureche, așa cum o ținea Sean îmbrățișată.

– Au dat telefon și părinții tăi, ca să anunțe că au ajuns cu bine acasă și să se intereseze de starea ta.

O mângâie pe abdomen, alene, fără patimă, doar cu tandră posesivitate.

– Erau foarte necăjiți de posibilitatea să nu mai dansezi. Mama ta mi-a spus la nuntă că de mândri au fost întotdeauna de tine. Și să știi că sînt, Blair. Numai că n-au exprimat-o niciodată prin viu grai. Au și eu slăbiciunile lor, ca toți oamenii, n-au putut să nu simtă dorul de tine și să-și dorească să fi trăit mai aproape de ei, așa că dușmăneau ceea ce te îndepărtase.

Blair își șterse ochii de părul lui de pe piept, umezindu-i cu lacrimi.

– Chiar a spus că sînt mîndri de mine?
Sean dădu din cap. Cu un efort conștient, Blair își alungă lacrimile. Dorea să privească

înainte, nu în urmă.

– M-am bucurat să-i văd. Erau fericiți că, în sfîrșit, mă mărit. Și, desigur, i-ai impresionat cum nu se poate mai mult.

Îi sărută sub bărbie.

– Părinții mei, care nu prea pot crede că în sfîrșit am convins pe cineva să mă ia de bărbat, consideră că ești fie handicapată mintal, fie o sfîntă. Te-au îndrăgît de la prima vedere și mi-au spus ce frumoasă ești. Eu am considerat că a fost o nuntă extraordinară, ținînd seama că Pam și cu mine am pregătit totul într-o singură săptămînă.

– Cam stranie nuntă, cu mireasa stînd jos în tot timpul ceremoniei.

– Și culcată în tot timpul lunii de miere.

Blair îi împinse umărul, chipurile consternată.

– Tu niciodată nu te gîndești la altceva?

– Nu, de cînd te-ai instalat cu locuința.

Se săltă într-un cot să-l vadă mai bine, răs-firîndu-i cu degete drăgăstoase părul des.

– Trebuie să spun că ai dat dovadă de un autocontrol magnific, dormind în celălalt dormitor toată săptămîna dinaintea nunții.

– Cred că merit cel puțin o Medalie de Onoare, rîse Sean, cuibărind-o înșă la pieptul lui, înaintea de a adăuga încet: Voiam ca mariajul nostru să fie neîntinut. Voiam să știu că te iubesc din mult mai multe motive, decît efectul tău asupra libidoului meu. Și, la fel cum s-a întîmplat tot timpul de cînd te-am cunoscut, mă temeam să nu-ți fac vreun rău.

Își aplecă capul, ca s-o sărute dulce pe buze, dar, după cîteva momente, sărutul începu să se transforme în altceva. Mîrîi, cu gura lipită de a ei:

– Acum înșă, că ești nevasta mea, păzea, doamnă Garrett!

– M-ai prins într-un dezavantaj teribil. Nici măcar să fug de tine nu pot.

Rîsul lui i se revărsă pe obraz, ca o rafală de aer cald, în timp ce o cuprindea cu brațele.

– Mă bucur să aflu. Mult ți-a trebuit că să te convingi că te iubesc.

Buzele delicate și dinții sîcîitori îi presărară gîtul cu mărunte sărutări drăgăstoase.

– Eram cu mintea și inima în altă parte. Am avut nevoie de timp, ca să-mi distrag atenția dintr-acolo. Și cînd în sfîrșit am început să te

ascult, ceea ce-ai spus m-a speriat. Îmi cerea atît de mult. Nu eram sigură că aș fi fost în stare.

– Și acum?

– Acum, să te iubesc și să te fac fericit e cea mai interesantă provocare cu care m-am confruntat în viața mea.

Buzele lui îi înfierară tîmpla cu un mesaj arzător.

– Te iubesc, Blair.

– Te iubesc, Sean Garrett.

Începu să chicotească, făcînd-o să-și ridice capul pentru a o privi.

– Ce-ai găsit de rîs?

– Trebuie să știi cît de mult te iubesc, dacă sînt dispusă să trec prin viață cu un nume ca Blair Garrett.

– Am avut întotdeauna o fire poetică.

Blair redeveni serioasă, privindu-l cu interes în timp ce el îi prindea între dinți degetul hoinar.

– Sean, ești sigur că nu-ți răpesc prea mult timp în săptămînile astea cînd sînt invalidă? Nu vreau să-ți neglijezi munca.

– Sînt cu toate lucrările la zi, în afară de camera suplimentară de la familia Delgado, iar pe aia o

finisează meseriași calificați. Eu îi supraveghez doar. Ceilalți clienți cu care am contracte au fost înțelegători cu un om care dorește să-și ia câteva săptămâni libere pentru luna de miere. În plus, nu îndrăznesc să te las singură prea multă vreme. Poate te hotărăști să-l chemi pe masorul ăla tânăr și proaspăt de la Y. Sint sigur că-l mănâncă minile să și le pună pe una care arată ca tine.

– Niciodată nu m-ar amenința atât cât m-ai amenințat tu. Mare tupeu ai mai avut, în ziua aia. Ce te-a îndemnat s-o faci?

Sean zîmbi.

– Trebuia să te ating. Mai întâi, ca să văd dacă aveai cât de cât substanță, sau nu erai decît o plămuire a imaginației mele depravate. Semănai mult cu o mică vedenie eterică, în ciuda scînteilor care-ți țîșneau din ochii verzi. Apoi, m-a învins pofta animalică pură. Voiam să te ating peste tot. Își plimbă mustața peste clavicula ei.

– Și încă n-am trecut peste accesul ăla de poftă.

O sărută profund, frecîndu-și limba de a ei, cu ardore crescîndă. Toată dulceața iubirii pentru el o inundă, pînă ajunse s-o înece. Scăpă de fer-

voarea gurii lui și-l trase capul în jos, strîngîndu-l posesiv peste sîni.

– Sean, Sean, șopti. Te iubesc atât de mult, încît m-apucă spaima.

Sean se zbătu să scape din minile ei frenetice, pentru a o privi. Ochii lui albaștri o sfredeleau pînă-n adîncul sufletului.

– De ce? De ce, Blair?

– Fiindcă s-ar putea să te pierd.

Expresia i se îmbîlzi, și-i mîngîie buzele cu degetul mare.

– Nu. Niciodată. Nu și dacă am și eu un cuvînt de spus.

– lubește-mă! Îl imploră Blair.

Nu-i trebuia și o a doua invitație. Ochii începură să navigheze peste fiecare părticică din trupul ei. Le simțea fierbințeala pe piele, în timp ce-i privea sîni, poposind asupra sfîrcurilor. Degetele i se desfătau cu atingera ei. Camea lui Blair reacționa cu generozitate. Ochii lui lunecară și mai jos, peste abdomen și ombilic. Textura pielii și puful alb, cu care era presărată, cunoșteau adorația degetelor lui mîngîietoare.

– Delicioasă, șopti, cînd ajunse cu ochii la

delta închisă ce-i ascundea feminitatea.

– Atinge-mă.

Rugămintea ei era o declarație de dragoste, la fel ca mângâierile lui intime, iscoditoare.

– Aici?

– Da, da, da. O, Sean...

– Ești atât de frumoasă, atât de delicată. De dulce...

Limba lui îi pictă sfîrcurile cu rouă, înainte de a i le sorbi cu buzele. Gura gusta bucățele de piele ce se topeau sub buze, pînă fu complet consumată de dorința febrilă de el.

– Sean, lasă-mă să...

Sean țipă ușor, cînd un fior de voluptate îi zgudui tot trupul. Recită o litanie de cuvinte drăgăstoase, în timp ce Blair îl iubea cu totală dăruire. Apoi, se încordă, într-o supremă reținere, și scrișni:

– Blair, acum ori...

Fu binevenit în strînsa căldură fluidă a trupului ei drag.

– Ahhh, Sean dragostea mea.
O gură arzătoare îi căută sîinii, i-i sărută, îi iubi.
Degetele ei îi apucară mușchii duri ai feselor,

îndemnîndu-l să nu se mai abțină.

– Sean... niciodată n-am... la ginecolog...

Sean se săltă în sus, cu ochii arzînd de pasiune, dar luminați de iubire și înțelegere.

– Doamne Dumnezeule, Blair. Uitasem complot de asta. Vrei să...

– Nu, nu, răspunse ea, scuturînd din cap, cu un surîs luminos așternîndu-i-se pe față. Avem un coregraf bun. Să așteptăm și să vedem care vor fi pașii următori.

SFÎRȘIT

Marea autoare de bestseller-uri din
NEW YORK TIMES a făcut
o adevărată senzație cu ultima ei carte,

PREMIUL PARADISULUI

Ea ne oferă o poveste sexy, tandă și amuzantă,
despre o femeie care a crezut că își controlează
destinul, pînă cînd și-a dat seama că soarta și
inima ei nu țin cont de legile rațiunii.

„**SANDRA BROWN** a creat romane
fermecătoare, care te fac să crezi
în toată căldura, minunea și sălbăticia
lucrurilor din viață.”

RENDEZVOUS

Lei 6400